

305.235

น 4 22 ก

ร. 3

www

๒๕/๕๐

การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

www

ปริญญานิพนธ์

ของ

นันทยา คงประพันธ์

12 356 2543

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2543

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๕๕๑

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ ...1... เดือน ...สิงหาคม... พ.ศ. 2543

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และรองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จัตรศุภกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ให้อำลัใจและให้คำแนะนำที่ดี ซึ่งส่งเสริมให้ผู้วิจัยได้มองเห็นแนวทางในการศึกษาครั้งนี้จนประสบผลสำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ ครูอาจารย์ และขอขอบคุณนักเรียนในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ที่ให้ความอนุเคราะห์และความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณคุณคุณุญชร เจือดี ที่ช่วยวิเคราะห์ข้อมูล และให้คำแนะนำทางด้านสถิติในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ สาขาจิตวิทยาการแนะแนวทุกคนที่ให้อำลัใจ และมีส่วนช่วยในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณตา คุณยาย คุณพ่อ คุณแม่ และพี่ๆ ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือทุกอย่าง และเป็นกำลังใจที่สำคัญแก่ผู้วิจัยในการศึกษาและการทำวิจัยครั้งนี้มาตลอด

นันทยา คงประพันธ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
	กรอบแนวคิด.....	12
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของ	
	การเที่ยวสถานเริงรมย์.....	13
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของ	
	การเที่ยวสถานเริงรมย์.....	13
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของ	
	การเที่ยวสถานเริงรมย์.....	27
	เอกสารและงานวิจัยที่สนับสนุนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและ	
	สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	31
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศต่อพฤติกรรมและสาเหตุของ	
	การเที่ยวสถานเริงรมย์.....	31
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อพฤติกรรม	
	และสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	32
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์	
	ต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	32
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ	
	ต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	33

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัวต่อพฤติกรรมและ สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	33
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่อ พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	34
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของบิดามารดาต่อพฤติกรรม และสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	36
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับขนาดของครอบครัวต่อพฤติกรรมและ สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	36
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในครอบครัวต่อพฤติกรรม และสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	37
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมิสำเนาต่อพฤติกรรมและ สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	39
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	40
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	40
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	41
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	50
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	51
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	53

บทที่	หน้า
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	80
บทย่อ.....	80
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	80
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	80
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	80
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	82
อภิปรายผล.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	91
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	99
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	114

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสังกัดของโรงเรียน.....	41
2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรม การเที่ยวสถานเริงรมย์ จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของ ครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศใน ครอบครัวและภูมิสำเนา.....	53
3 จำนวนและร้อยละพฤติกรรม การเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น	56
4 ผลการวิเคราะห์สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น โดยจำแนก เป็นสาเหตุ 3 ด้าน ได้แก่ สาเหตุด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล และด้านสิ่งแวดล้อม.....	60
5 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรม การเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นตามลักษณะ ของสถานเริงรมย์ที่วัยรุ่นไปเที่ยว จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพ ครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา.....	62
6 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามเพศ.....	64
7 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	65
8 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตาม เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์.....	66
9 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลของวัยรุ่น ที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ต่างกันเป็นรายคู่.....	67
10 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่น ที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ต่างกันเป็นรายคู่.....	67
11 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมของวัยรุ่น ที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ต่างกันเป็นรายคู่.....	68

12 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นจำแนกตาม เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์.....	68
13 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวของวัยรุ่น ที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกันเป็นรายคู่.....	69
14 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลของวัยรุ่น ที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกันเป็นรายคู่.....	70
15 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่น ที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกันเป็นรายคู่.....	70
16 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมของวัยรุ่น ที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกันเป็นรายคู่.....	71
17 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นจำแนกตาม สภาพครอบครัว.....	72
18 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นจำแนกตามฐานะทาง เศรษฐกิจของครอบครัว.....	73
19 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นจำแนกตาม อาชีพของบิดา.....	74
20 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นจำแนกตาม อาชีพของมารดา.....	75
21 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นจำแนกตาม ขนาดของครอบครัว.....	76
22 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตาม บรรยากาศในครอบครัว.....	77
23 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวของวัยรุ่น ที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่.....	78
24 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่น ที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่.....	78
25 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมของวัยรุ่น ที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่.....	79

ตาราง	หน้า
26 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการที่เยาวชนเร่ร่อนของวัยรุ่นจำแนกตาม ภูมิฐานะ.....	79
27 คำอำนาจจำแนกแบบสอบถามสาเหตุของการที่เยาวชนเร่ร่อน.....	111
28 คำอำนาจจำแนกแบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว.....	112
29 คำอำนาจจำแนกแบบสอบถามเจตคติต่อการที่เยาวชนเร่ร่อน.....	113

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการพัฒนาประเทศ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างยิ่งคือการพัฒนาคุณภาพของคนในชาติ เพราะคนเป็นกำลังสำคัญที่จะนำประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน การพัฒนาคุณภาพของคน ควรเริ่มพัฒนาดังแต่เยาว์วัยเพื่อให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นซึ่งจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติสมควรที่จะได้รับการอบรมปลูกฝังเจตคติที่ดีงามเพื่อเสริมสร้างคุณสมบัติที่พึงปรารถนาตามความต้องการของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายการจัดการศึกษาของรัฐบาลที่จะให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อพัฒนาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทางด้านต่าง ๆ คือ ด้านจิตใจและสังคม ด้านสติปัญญา ด้านสุขภาพอนามัย ด้านการประกอบอาชีพเพื่อให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่ปัจจุบันได้พบว่าปัญหาที่พบมากในหมู่วัยรุ่นคือปัญหาการประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย ได้แก่ การเที่ยวตามสถานบันเทิงเรีงรมย์ การจัดกลุ่มมั่วสุม การหนีเรียน เป็นต้น (เดลินิวส์. 2541 : 10)

พรพิมล จันทร์พลับ (2538 : 1) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เป็นวัยที่จะก้าวไปสู่วัยผู้ใหญ่ ในวัยนี้เป็นวัยที่กำลังมุ่งแสวงหาเอกลักษณ์ส่วนบุคคล ดังนั้นจึงพยายามหาต้นแบบที่ตนเห็นว่าดีหรือเหมาะสมตามความรู้สึกของตน บิดามารดาหรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดจึงมีโอกาที่วัยรุ่นจะมีการเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ เช่น ถ้าพ่อแม่ที่ชอบเที่ยวและชวนลูกออกเที่ยว หรือกินอาหารนอกบ้านบ่อย ๆ วัยรุ่นก็จะมีโอกาสติดพฤติกรรมนั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับอีริกสัน (Erikson. 1968 : 28) ที่กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมและบุคคลรอบข้างมีส่วนสนับสนุนในการค้นหาบทบาทของตนเอง ถ้าบุคคลมีเอกลักษณ์ของตนสมบูรณ์ในระยะวัยรุ่น จะทำให้บุคคลมีความมั่นคงในชีวิตรและจิตใจต่อไปในอนาคต แต่ถ้าสิ่งแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยในการแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง วัยรุ่นจะเกิดความสับสนในตนเอง (Role Confusion) จะกลายเป็นผู้ที่ไม่เข้าใจตนเอง และขาดความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ในวัยนี้สถานภาพทางสังคมยังคลุมเครือ ทั้งนี้เพราะสังคมไม่ได้ถือว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ถือว่าเป็นเด็ก สถานภาพเช่นนี้อาจก่อให้เกิดความไม่สบายใจไปสู่พฤติกรรมที่ผิดสังคมได้

จากการพัฒนาประเทศในระยะเวลาที่ผ่านมา ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างกว้างขวาง มีการนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิต เกิดการจำหน่าย การให้บริการอย่างสลับซับซ้อน ทำให้วิถีการดำเนินชีวิตและการรับรู้

ของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีโอกาสในการเลือกรับข่าวสารที่หลากหลายตามรสนิยมของแต่ละบุคคล สามารถที่จะเรียนรู้รับข้อมูลข่าวสารรอบโลกผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์และสื่อสำเร็จรูปต่างๆ อย่างไรก็ตามในทางตรงกันข้าม \u201cกระแสวัฒนธรรมตะวันตกและข้อมูลข่าวสารที่ผ่านการกลั่นกรองผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งธุรกิจบันเทิง โฆษณา ฯลฯ ก่อให้เกิดวัตถุนิยมและบริโภคนิยม ตลอดจนความฟุ้งเฟ้อในหมู่นักรุ่นใหม่ รวมทั้งการถูกรวบจำทางวัฒนธรรม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2540 : ข) โดยเฉพาะสังคมกรุงเทพมหานครซึ่งมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว สภาพแวดล้อมทางกายภาพมีลักษณะเป็นนครหลวง (Metropolitan Area) เป็นเมืองที่มีประชากรอยู่อย่างหนาแน่น

สถานเริงรมย์ประเภทต่างๆ เป็นสิ่งแวดล้อมทางสังคม ที่สังคมไทยรับเข้ามาเมื่อประมาณสองทศวรรษก่อน ธุรกิจยามราตรีในยุคนั้นที่รู้จักกันดีคือ บาร์ (Bar) และไนท์คลับ (Nightclub) การนำเสนอรูปแบบของสถานเริงรมย์ไม่ได้หยุดนิ่งอยู่เพียงเท่านั้น ธุรกิจเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว สถานเริงรมย์ประเภทคอฟฟี่ช็อป (Coffee Shop) ดิสโกเธค (Discotheque) คาราโอเกะ (Karaoke) และ ผับ (Pub) เกิดขึ้นตามมามากมาย (จงจิตต์ ไสภนคณาภรณ์. 2540 : 91) โดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร สถานเริงรมย์ต่างๆ เป็นสถานที่ที่มีการมั่วสุมดื่มของมีเมา หลายครั้งหลายหนที่นำไปสู่การประกอบอาชญากรรมและการติดสิ่งเสพติด (พิทยา หาญเกษม. 2530 : 12) และเนื่องจากสถานเริงรมย์เป็นแหล่งที่ส่งเสริมให้มีการมั่วสุมและสำส่อนทางเพศ ดังเช่น สถานที่นั่งภายในมีมูมมิดเพื่อดึงดูดใจผู้มาใช้บริการให้มาหาความสำราญ/โดยวัยรุ่นอาจถูกชักนำโดยเพื่อนให้ทดลองทำสิ่งที่แปลกไปจากสิ่งที่เคยกระทำ เช่น มั่วสุมทางเพศ เสพสิ่งเสพติด ฯลฯ/โดยไม่เกรงผู้พบเห็น/เนื่องจากสภาพภายในมิดและขาดความสนใจซึ่งกันและกัน / (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. 2530 : 1) นอกจากนั้นมีการให้เด็กชายและเด็กหญิงมาบริการทางเพศแบบแอบแฝง โดยเรียกว่า เป็นการหาทุนการศึกษา บางรายถูกชักจูงให้ประพฤติตนไม่เหมาะสม หลบหนีการเรียน มีการทดลองใช้ยาเสพติดต่าง ๆ จนถึงการติดโรค (มดิชน. 2530 : 13) และมีโอกาสสูงในการติดเชื้อเอดส์ ดังมีข่าวนักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีพฤติกรรมมั่วสุมค่อนข้างมากในหน้าหนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์ ซึ่งประมวลเป็นภาพรวมแล้วสามารถแบ่งพฤติกรรมมั่วสุมเป็น 3 กลุ่มคือ 1. กลุ่มมั่วสุมยาเสพติด 2. กลุ่มที่มีพฤติกรรมมั่วสุมตามร้านอาหาร เรค 3. กลุ่มมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งพฤติกรรมที่มีปัญหานี้มีผลมาจากวัยรุ่นได้รับกระแสวัฒนธรรมความเจริญสมัยใหม่ที่เข้ามาอย่างรุนแรงและรวดเร็ว (มดิชน. 2536 : 10)

นอกจากนี้พบว่า แต่ละปีคดีเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้นมาก ในปี พ.ศ. 2540 จำนวนเด็กและเยาวชนกระทำความผิดคดีต่างๆ เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ และความผิดอื่นๆ จากสถิติเด็กและเยาวชนที่รับไว้ระหว่างสอบสวนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศมีถึง 30,668 คน โดยเด็กและเยาวชนทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีเปอร์เซ็นต์สูงสุด คิดเป็นร้อยละ 33.53 และคดีลักทรัพย์

19.71 (รายงานประจำปีของศาลเยาวชนและครอบครัวสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2540 : 1-5) และเด็กที่ต้องคดีในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ร้อยละ 80 - 90 เคยผ่านการเที่ยวสถานเริงรมย์มาแล้วทั้งสิ้น (ครุฑน้อย. 2537 : 62) สถิติตัวเลขเกี่ยวกับปัญหาเยาวชนด้านต่างๆ สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมที่เสื่อมลง และเนื่องจากวัยรุ่นมีบทบาทต่อสังคมอย่างกว้างขวาง เป็นจุดกำเนิดของปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมั่วสุมในแหล่งสถานเริงรมย์ ก่อนวัยอันสมควร วัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชนชั้นกลางที่มีความพร้อมทางด้านรายได้ แต่ไม่มีเวลาใกล้ชิดครอบครัว บิดามารดาทำงานหารายได้นอกบ้านแต่มีคาดหวังจากลูกไว้สูง คือ ต้องเรียนเก่ง สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่มีความเข้าใจลูกน้อย นอกจากนี้ระบบการศึกษาไทยไม่ได้ทำให้เด็กวัยรุ่นรู้จักที่จะสัมผัสกับความเป็นจริง แต่เน้นการเรียนการสอนแบบท่องจำตามตำรา เด็กวัยรุ่นจึงรู้สึกไม่รักที่จะเรียนและเข้าใจกับการศึกษาอย่างแท้จริง จึงอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นไม่ยอมเรียน และหนีเรียนออกมาหาความสนุกสนานภายนอกเนื่องจากมีแสง สีล่อใจ (อรัญ ศิริผล. 2536 : 15-16) จึงถือเป็นภาระหน้าที่ของทุกฝ่ายที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อเด็กและเยาวชนจะต้องตระหนักถึงบทบาทของตนที่จะรับรู้ถึงลักษณะของปัญหาอันเป็นวิถีทางที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างถูกต้องและเหมาะสม ถ้าวัยรุ่นไม่ได้รับการแนะแนวทางที่ถูกต้องเพราะว่าผู้ใหญ่เองก็ไม่เข้าใจธรรมชาติหรือความต้องการที่แท้จริงของวัยรุ่น วัยรุ่นก็มักจะเกิดความคับข้องใจ ความขัดแย้งทางอารมณ์ หรือความคิด ซึ่งจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติ เพราะวัยรุ่นคิดว่าที่สถานเริงรมย์ได้แสดงออก ได้ทำหายและทดลองในสิ่งที่ถูกห้ามจากโรงเรียนและครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นบุหรี เหล้า ยาเสพติดประเภทต่าง ๆ เพศสัมพันธ์ ได้มาฟังเพลงดังๆ ก็ก่อกองเร้าใจ ได้มาปลดปล่อยกันอย่างเต็มที่ วัยรุ่นที่มาเที่ยวอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งสอดคล้องกับการสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิด การส่งคนไปเก็บข้อมูลระยะยาว การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการของนายสมพงษ์ จิตระดับ หัวหน้าศูนย์การศึกษาเพื่อเด็กด้อยโอกาส คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์ มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีจำนวนมากและมีการใช้ยาเสพติด การมั่วสุม การสำส่อนทางเพศเกิดขึ้น (มติชน. 2539 : 21) การแต่งกายของเด็กวัยรุ่นไม่แตกต่างกัน มีลักษณะเชิงวัฒนธรรมตะวันตก เสียงดัง มีอาการเมามาย แสดงถึงการคลั่งไคล้ไหลหลงในวัฒนธรรมตะวันตกอย่างชัดเจนของเด็กและเยาวชนของชาติที่ใจแตก หนีภาวะความกดดันรอบข้างมาใช้ชีวิตอย่างเสรี (เสเพล และมั่วสุมกันอยู่ที่สถานเริงรมย์ วัยรุ่นหลายคนเข้ามาเที่ยวโดยการชักนำของเพื่อนฝูง (อมร วาณิชวิวัฒน์. 2539 : 12) วัยรุ่นจะรู้สึกว่าการคบเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญ ฉะนั้นอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนจึงมีความสำคัญมาก การคบเพื่อนเป็นสิ่งต้องการอย่างหนึ่งของวัยรุ่น การเลือกเพื่อนของวัยรุ่นโดยมากจะเลือกผู้ที่มีรสนิยมตรงกัน มีเจตคติคล้ายคลึงกัน เมื่อรวมกลุ่มกันอยู่หลายๆ มักจะสร้างพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของสังคม วัยรุ่นรู้สึกว่าความเป็นสมาชิกของกลุ่มเพื่อนทำให้ตนเองยิ่งใหญ่ มีเสรีภาพเต็มที่ พฤติกรรมของวัยรุ่นเหล่านี้บางครั้งอาจเป็นไปในทางที่ไม่เหมาะสม (สุโท เจริญสุข. 2520 : 71) ช่วงอายุของวัยรุ่น

เหล่านี้จึงน่าเป็นห่วง เพียงได้รู้จักและประพัตตินเช่นนี้อายยาวนานต่อเนื่อง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงปรากฏการณ์ทางสังคม ซึ่งเป็นตัวอย่างที่บ่งบอกถึงสังคมที่ขาดภูมิคุ้มกัน มีการปล่อยปละละเลยเด็กและเยาวชนของชาติอายุต่ำกว่า 18 ปีอย่างชัดเจน จากพฤติกรรมดังกล่าวของวัยรุ่นยังจัดเป็นการประพัตตินไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน ซึ่งเป็นความผิดในลักษณะของการประพัตตินไม่เหมาะสมแก่วัย และสภาพของเด็กนักเรียนและเยาวชนซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (2525) ออกตามความประกาศในคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน 2515 ด้วย (อารีย์ สัตยกุล. 2531 : 4)

สถาบันครอบครัวระดับเล็กที่สุดในสังคมกำลังเปราะบาง สั่นคลอน และอ่อนแอจนน่าเป็นห่วง ระบบการศึกษาของโรงเรียนเป็นเชิงธุรกิจ การแข่งขัน และการแสวงหาผลประโยชน์ ความต้องการและความเคร่งเครียดคือ ปัญหาที่ผลักดันและทำร้ายเด็กด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงเป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาขึ้น สถานะเรณีย์ด้านกลางคืนได้ทำลายระบบการศึกษาของชาติไปในตัว เพราะวัยรุ่นที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และยังอยู่ในวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียนเข้าไปใช้บริการเกิดการมั่วสุมเสพยาเสพติดให้โทษ พกพาอาวุธไปก่อเหตุทำร้ายร่างกาย หรือทะเลาะวิวาท การประพัตตินในทำนองชั่วสาว รวมทั้งอาจทำผิดกฎหมายลักขโมย เพื่อให้ได้เงินมาเที่ยว บางรายอาจถูกหลอกลวงให้ขายตัว ซึ่งความประพัตติเหล่านี้ทำให้มีผลกระทบต่อการศึกษาเล่าเรียนของตนเอง (พระมหาสมัย จินตโฆสโก. 2539 : 20)

ในปัจจุบันการเร่งสร้างตึกสูง ๆ มากมาย เปิดศูนย์การค้า สถานบันเทิงเรณีย์เคลื่อนเมือง แทบจะไม่มีที่ออกกำลังกาย สวนสาธารณะ กิจกรรมนันทนาการ และสิ่งแวดล้อมที่มีอากาศบริสุทธิ์ทุกพื้นที่กำลังถูกใช้ในเชิงธุรกิจบันเทิงที่มอมเมาเด็กและเยาวชนมากขึ้นตามลำดับ (สมพงษ์ จิตระดับ. 2539 : 21) สถานะเรณีย์บันเทิงเหล่านี้ได้รับการโฆษณาทางสื่อมวลชนแทบทุกแขนง มักพบช่วงหนึ่งของข่าวประจำวันซึ่งเป็นข่าวบันเทิงที่เสนอการเปิดสถานบันเทิง โดยมีการสัมภาษณ์เจ้าของกิจการซึ่งได้แก่บรรดาศิลปิน ดารา นักร้องที่มีชื่อเสียงและเป็นที่คลั่งไคล้ของวัยรุ่นนักเที่ยว นอกจากนี้ยังมีการโฆษณาในสื่อต่าง ๆ อาทิ นิตยสารวัยรุ่น หนังสือพิมพ์หน้าบันเทิง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เอื้ออำนวยต่อการลอกเลียนแบบ โดยเฉพาะในเรื่องที่อยู่ในความสนใจของวัยรุ่นส่วนใหญ่ (กฤษณ์ ทองเลิศ. 2539 : 89) รอบรู้สถาบันการศึกษา ถือเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญต่อนักเรียน นักศึกษาอย่างมาก หากสิ่งแวดล้อมนอกสถานศึกษาเต็มไปด้วยแหล่งอบายมุข แหล่งบันเทิงเรณีย์ที่อยู่ใกล้ตัวเชิญชวนให้ล้มลงใครที่ทนไม่ไหวต่อสิ่งเย้ายวนเหล่านี้ก็จะเข้าไปสัมผัส หลายคนติดใจก็ฝังตัวมั่วสุมในแหล่งดังกล่าวจนไม่เป็นอันจะเรียนหนังสืออย่างเต็มที่ พฤติกรรมการเรียนจึงแปรเปลี่ยนไป โตเรียนมากกว่าเข้าห้องเรียน ท้ายที่สุดผลการเรียนก็ย่ำแย่ บางรายถึงขั้นโดนไล่ออก (กนกกร. 2539 : 11) จากการที่เด็กหนีเที่ยวและใช้เวลาในสถานเรณีย์จะมีร่างกายทรุดโทรมอย่างเห็นได้ชัด (ไทยรัฐ. 2539 : 15)

นอกจากนี้พบว่ามีการร้องเรียนจากประชาชนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสามัญศึกษา และกองสารวัตรนักเรียนอยู่บ่อยๆ ว่ามีวัยรุ่นแต่งเครื่องแบบนักเรียนไปเที่ยวในย่านสถานเริงรมย์ (ไทยรัฐ. 2539 : 8)

เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนวัยรุ่นที่ไปมั่วสุมกันตามสถานที่ที่ไม่เหมาะสมกับสภาพและวัยของนักเรียน คือสถานเริงรมย์ต่างๆ ซึ่งความประพฤติเหล่านี้นอกจากจะทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนแล้ว ยังเป็นการเสียเงินทองและเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ หากจะกล่าวว่าสถานบันเทิงเริงรมย์ยามราตรีเป็นเสมือนแหล่งมอมเมาเยาวชนของชาติ คงจะไม่ผิดนัก เพราะเป็นการใช้เวลาที่ปราศจากคุณค่าอย่างที่ว่าวัยรุ่นควรจะเป็น และขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามในสังคมไทย ย่อมก่อให้เกิดผลเสียต่อตัววัยรุ่นเอง ครอบครัว โรงเรียน สังคม ประเทศชาติอีกด้วย หากว่าวัยรุ่นเหล่านี้หันมาใช้เวลาทุ่มเทกับภารกิจที่เป็นการพัฒนาตนเอง เช่น กิจกรรมทางการเรียน กิจกรรมทางการกีฬา หรือแม้แต่การพักผ่อนอยู่กับบ้าน ก็น่าที่จะทำให้ประเทศชาติได้พลเมืองที่แข็งแรง สมบูรณ์ มีสติปัญญาและมีคุณภาพ ที่จะเป็รรากฐานของการพัฒนาประเทศต่อไป และยังเป็นการลดปัญหาสังคมในด้านต่าง ๆ ได้อีกด้วย (กฤษณ์ทองเลิศ. 2539 : 90)

ตามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นกำลังเป็นพฤติกรรมที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาซึ่งก่อให้เกิดผลเสียต่อวัยรุ่นเอง ครอบครัว โรงเรียน สังคม และประเทศชาติ ดังนั้นย่อมทำให้เห็นถึงความสำคัญต่อปัญหาของนักเรียนวัยรุ่น ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากนักเรียนวัยรุ่นถือว่าเป็นกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ในระบบการศึกษาซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในฐานะทรัพยากรมนุษย์ และเป็นแหล่งหล่อหลอมลักษณะพลเมืองที่ดีของชาติ ตลอดจนเป็นศักยภาพแรงงานที่จะสร้างความเจริญเติบโตให้กับประเทศในอนาคต จึงนับว่ามีความสำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจถึงปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นแหล่งศูนย์รวมของสถานเริงรมย์มากมาย อาจจะทำให้นักเรียนวัยรุ่นมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์ได้ง่ายขึ้น เพื่อให้ได้ข้อมูลและข้อเสนอแนะเป็นแนวทางในการวางแผนป้องกัน และแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นให้เหมาะสมต่อไป และยังเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการแนะแนวให้คำปรึกษานักเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเหมาะสม

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรม และสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม และสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

2

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นแตกต่างกันตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

2. สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นแตกต่างกันตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

3

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ทราบถึง พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางให้ครู อาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้บริหาร นักการศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องหาแนวทางป้องกัน แก้ไขปัญหาการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่น อันจะเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนวัยรุ่นและสังคมต่อไป

4

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของประชากร กลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่จะศึกษาดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2542 ที่มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์

ย.ดอ

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 300 คน และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 300 คน และวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 300 คน ในกรุงเทพมหานคร รวมจำนวนทั้งสิ้น 900 คน ที่มีพฤติกรรมเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์ ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

- 2.1.1 เพศ
- 2.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.1.3 เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์
- 2.1.4 เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์
- 2.1.5 สภาพครอบครัว
- 2.1.6 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- 2.1.7 อาชีพของบิดามารดา
- 2.1.8 ขนาดของครอบครัว
- 2.1.9 บรรยากาศในครอบครัว
- 2.1.10 ภูมิสำเนา

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.2.1 พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์
- 2.2.2 สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง การแสดงออกของวัยรุ่นเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยศึกษาลักษณะดังต่อไปนี้ คือ ลักษณะสถานที่ที่วัยรุ่นไปเที่ยว ช่วงเวลาที่วัยรุ่นไปเที่ยว ความถี่โดยเฉลี่ยในการเที่ยว ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวแต่ละครั้ง การใช้เวลาในการเที่ยวแต่ละครั้ง บุคคลที่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับวัยรุ่น วันที่ไปใช้บริการของสถานเริงรมย์ แหล่งข้อมูลที่วัยรุ่นได้รู้จักสถานเริงรมย์ พฤติกรรมที่วัยรุ่นแสดงออกในขณะที่อยู่ในสถานเริงรมย์ ได้แก่ การดื่ม การรับประทาน การเดินร่ำ การพูดคุย การฟังเพลง

พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ สามารถวัดได้โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง สิ่งชักนำหรือโน้มน้าวให้วัยรุ่นไปเที่ยวสถานเริงรมย์ คือ

2.1 สาเหตุด้านครอบครัว ได้แก่ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ มีภาระกิจมากเกินไป มีความขัดแย้งต่อกัน รักลูกไม่เท่ากัน ไม่รับฟังความคิดเห็นของลูก

2.2 สาเหตุด้านตัวบุคคล ได้แก่ วัยรุ่นอยากหาประสบการณ์ อยากไปพักผ่อน อยากสนุกสนาน เป็นความรู้สึกที่วัยรุ่นอยากไปเที่ยวเอง

2.3 สาเหตุด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ วัยรุ่นถูกชักชวนจากเพื่อน การได้รับข่าวสารจากสื่อมวลชนจากเพื่อน การจัดสถานบริการด้วยระบบแสง สี เสียงที่ทันสมัย มีการโฆษณาการจัดกิจกรรมต่างๆ สภาพแวดล้อมตลอดจนบรรยากาศดึงดูดใจให้วัยรุ่นอยากไปเที่ยวสถานเริงรมย์

3. สถานเริงรมย์ หมายถึง สถานประกอบการที่เป็นแหล่งบันเทิงพักผ่อนของบุคคลทั่วไป ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ทางการค้า เป็นสถานบริการที่เปิดให้บริการเวลากลางคืน โดยเปิดบริการตั้งแต่เวลา 20.00 น. ถึง 02.00 น. ของวันรุ่งขึ้น งานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะสถาน เริงรมย์ที่วัยรุ่นไปใช้บริการได้แก่ ดิสโกเธค คาราโอเกะ คอฟฟี่ช็อป และผับ ซึ่งเป็นที่สำหรับรับประทานอาหาร และเครื่องดื่ม ฟังเพลง เต้นรำ มีการจัดบรรยากาศเพื่อดึงดูดใจให้เข้าไปใช้บริการด้วยระบบ แสง สี เสียง ที่ทันสมัย

3.1 ดิสโกเธค เป็นสถานที่ที่ผู้ใช้บริการได้ไปใช้เวลาดื่มกิน และเต้นรำแบบอิสระ คือ ไม่มีแบบแผนในการเต้น ภายนอกของสถานดิสโกเธคจะมีการติดแสง สี เร้าใจเพื่อเป็นสิ่งจูงใจให้คนเข้าไปใช้บริการ ภายในสถานบริการดิสโกเธคนั้นจะมีฟลอร์เต้นรำใหญ่อยู่ภายใน ให้ผู้ต้องการจะเต้นรำเข้าไปเต้นกลางฟลอร์นั้น บางคืนมีการแสดงดนตรีของนักร้องที่กำลังได้รับความนิยมจากวัยรุ่น หรือมีการจัดแสดงคอนเสิร์ต

3.2 คาราโอเกะ เป็นสถานบริการทางด้านการร้องเพลงซึ่งแบ่งเป็นห้องรวม และห้องพิเศษสำหรับการใช้บริการเป็นหมู่คณะ ภายในห้องจะมีจอทีวี และมีเครื่องเสียงคาราโอเกะ โดยจะเป็นระบบสเตอริโอที่ก่อให้เกิดความไพเราะ ซึ่งจะต้องมีไมโครโฟนสำหรับให้ผู้ใช้บริการได้ร้องเพลง โดยจะมีเสียงดนตรี แต่จะไม่มีเสียงของนักร้อง เพื่อให้ผู้ที่ใช้บริการร้องเพลงตามตัวหนังสือที่เป็นเนื้อร้องซึ่งเคลื่อนไปตามจังหวะทำนองดนตรีของเพลงบนจอทีวี จากการเลือกเพลงนั้น ทางสถานบริการจะมีเมนูเพลงให้ผู้ใช้บริการเลือกเพลงเอง

3.3 คอฟฟี่ช็อป เป็นสถานที่เที่ยวของบุคคลทั่วไป มีการจำหน่ายน้ำชา กาแฟ และเครื่องดื่ม รวมทั้งไอศกรีม ตลอดจนบริการขายอาหาร มีการเล่นดนตรี หรือเปิดเพลงให้ฟัง

3.4 ผับ เป็นสถานที่ดื่มเหล้า ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด ฟังเพลง เต้นรำ โดยเฉพาะ ผับจะสามารถลุกขึ้นเต้นรำตามจังหวะเพลงได้ตรงโตะที่ตนเองนั่ง และเปิดให้คนเข้าไปเที่ยวได้ตลอด แม้ไม่มีโตะหรือเก้าอี้ให้นั่งก็ตาม จะเต้นรำตรงไหนก็ได้ไม่จำกัด มีระบบแสง สี เสียง ที่ทันสมัย

4. เพศ หมายถึง เพศของนักเรียนวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ เพศหญิง และเพศชาย

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถซึ่งเป็นผลจากการเรียน หรือประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งวัดจากผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ของทุกวิชาในเทอมที่ผ่านมา แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ (หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 3.00-4.00

5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.00-2.99

5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ระดับผลการเรียนที่ต่ำกว่า 2.00 ลงมา

6. เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ หมายถึง จำนวนเงินที่ผู้ปกครองได้จ่ายให้แก่วัยรุ่นเพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวของวัยรุ่นต่อสัปดาห์ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

6.1 เงินค่าใช้จ่ายระดับมาก หมายถึง เงินที่วัยรุ่นได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์สูงกว่า 600 บาท

6.2 เงินค่าใช้จ่ายระดับปานกลาง หมายถึง เงินที่วัยรุ่นได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ตั้งแต่ 401-600 บาท

6.3 เงินค่าใช้จ่ายระดับน้อย หมายถึง เงินที่วัยรุ่นได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ต่ำกว่า 400 บาท

7. เจตคติเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มพฤติกรรมของวัยรุ่นต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

7.1 เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับดี

7.2 เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับปานกลาง

7.3 เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับไม่ดี

8. สภาพครอบครัว หมายถึง ลักษณะครอบครัวที่แสดงถึงสัมพันธภาพระหว่างบิดามารดาของวัยรุ่น แบ่งเป็น

8.1 ครอบครัวปกติ หมายถึง สภาพครอบครัวที่วัยรุ่นรายงานว่าบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ และอยู่ด้วยกัน

8.2 ครอบครัวแตกแยก หมายถึง สภาพครอบครัวที่วัยรุ่นรายงานว่าบิดามารดา ยังมีชีวิตอยู่แต่แยกกันอยู่ หรือหย่าร้างกัน

8.3 ครอบครัวที่บิดาและ/หรือมารดาเสียชีวิต หมายถึง ครอบครัวที่วัยรุ่น รายงานว่าบิดาและ/หรือมารดาเสียชีวิตไปแล้ว โดยที่วัยรุ่นอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา หรือญาติพี่น้อง

✓ 9. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวที่ได้จากเงินเดือน และค่าตอบแทนอื่นๆ จากการประกอบกิจการต่างๆ แบ่งฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไว้ 3 กลุ่มคือ

9.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับสูง หมายถึง ครอบครัวที่มีรายได้สุทธิรวมสูงกว่า 25,000 บาทต่อเดือน

9.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับปานกลาง หมายถึง ครอบครัวที่มีรายได้สุทธิรวมระหว่าง 9,000 – 25,000 บาทต่อเดือน

9.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับต่ำ หมายถึง ครอบครัวที่มีรายได้สุทธิรวมต่ำกว่า 9,000 บาทต่อเดือน

10. อาชีพของบิดามารดา หมายถึง อาชีพที่ทำรายได้หลักให้กับบิดาและมารดา ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2534 : 6)

10.1 รับราชการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ หมายถึง ผู้ที่ทำงานในหน่วยงานของทางราชการ และหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ

10.2 พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย หรือประกอบธุรกิจส่วนตัว หมายถึง ผู้ที่ทำงานในหน่วยงานของเอกชน ผู้ที่ทำการค้า หรือประกอบธุรกิจทุกชนิด

10.3 เกษตรกร หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพทำนา ทำสวน ทำไร่ หรือเลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย

10.4 รับจ้าง หมายถึง ผู้ที่รับจ้างเป็นรายวัน รายเดือน หรือรายปี ซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอน

11. ขนาดของครอบครัว หมายถึง จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกันของวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งขนาดของครอบครัวออกเป็น 3 กลุ่ม คือ (สมาคมคหเศรษฐกิจแห่งประเทศไทย. 2525 : 185-188)

11.1 ครอบครัวขนาดเล็ก หมายถึง บุคคลในครอบครัวต่ำกว่า 5 คน

11.2 ครอบครัวขนาดกลาง หมายถึง บุคคลในครอบครัว 5 – 7 คน

11.3 ครอบครัวขนาดใหญ่ หมายถึง บุคคลในครอบครัวมากกว่า 7 คน

12. บรรยากาศในครอบครัว หมายถึง สภาพแวดล้อมทางสังคมของครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความรู้สึกของสมาชิกในครอบครัวที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของบิดา มารดา การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของครอบครัว และการแก้ปัญหาความขัดแย้งของสมาชิกในครอบครัว แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

12.1 บรรยากาศในครอบครัวดี

12.2 บรรยากาศในครอบครัวปานกลาง

12.3 บรรยากาศในครอบครัวไม่ดี

บรรยากาศในครอบครัว วัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

13. ภูมิสำเนา หมายถึง ที่อยู่อาศัยเดิมของวัยรุ่นก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในโรงเรียน
แบ่งเป็น

13.1 ภูมิสำเนาในเมืองหลวง หมายถึง ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

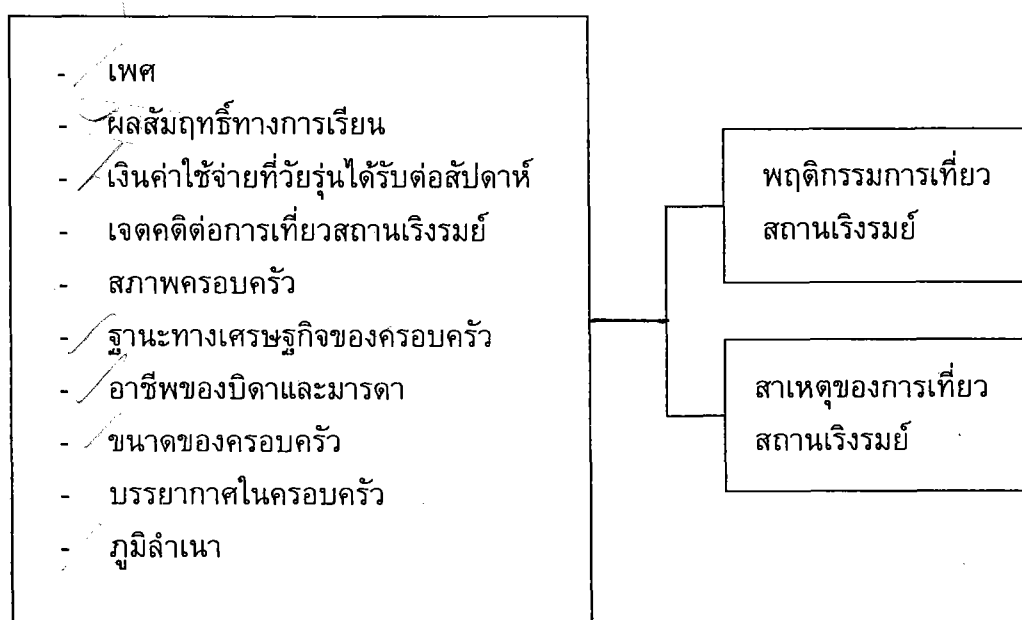
13.2 ภูมิสำเนานอกเมืองหลวง หมายถึง ผู้ที่อาศัยอยู่ในต่างจังหวัด

✓ 14. วัยรุ่น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
และนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2542

กรอบแนวคิด

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5

ในการศึกษา ผู้วิจัยได้นำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่ทำการศึกษาค้นคว้า โดยมีลำดับ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

- 1.1.1 ความหมายของพฤติกรรม
- 1.1.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม
- 1.1.3 การเกิดพฤติกรรม
- 1.1.4 พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์
- 1.1.5 สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์
- 1.1.6 ความหมายของวัยรุ่น
- 1.1.7 วัยรุ่นกับเพื่อน
- 1.1.8 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนในวัยรุ่น
- 1.1.9 วัยรุ่นกับการคบเพื่อน
- 1.1.10 อิทธิพลของสื่อมวลชนกับวัยรุ่น
- 1.1.11 สถานเริงรมย์

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

2. เอกสารและงานวิจัยที่สนับสนุนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

1.1.1 ความหมายของพฤติกรรม

ได้มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรม (Behavior) ไว้ดังต่อไปนี้

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม (2519 : 15) ได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกใดๆ ที่ผู้อื่นสามารถสังเกตเห็นได้ หรืออาจสังเกตได้จากเครื่องมือที่นักทดลองนำมาใช้

ไพบูลย์ เทวรักษ์ (2523 : 1) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง อากัปกริยา ทั้งมวลของบุคคลที่เราสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสโดยตรงหรือโดยอ้อม ทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว ได้แก่ การนั่ง การเดิน นอน อารมณ์โกรธ เกลียด รัก เป็นต้น

สุชา จิตพิทักษ์ (2525 : 6) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำของบุคคล ไม่เฉพาะสิ่งที่แสดงปรากฏออกมาภายนอกเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคล สังเกตเห็นไม่ได้โดยตรง เช่น คุณค่า เจตคติ ความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยม เป็นต้น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 15) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยา หรือกิจกรรมทุกชนิดที่มนุษย์กระทำ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะสังเกตได้หรือไม่ เช่น การทำงานของหัวใจ การทำงานของกล้ามเนื้อ การเดิน การพูด การเกิดความรู้สึก ความชอบ ความสนใจ เป็นต้น

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2527 : 155) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยา หรือกิจกรรมทุกชนิดของสิ่งมีชีวิต จะสังเกตได้ หรือสังเกตไม่ได้ก็ตาม ซึ่งทั้งที่มีอยู่ภายในหรือแสดงออกมาภายนอก

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2529 : 9-11) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม/หมายถึง ปฏิกริยาทุกชนิดที่มนุษย์แสดงออกมาภายนอก พฤติกรรมภายใน อาจมีทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมนามธรรม เช่น ปฏิกริยาของอวัยวะภายในร่างกาย ความรู้สึกนึกคิด เจตคติ มักจะเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถเห็นได้ชัด ส่วนพฤติกรรมภายนอก เป็นปฏิกริยาที่คนเราแสดงออกตลอดเวลาของการดำรงชีวิต เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้ผู้อื่นมองเห็นทั้งจากวาจาและการกระทำ

เอี่ยมพร ทองกระจาย (2530 : 3) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่มนุษย์กระทำ เป็นลักษณะการแสดงออกที่สังเกตเห็นได้ โดยพื้นฐานทางจิตวิทยามีความเชื่อว่า พฤติกรรมทุกชนิดที่มนุษย์กระทำย่อมมีสาเหตุ และมีจุดมุ่งหมาย ในขณะที่เดียวกันก็มีแรงกระตุ้น หรือแรงจูงใจให้กระทำด้วยเหตุที่จุดมุ่งหมายนั้น เป็นการตอบสนองต่อความต้องการของมนุษย์

สุชาดา สุธรรมรักษ์ (2531 : 6) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำทุกอย่างของสิ่งมีชีวิต

ปรีชา วิหคโต (สุชาดา มะโนทัย.2539 : 8; อ้างอิงมาจาก ปรีชา วิหคโต. 2532) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำที่ทุกคนสังเกตได้โดยตรง สังเกตไม่ได้โดยตรง หรือผู้กระทำรู้ตัว ไม่รู้ตัว หรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ไม่พึงประสงค์

โกลเดนสัน (Goldenson. 1984 : 90) ได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมไว้ว่า เป็นการกระทำหรือตอบสนองการกระทำทางจิตวิทยาของแต่ละบุคคลและเป็นปฏิสัมพันธ์ในการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นภายในหรือภายนอก รวมทั้งเป็นกิจกรรมการกระทำต่างๆ ที่เป็นไป

อย่างมีจุดมุ่งหมายสังเกตเห็นได้ หรือเป็นกิจกรรมการกระทำต่าง ๆ ที่ได้ผ่านการใคร่ครวญมาแล้ว หรือเป็นไปอย่างไม่รู้ตัว

จากแนวความคิดของพฤติกรรมที่กล่าวมานั้น สรุปความหมายของพฤติกรรมได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลต่อสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใด หรือมีสิ่งกระตุ้นต่างๆ โดยการกระทำนั้นเป็นไปอย่างรู้ตัว หรือเป็นไปอย่างไม่รู้ตัว อาจเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ ถึงแม้บุคคลอื่นสามารถสังเกตการกระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม แต่สามารถใช้เครื่องมือทดสอบได้

1.1.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม

พฤติกรรมมนุษย์มีองค์ประกอบ 7 ประการ (สุชาติ มะโนทัย, 2539 : 9-10 ; อ้างอิงมาจาก Cronbach, 1972)

1. ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการที่ทำให้เกิดกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้น ความต้องการบางอย่างสามารถตอบสนองได้ทันที แต่บางอย่างต้องใช้เวลา นาน จึงจะบรรลุความต้องการได้
2. ความพร้อม (Readiness) คือ ระดับวุฒิภาวะ หรือความสามารถที่จำเป็นในการทำ กิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ
3. สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนอง ความต้องการ
4. การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่จะกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งลง ไป มนุษย์จะพิจารณาสถานการณ์ก่อนและจึงตัดสินใจเลือกวิธีการที่เกิดความพึงพอใจมากที่สุด เพื่อตอบสนองความต้องการ
5. การตอบสนอง (Response) เป็นการกระทำกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการ โดยวิธีการที่ได้เลือกแล้วในขั้นแปลความหมาย
6. ผลที่ได้รับหรือผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลการ กระทำนั้น ผลที่ได้รับอาจเป็นไปตามที่คาดคิด หรืออาจตรงข้ามก็ได้
7. ปฏิกริยาต่อความผิดหวัง (Reaction To Thwarting) ในกรณีที่ไม่สามารถตอบ สอนองความต้องการได้ มนุษย์ก็อาจจะย้อนกลับไปแปลความหมายของสถานการณ์ และเลือก วิธีการใหม่

1.1.3 การเกิดพฤติกรรม

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 173-185) กล่าวว่า การเกิดพฤติกรรมนั้นเป็นเรื่องที่ ก่อนข้างสลับซับซ้อน มีปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมด้านการปฏิบัติ ได้แก่

1. ปัจจัยด้านจิตวิทยา เป็นปัจจัยที่อยู่ภายใต้จิตใจของบุคคลที่มีต่อการเกิด และความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่างๆ ทั้งทางด้านความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย วุฒิภาวะ ความต้องการ ความสนใจ แรงจูงใจ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคล

2. ปัจจัยด้านสังคม คนเราจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้จากสังคม ทำให้มีการประพฤติปฏิบัติ สืบต่อกันมา ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้คือ

2.1 ครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมแห่งแรกที่มีความสัมพันธ์และสำคัญมากในการที่จะถ่ายทอดแบบการประพฤติ ตลอดจนความเชื่อและพฤติกรรมต่างๆ ทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ เพราะสังคมนี้ประกอบไปด้วยบิดามารดา และบุคคลอื่นที่จะปลูกฝังแนวความคิด ความเชื่อ และการปฏิบัติให้กับเด็ก เมื่อเด็กโตขึ้นก็จะต้องออกไปเผชิญกับสังคมนอกบ้าน เช่น โรงเรียน ชุมชน เด็กจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ จากบุคคลอื่นๆ ในสังคมต่อไป

2.2 กลุ่มบุคคลในสังคม ได้แก่ บุคคลที่มีความสัมพันธ์กับเด็กอย่างใกล้ชิด เช่น ครู เพื่อนฝูง หรือบุคคลอื่น ๆ ที่แวดล้อมอยู่ในสังคมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมาก

2.3 สถานภาพทางสังคม สถานภาพทางสังคมที่แตกต่างกันของบุคคลจะมีผลทำให้พฤติกรรมแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกาปฏิบัติตนของสมาชิกในสังคม ระดับการศึกษา และเศรษฐกิจของสมาชิกในสังคมด้วย

3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ และการศึกษาของบุคคลจะมีผลต่อพฤติกรรมต่างๆ กล่าวคือ ถ้าประชาชนมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีนัก จะมีความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องต่างๆ

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2527 : 274-280) ยังได้เสนอแนวความคิดที่เกี่ยวกับการเกิดพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย เป็นแรงผลักดันทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น
2. เมื่อมีสิ่งเร้าที่เหมาะสมมากระตุ้น บุคคลจะแสดงพฤติกรรมออกมา
3. บุคคลจะแสดงพฤติกรรมอะไร ย่อมขึ้นอยู่กับอารมณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลนั้น
4. ความรู้ ความเข้าใจ และความคาดหวังในสิ่งที่จะเกิดขึ้น ทำให้บุคคลแสดง

พฤติกรรม

5. พฤติกรรมเกิดขึ้นจากแรงจูงใจต่างๆ เช่น ความต้องการความสำเร็จ

มนุษย์มีพฤติกรรมต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะวัยรุ่น พฤติกรรมที่นับได้ว่า มีความสำคัญอย่างหนึ่งคือ การแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสภาพและวัยเพื่อช่วยให้สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ ดังนั้นเพื่อเป็นการให้บรรลุผลดังกล่าว บุคคลควรจะมี ความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมเกี่ยวกับการปฏิบัติตน โดยเฉพาะการประพฤติตนของวัยรุ่น ซึ่งปัจจุบันอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของบุคคลเป็นอย่างมาก และเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแห่งความอยากรู้อยากเห็น อยากรู้อยากเข้าใจสิ่งต่างๆ รอบตัว

ชอบแสวงหาความแปลกใหม่ ต้องการประสบการณ์ใหม่ๆ เช่น การแต่งตัวตามสมัยนิยม หรือ การเที่ยวสถานเริงรมย์ ต่างๆ เป็นต้น

เด็กในวัยนี้มีความสำคัญต่อประเทศชาติ ดังนั้นการปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการประพฤติปฏิบัติตนให้แก่เด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเจตคติที่ดีจะนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ (ทวีสิทธิ์ สิทธิกร. 2531 : 53-55)

1.1.4 พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์

อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 25 – 26) กล่าวว่า พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น คือ กลุ่มวัยรุ่นจะไปเที่ยวด้วยกันเป็นกลุ่มประมาณ 4 – 5 คน มีการแต่งตัวในรูปแบบเดียวกัน เมื่อไปถึงสถานบันเทิงจะยังไม่เข้าไปข้างในทันที แต่จะยืนกันเป็นกลุ่มก่อน วัยรุ่นทุกคนที่มาเที่ยวมาเพื่อหาความสำราญ ความสนุกสนานเป็นสำคัญ ต่างคนต่างใช้ชีวิตอิสระของตนได้แสดงออกด้วยอารมณ์ที่ซนมีน ไม่สนใจใคร แต่ต้องการได้รับความสนใจจากคนอื่นโดยการแสดงออกในการเต้นรำด้วยลีลาต่างๆ ที่คิดค้นเอาเอง หรืออาจเลียนแบบดาราต่างๆ ที่เป็นที่ยอมรับและเป็นที่รู้จัก

ในเวลาที่สถานเริงรมย์เริ่มเปิดบริการจะพบว่า มีผู้ไปเที่ยวค่อนข้างน้อย หลังจากนั้นเวลาประมาณ 22.00-23.00 นาฬิกา กลุ่มนักเที่ยวจะเริ่มมีจำนวนมากขึ้น เวลาประมาณเที่ยงคืน คนก็จะแออัดเบียดเสียดเต้นรำกัน มีการดื่มเหล้าหรือเครื่องดื่มประเภทอื่นๆ สูบบุหรี่และใช้ยาเสพติดประเภทอื่นๆ บรรยากาศภายในของสถานที่เหล่านี้อบอวลไปด้วยควันบุหรี่ และอาการมึนเมา มีการแสดงออกของวัยรุ่นที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของสังคมไทย

อย่างไรก็ตามสังคมได้มองว่า การเที่ยวของวัยรุ่นตามสถานเริงรมย์ในยามราตรีเป็นปัญหาทางสังคมอย่างหนึ่ง และมักจะมองว่าเด็กคือตัวปัญหา แต่ปัญหาที่แท้จริงอาจจะไม่ใช่อยู่ที่ตัวของเด็กวัยรุ่นเพียงอย่างเดียว แต่พฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นนั้นอาจจะเป็นผลกระทบหรือผลพวงมาจากสาเหตุอื่นหรือปัญหาอื่นก็อาจเป็นได้

1.1.5 สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 30) กล่าวว่า สาเหตุเบื้องต้นในการเที่ยวสถานเริงรมย์ มี 3 ลักษณะคือ

1. เพื่อนชวน เพื่อนชวนเที่ยวในครั้งแรก เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ชอบทำตามเพื่อน เมื่อเพื่อนชวนจึงไม่ขัด และวัยรุ่นนั้นไม่ชอบทำตัวแตกต่างจากกลุ่ม ดังนั้นเมื่อเพื่อนไปเที่ยวก็ร่วมไปด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพื่อนในโรงเรียนหรือเพื่อนบ้าน เมื่อเที่ยวครั้งแรกก็ติดใจ ชอบ และเที่ยวต่อมาเรื่อยๆ แต่บางครั้งวัยรุ่นบางคนก็มีนิสัยชอบเที่ยวอยู่แล้ว

2. สภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ วัยรุ่นหลายคนที่ยกตัวมาจากบ้าน จากครอบครัว เนื่องจากเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง เช่น เพื่อเข้ามาเรียนหนังสือ วัยรุ่นเหล่านี้ มาพักอาศัยอยู่ตามหอพักหรือพักกับญาติ ทำให้มีอิสระในการใช้ชีวิต จึงมีพฤติกรรม การเที่ยวเตร่ได้ง่าย

3. เหตุการณ์สำคัญในชีวิต ครั้งหนึ่งในชีวิตของวัยรุ่นถ้ามีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น อาจส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตหรืออนาคตของแต่ละคนได้ บางคนอาจได้รับผลกระทบในทางดี บางคนได้รับผลกระทบในทางไม่ดี โดยเฉพาะถ้าบุคคลนั้นขาดคนที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจหรือชี้แนะ อย่างไรก็ดี เหตุการณ์ครั้งหนึ่งในชีวิตที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่อง ที่ส่งผลด้านจิตใจ มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อบุคคลในทางลบมากกว่าทางบวก

โดยแท้จริงแล้ว สาเหตุ 3 อย่างนี้ ใช้ว่าสามารถแยกจากกันได้โดยเด็ดขาด แต่เป็นสิ่งที่เอื้อต่อกันที่ส่งเสริมให้มีการเที่ยวกลางคืนของวัยรุ่น ดังนั้นสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน สถานศึกษา ประกอบกับเหตุการณ์สะเทือนใจ ปัญหาครอบครัว ขาดการดูแลเอาใจใส่ หรือผู้ที่ช่วยชี้แนะ ล้วนแต่มีผลต่อการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ไปจากบรรทัดฐานของสังคมได้เท่าๆ กัน

จากการสัมภาษณ์หัวข้อเรื่องกิจกรรมในด้านสังคม ทางเลือกที่ดีกว่าในสายตาของเยาวชน (อลิศรา ชูชาติ และคณะ. 2538 : 16 ; อ้างอิงมาจาก คณะทำงานด้านเด็กและสภา องค์การพัฒนาเด็กและเยาวชน. 2530) สรุปถึงสาเหตุสำคัญที่วัยรุ่นไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เนื่องจากสามารถเข้าไปใช้บริการได้ เพราะขาดการควบคุมทางกฎหมาย วัยรุ่นที่ติดสถานเริงรมย์เป็นผลมาจากความกดดันในครอบครัว เพื่อนชวนไปเที่ยวแล้วติดใจในแสงสี ความแปลกใหม่ รู้สึกคลายเครียด เป็นอิสระ บางคนทดลองใช้สิ่งเสพติด มีการวิวาท เป็นต้น

นอกจากนี้ จากการเสวนาเรื่อง “เขต หรือแหล่งพักผ่อนของคนเมือง” (อลิศรา ชูชาติ และคณะ. 2538 : 16 ; อ้างอิงมาจาก มูลนิธิโกลบอล คิมทอง. 2530) พบว่า สาเหตุที่วัยรุ่นไปเที่ยวสถานบริการดิสโกเธคเป็นเพราะ

1. อยากทำตัวเป็นผู้ใหญ่
2. เลียนแบบวัยรุ่นทั่ว ๆ ไป
3. เพื่อเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่
4. อยากหาประสบการณ์
5. เพื่อนชักชวน
6. ไม่มีที่เที่ยวที่อื่นในตอนกลางคืน
7. ดิสโกเธคจัดรูปแบบภายในจูงใจบรรดาวัยรุ่น เช่น จัดคอนเสิร์ตโดยนักร้องชั้นนำ
8. ไม่อยากฟังเสียงพ่อแม่ทะเลาะกัน หรือพ่อแม่ดุด่าตนเอง

โดยสรุปจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลง เกิดความต้องการที่ผู้ใหญ่ มองว่าเป็นเรื่องแปลก ไม่ถูกต้อง เกิดความขัดแย้งกัน ประกอบกับสังคมปัจจุบันรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น การเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์เป็นแฟชั่นที่วัยรุ่นนิยม และการ

ควบคุมสภาพแวดล้อมภายในสถานเริงรมย์โดยกฎหมายยังเข้าไม่ถึง วัยรุ่นจึงสามารถแสวงหาความต้องการทุกรูปแบบจากสถานเริงรมย์ได้อย่างเสรี

1.1.6 ความหมายของวัยรุ่น

วัยรุ่นตามคำจำกัดความขององค์การอนามัยโลก กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้ เป็นระยะที่มีการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ไปสู่สภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง

คำว่า “วัยรุ่น” ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Adolescence” มาจากภาษาลาตินว่า “Adolescere” หมายความว่า “To Grow in to Maturity” แปลว่า การเจริญเติบโตสู่สภาวะหรือเป็นวัยที่พัฒนามาจากสภาวะความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (Hurlock.1973 : 391) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของโครว์ (Crow.1961 : 113) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า “วัยรุ่น หมายถึง การเจริญเติบโตอันเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เด็กจะพัฒนามาจากการพึ่งพิงผู้ใหญ่ไปสู่ความเป็นอิสระอย่างเห็นได้ชัดในทุกๆ ด้าน และการที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นสภาวะนั้นมิใช่เจริญเติบโตแต่เพียงทางร่างกายอย่างเดียวเท่านั้น ทางด้านจิตใจก็เจริญเป็นเงาตามตามไปด้วย นั่นคือ ต้องมีพัฒนาการทั้ง 4 ด้านไปพร้อมๆ กัน ได้แก่ ทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

ฮอลล์ (Hall. 1964 : 55) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นว่าเป็น “วัยพายุบูแคม” เป็นวัยของการกระทำที่เหมือนเด็กแต่ก็เหมือนผู้ใหญ่ด้วย ระยะเวลาของวัยรุ่นเป็นระยะที่เริ่มตั้งแต่วัยเด็กตอนปลายจนย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ในช่วงเวลาดังกล่าวอาจจะมีภาระกระทำที่แสดงออกถึงความ เป็นเด็กอยู่หลายอย่าง แม้ว่าจะเป็นเวลาที่เด็กเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ก็ตาม วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่ไม่ควรได้รับการปฏิบัติเยี่ยงเด็ก แต่ก็ยังไม่พร้อมที่จะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงผู้ใหญ่ ช่วงเวลาที่ อยู่ระหว่างเด็กและวัยผู้ใหญ่จึงเรียกว่า “วัยรุ่น”

แบลร์และโจนส์ (Blair and Jones. 1964 : 1-2) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า วัยรุ่น เป็นช่วงชีวิตของแต่ละบุคคล ซึ่งอยู่ระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของ สังคม ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว เช่น เด็กที่มาจากชนชั้นกลางเป็นวัยรุ่น นานกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ และการย่างเข้าสู่วัยรุ่นของ เด็กชายและเด็กหญิงนั้นไม่พร้อมกัน โดยปกติเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชาย 1-2 ปี การเข้าสู่ระยะวัยรุ่นนั้น เด็กจะเกิดพัฒนาการในด้านต่างๆ ได้แก่ การพัฒนาการทางกาย พัฒนาการทางอารมณ์และจิตใจ และพัฒนาการทางสังคม (ฉลองรัฐ อินทรีย์. 2527 : 24-25)

โดยสรุป วัยรุ่น หมายถึง วัยที่บุคคลพัฒนามาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ถือเกณฑ์การเข้าสู่วัยรุ่นจากการเปลี่ยนแปลงทาง ร่างกาย รูปร่าง และการเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ โดยปกติเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี ช่วงอายุของวัยรุ่นจะอยู่ระหว่าง 12-21 ปี และนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพเป็นกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ที่สำคัญ เป็นทรัพยากรบุคคลของชาติในอนาคต

1.1.7 วัยรุ่นกับเพื่อน

จำเนียร ช่างโชติ แลคณะ (2524 : 394-395) ได้กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นเริ่มเห็นความสำคัญของเพื่อน และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมากขึ้น วัยรุ่นพยายามตีตนออกห่างจากพ่อแม่ คุณค่าหรือคำสั่งสอนที่พ่อแม่มอบให้เริ่มลดความสำคัญลงเรื่อยๆ ในขณะที่ความคิดเห็น เจตคติของเพื่อนๆ กลายเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นอย่างจริงจัง ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเด็กวัยรุ่น จะเป็นทั้งความรัก ความรู้สึกผิดและการโต้แย้งขัดดกขัดใจกัน แต่ในมิตรภาพของเด็กวัยรุ่นนั้น เต็มไปด้วยความรู้สึกแบบเพื่อน การมีความสัมพันธ์แบบเคียงบ่าเคียงไหล่กัน การใกล้ชิดในลักษณะที่จะช่วยให้เขาสามารถมองเห็นลักษณะความเป็นตัวของตัวเองได้

ความสัมพันธ์กับเพื่อนของเด็กวัยรุ่นแตกต่างจากความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเด็กๆ เพราะก่อนที่เด็กจะเข้าสู่วัยรุ่นเขาเลือกคบเพื่อนโดยการเลือกเพื่อน ที่มีความสนใจในการเล่นหรือการเรียนที่คล้ายคลึงกัน แต่ในระยะวัยรุ่นนั้น เป็นเรื่องของความสนใจในตัวเพื่อนซึ่งกันและกัน เป็นการสร้างมิตรภาพระหว่างเพื่อนอย่างใกล้ชิดสนิทสนมมากกว่าในวัยเด็ก การคบหาสมาคมระหว่างเด็กวัยรุ่นหญิงกับเด็กวัยรุ่นหญิงจะมีลักษณะค่อนข้างไปทางสร้างเสริมมิตรภาพระหว่างกัน สำหรับเด็กวัยรุ่นชายกับเด็กวัยรุ่นชายค่อนข้างจะเป็นแบบการเล่นกิจกรรมต่างๆ มากกว่า และมิตรภาพระหว่างเด็กวัยรุ่นหญิงมักจะมี ความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนหญิงมากกว่าที่เด็กชายมีต่อเด็กชายด้วยกัน นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นทั้งชายหญิงมักจะเลือกคบเพื่อนจากคนที่อยู่ในสังคมคล้ายคลึง มีสติปัญญา ความสนใจ คุณค่าที่ยึดถือ มีวุฒิภาวะทางสังคมคล้ายคลึงกัน

1.1.8 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนในวัยรุ่น

การที่เพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นนั้น โคลแมน (Kandel. 1974 : 107-135 ; อ้างอิงมาจาก Coleman. 1961) อธิบายว่า อาจเป็นไปได้ว่า วัยรุ่นมีเวลาส่วนมากอยู่ในโรงเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน จึงมีโอกาสนี้ที่จะร่วมกันคิด สร้างวัฒนธรรมย่อยในกลุ่มของตัวเองขึ้น เพราะฉะนั้นการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น จึงดำเนินไปตามครรลองที่สังคมวัยรุ่นเป็นผู้จัดระเบียบแบบแผนตามสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนั้น ด้วยเหตุนี้ การดำเนินชีวิตของวัยรุ่นจึงมักตกอยู่ภายใต้ อิทธิพลของเพื่อน

อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 57) กล่าวว่า โดยธรรมชาติของวัยรุ่นแล้ว เพื่อนเป็นผู้มีอิทธิพลต่อเจตคติ ค่านิยมของวัยรุ่นเป็นอันมาก และวัยรุ่นก็พยายามสร้างกลุ่มและวัฒนธรรมกลุ่มของตนเองที่แตกต่างจากกลุ่มอื่น ดังนั้นการคบเพื่อนดีถือเป็นโชคดีของบุคคลนั้น

แต่ถ้าคบเพื่อนแล้วมีการชักจูงไปในทางที่เบี่ยงเบน ซึ่งวัยรุ่นเองก็มีลักษณะทางธรรมชาติที่พร้อมจะเอนเอียงอยู่แล้วคือ อยากรู้ อยากลอง ชอบเสี่ยง ชอบสนุก

1.19 วัยรุ่นกับการคบเพื่อน

วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา เป็นวัยที่มีความเครียดทางอารมณ์ ตัดสินใจรวดเร็ว และรุนแรง (Hurlock. 1973 : 3) เป็นวัยที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น ต้องการความเป็นอิสระสู่สังคมภายนอกบ้าง วัยรุ่นศึกษาประสบการณ์ชีวิตสังคมภายนอกด้วยการคบเพื่อนวัยเดียวกับเขา มีความกระตือรือร้นที่อยากจะออกจากบ้านเพื่อไปคบหาเพื่อน ซึ่งความรู้สึกนี้จะมีความรุนแรงเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจของครอบครัว ความผูกพันที่วัยรุ่นมีต่อครอบครัว รวมทั้งความเข้าใจตัวเองของวัยรุ่น ถ้าความสัมพันธ์เหล่านี้เป็นไปด้วยดี วัยรุ่นมีความรู้สึกถึงตนเองในทางที่ดี ความต้องการที่จะออกจากบ้านเพื่อไปหาเพื่อนจะเป็นไปในทางที่มีความยับยั้งใจ รู้จักคบเพื่อนที่ดี (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. 2527 : 112) นอกจากนี้ สุชา จันทน์เอม (2529 : 118) ได้กล่าวถึงการคบเพื่อนของวัยรุ่นว่า เพื่อนมีความสำคัญ และมีความหมายต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นจะรู้สึกว่าเพื่อนมีความจำเป็น จะขาดเสียไม่ได้ ในการประกอบกิจกรรมอะไรก็ตาม มักอาศัยเพื่อน เมื่อมีเรื่องก็มักเล่าหรือขอความเห็นจากเพื่อนและปรึกษากับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ของตน

นิภา นิธยานน (2530 : 141) กล่าวว่า เพื่อนมีอิทธิพลอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในชีวิตวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำตัวให้เพื่อนฝูงยอมรับนับถือ วัยรุ่นจะมีความเข้าใจดีว่าเพื่อนมีความรู้สึกต่อตนอย่างไร ถ้าวัยรุ่นได้รับความนิยมนกย่องจากเพื่อนฝูงมากเพียงใด ย่อมทำให้เขาเป็นคนที่มีลักษณะเป็นมิตรน่าคบ กล้าแสดงออก วางตัวในการเข้าสังคมเป็น และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นเพียงนั้น ซึ่งลักษณะต่างๆ ของบุคลิกภาพดังกล่าวนี้ ย่อมจะช่วยให้วัยรุ่นได้รับความนิยมนกย่องจากกลุ่มเพื่อนมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในแง่ที่ดีด้วยอีกต่อหนึ่ง นอกจากนี้สุพัตรา สุภาพ (2529 : 71) ยังกล่าวว่า วัยรุ่นที่มีการปฏิบัติตนในการเข้าสังคมกับเพื่อนไม่ดี และไม่เป็นที่นิยมนกย่องของเพื่อนฝูง มักจะสร้างทัศนคติต่อตนเองในแง่ไม่ดีขึ้นมา โดยเฉพาะจะมีความรู้สึกเกรงเครียด และบางครั้งก็หวาดหวั่นใจ วัยรุ่นจะพยายามที่จะยอมรับและคล้อยตามความคิดเห็น การกระทำทุกอย่างของเพื่อน ผู้ที่เป็นที่รักใคร่และนิยมนกย่องของกลุ่ม ทั้งๆ ที่บางครั้งอาจรู้สึกไม่เต็มใจก็ตาม และบางครั้งจะพยายามแสดงตัวโอ้อวดเพื่อให้เพื่อนประทับใจในความสามารถของตน

การที่วัยรุ่นได้รับการยกย่อง และยอมรับนับถือจากกลุ่ม ไม่เพียงแต่จะมีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการปรุงแต่งพฤติกรรมและลักษณะทางบุคลิกภาพทางสังคมอีกด้วย เนื่องจากความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับนับถือของเพื่อนนี้ วัยรุ่นจึงพยายามปรับปรุงความคิด และพฤติกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มที่ตนปรารถนาจะเข้าร่วมด้วย (สมชาย ธีรชนกุล. 2526 : 101) ในการคบเพื่อนนั้น บางครั้ง

อาจมีปัญหาเกิดขึ้นได้ หากว่าความสัมพันธ์ไม่อยู่ในขอบเขต ไม่มีมารยาท มีความประพฤติทางเพศไม่เหมาะสม มีการนัดพบปะสังสรรค์กันบ่อยเกินไปจนเสียการเรียน ดังนั้นเด็กวัยรุ่นก็ควรจะได้รู้ และเข้าใจถึงมารยาทระหว่างคบหาสมาคมกับเพื่อนๆ ด้วยเช่นกัน (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2531 : 73) สอดคล้องกับศรีเรือน แก้วกังวาล (2538 : 387) ที่กล่าวว่า การคบเพื่อนย่อมมีทั้งคุณและโทษ เพื่อนอาจเป็นผู้ประคับประคองจิตใจของวัยรุ่นในยามทุกข์ร้อน ซึ่งแต่ละสิ่งมีประโยชน์ เพื่อนทำให้วัยรุ่นรู้สึกต่างคนต่างเป็นเจ้าของชีวิตของกันและกัน โลกนี้มีที่รักและผู้รัก แต่ในมุขกลับกัน เพื่อนก็อาจชักนำวัยรุ่นไปในทางเสื่อมถอย เพราะจิตใจวัยรุ่นนั้นละเอียดอ่อนประบางนักกับ "การมีเพื่อนและการไม่มีเพื่อน" ฉะนั้นการรู้จักคบเพื่อนที่ดีที่จะชักจูงเขาไปในทางที่ดี จึงเป็นพฤติกรรมที่สำคัญของวัยรุ่น วัยรุ่นควรสำนึกถึงสุภาษิตไทยอันไม่มีวันตายที่ว่า "คบเพื่อนดีเป็นศรีแก่ตัว คบเพื่อนชั่วพาตัวอัปปาง"

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า วัยรุ่นที่เข้าร่วมกลุ่ม หรือเป็นสมาชิกของกลุ่ม ถ้าถูกชักชวนให้ไปเที่ยว ให้ไปรู้จักสถานเริงรมย์ ซึ่งเป็นช่วงที่มีการถ่ายทอดเจตคติ ค่านิยมของกลุ่มอันเป็นกระบวนการทางสังคมของกลุ่มที่พบในหมู่วัยรุ่น เพื่อให้สืบทอดลักษณะกลุ่มต่อไปเป็นทอดๆ ดังนั้นโอกาสที่วัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลของกลุ่มจึงมีค่อนข้างสูง เพราะถ้าวัยรุ่นมีการปฏิบัติมีค่านิยม และเจตคติที่ต่างออกไป อาจถูกปฏิเสธจากกลุ่มอย่างแน่นอน วัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากผู้อื่น จากบุคคลในสังคมรอบด้าน นั่นคือกลุ่มเพื่อนนั่นเอง

ไรส์แมน (สุพัตรา สุภาพ. 2529 : 69; อ้างอิงมาจาก Riesman. 1977 : 81) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับวัยรุ่น โดยเฉพาะสังคมปัจจุบัน วัยรุ่นมักจะยึดเอาแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติ กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลดังนี้

1. สอนให้วัยรุ่นรู้จักอำนาจที่ไม่ใช่เป็นแบบส่วนตัวในกลุ่มเพื่อนเล่น วัยรุ่นจะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ จากการมีส่วนร่วมเล่นด้วย เช่น การเล่นฟุตบอล ถ้าฝ่าฝืน ก็จะถูกกีดกันออกจากกลุ่ม ซึ่งในที่สุดบุคคลนั้นก็กลายเป็นคนรักษากฎเหมือนคนอื่น ๆ

2. กลุ่มเพื่อนช่วยให้วัยรุ่นได้ทดลองข้อกำหนด หรือกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่ ปกติของวัยรุ่นเมื่ออยู่ในกลุ่มมักจะกล้าทำอะไรที่ขัดแย้งหรือลองดีผู้ใหญ่มากกว่าทำโดยลำพังคนเดียว แต่ในขณะเดียวกันก็จะทดสอบว่ากลุ่มจะขัดแย้ง หรือต้อดิ่งกับผู้ใหญ่ได้แค่ไหน และพอจะเชื่อถือ ฟังพาได้แค่ไหน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับกำลังใจ

3. กลุ่มเพื่อนอาจจะถ่ายทอดระเบียบวิธีและคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการ หรืออาจเป็นไปในรูปตรงข้าม ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นตัวแทนถ่ายทอดคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการอย่างได้ผลดีที่สุด หากกลุ่มสนับสนุนระเบียบและคุณค่านั้น

โดยสรุป วัยรุ่นเป็นวัยที่กระทำพฤติกรรมตามอย่างกลุ่มเพื่อน เมื่อเพื่อนชักชวนหรือโน้มน้าว มักจะไม่ปฏิเสธ เนื่องจากวัยรุ่นนั้นไม่ชอบที่จะทำตัวแตกต่างจากกลุ่ม ดังนั้นเมื่อเพื่อนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ก็มักจะร่วมไปด้วย เมื่อเที่ยวครั้งแรกก็เกิดความชอบ สนุกและเที่ยวต่อมาเรื่อย ๆ เพราะยังรวมกลุ่มอยู่กับเพื่อนที่ชอบเที่ยว

1.1.10 อิทธิพลของสื่อมวลชนกับวัยรุ่น

สื่อมวลชนในปัจจุบันมีความสำคัญในการปลูกฝังคุณลักษณะทางจิตใจ ค่านิยม และวัฒนธรรมต่าง ๆ ของสังคม ความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้การติดต่อสื่อสารข้อมูลรวดเร็ว วิถีชีวิตของวัยรุ่นยุคใหม่ ต้องการข่าวสารข้อมูล เพื่อเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ ในการกระทำการต่าง ๆ วัยรุ่นตื่นตัวและต้องการข่าวสารที่ทันสมัยเป็นอันมาก

ยุวดี เทียรชประสิทธิ์ (2536 : 123) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ มีความพร้อมที่จะรับข่าวสารต่าง ๆ ทุกรูปแบบ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในสภาพสังคมปัจจุบัน และนับวันอิทธิพลของสื่อมวลชนจะครอบคลุมและเปลี่ยนแปลงเจตคติ ค่านิยม ประเพณี วัฒนธรรมและวิถีชีวิต วัยรุ่นได้รับความเปลี่ยนแปลงของสังคม ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศอย่างรวดเร็ว บางรายการมีเนื้อหาสาระที่ไม่เหมาะสมกับวัยรุ่น โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทางธุรกิจด้านบันเทิงเรีงมย์ที่มอมเมาวัยรุ่นมากเกินไป เช่น ค่านิยม รสนิยม และพฤติกรรมที่ขัดต่อประเพณีไทยอย่างเปิดเผย ทำให้เกิดความสับสนและหลงผิดได้ง่าย เช่นการยั่วยู่ทางกามารมณ์ การส่งเสริมชีวิตที่ฟุ่มเฟือยทางวัตถุ อบายมุข ตลอดจนความรุนแรงต่าง ๆ ที่วัยรุ่นได้รับโดยตรงจากสื่อมวลชน

อารีย์ สัตยกุล (2531 : 96) กล่าวว่า ปัจจุบันประเทศไทยมีสื่อมวลชนมากมายหลายประเภท สื่อมวลชนที่สำคัญในครอบครัวไทยก็คือ วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นแหล่งในการเผยแพร่ข่าวสารต่าง ๆ และพบว่าปัจจุบันมีการประชาสัมพันธ์ของสถานเรีงมย์ต่าง ๆ ผ่านสื่อมวลชนตลอดเวลา และมีการโฆษณาอย่างมากมาย ดังนั้นการประชาสัมพันธ์สถานบริการต่างผ่านสื่อมวลชน จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นได้รับข้อมูลและข่าวสารเกี่ยวกับสถานบริการ และมีผลชักจูงใจให้วัยรุ่นเหล่านี้ไปใช้บริการ

อลิศรา ชูชาติ (2533 : 12) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลโดยเฉพาะวัยรุ่นได้ ภายใต้เงื่อนไขสถานการณ์ที่เหมาะสม โดยสื่อ นั้นจะต้องได้รับการออกแบบ และวางแผนสำหรับเฉพาะกลุ่มบุคคลนั้น ดังนี้

1. สื่อ นั้นต้องมาจากแหล่งที่น่าเชื่อถือ ซึ่งอาจจะเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่วัยรุ่นมีความชอบ มีความเข้าใจและให้ความเชื่อถือ
2. ใช้สื่อที่กลุ่มวัยรุ่นคุ้นเคย
3. การนำเสนอข้อมูลจะต้องเหมาะสมมีความสอดคล้องกับวัยรุ่น
4. มีการบอกกล่าวกับวัยรุ่นว่าต้องทำอะไรบ้างและทำอย่างไร
5. ต้องสัมพันธ์กับบริการและสิ่งเอื้ออำนวยประโยชน์ การรณรงค์ทางสื่อมวลชนที่ได้รับการวางแผนอย่างดี ให้ความบันเทิงและข่าวสารพร้อม ๆ กัน จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของวัยรุ่นได้มาก

โดยคอลลินส์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2529 : 100; อ้างอิงมาจาก Collins. 1975) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้จากสื่อมวลชนของวัยรุ่นนั้นมีหลายรูปแบบ เช่น การเลียนแบบจากตัวแบบ การรับรู้รูปทัศนฐานของกลุ่มและสังคม นอกจากนั้นที่สำคัญคือ การเรียนรู้เกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมของบุคคลในสื่อมวลชน จะสังเกตได้ว่า วัยรุ่นจะใช้กระบวนการเลียนแบบและสามารถประเมินพฤติกรรมจากสื่อมวลชนและสร้างเสริมเจตคติ (ความชอบ – ไม่ชอบ) ต่อสิ่งต่างๆ ตามการส่งเสริมของเนื้อหาในสื่อเหล่านั้น

1.1.11 สถานะเรียมย์

การพัฒนาประเทศในช่วง 40 ปีที่ผ่านมา ทำให้ภาคบริการเติบโตอย่างมาก โดยเฉพาะการบริการช่วงกลางคืน ซึ่งมีกิจการประเภทสถานบริการเปิดรับผู้เข้าไปเที่ยว เช่น คาเฟ่ ดิสโกเธค ผับ ค็อกเทลเล่าน์ ออบบอวอด โรงน้ำชา คาราโอเกะ บาร์ร้าว ร่องเงง สถานเดินรำ อย่างไรก็ตามสถานบริการกลางคืนก่อให้เกิดผลเสียดังนี้

1. เป็นแหล่งอาชญากรรม แหล่งอบายมุข ยาเสพติด และอันธพาล
2. แหล่งค้าประเวณี ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคเอดส์
3. จูงใจ ล่อใจผู้มีอายุน้อยให้หลงผิด หลงทางไปในทางที่ผิด

ดังนั้นจึงได้มีพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ออกมาบังคับใช้เพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองในการควบคุมสถานบริการ ซึ่งมีเหตุผลของการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ ปัจจุบันได้มีบุคคลประกอบกิจการสถานบริการบางประเภทซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้นไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่างจนประพฤติชั่วเสื่อมทรามลงไป (เสถียร วิชยลักษณ์ และสิบวงศ์ วิชยลักษณ์. 2534 : 9) โดยเนื้อหาพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีบัญญัติว่า

ตามมาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “สถานบริการ” หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้น เพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้าดังต่อไปนี้

1. สถานเดินรำ ร้าว หรือร่องเงง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์บริการ

2. ตามกฎหมายมาตรา 3 (1) นี้ก็คือ สถานที่จัดเป็นบาร์ร้าว สถานที่เดินรำ ประเภทบอลลุม หรือเดินรำอื่นๆ เช่น ดิสโกเธค หรือประเภทร่องเงง เป็นต้น

3. สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีบริการนวดให้แก่ ลูกค้า

ตามกฎหมาย มาตรา 3(2) นี้ก็คือ สถานบริการที่เป็นโรงน้ำชาต่าง ๆ นวดแผนโบราณ โรงแรมระดับเล็ก ม่านรูดที่มีหญิงบริการ ค็อกเทลเล่าน์

4. สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้ลูกค้า

ตามกฎหมาย มาตรา 3(3) นี้ก็คือ สถานบริการอาบอบนวดแผนปัจจุบัน ซึ่งมีมากมาย หรือสถานอบซาวน่า ออกกำลังกายต่าง ๆ

5. สถานที่มีสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง

ตามกฎหมาย มาตรา 3(4) นี้ก็คือ สถานบริการประเภทคาเฟ่หรือคอฟฟี่ช็อป ผับ ต่าง ๆ คาราโอเกะ ห้องอาหารที่มีเครื่องดื่ม

สถานบริการตอนกลางคืนปัจจุบัน ได้ตอบสนองคนในสังคม โดยจะเป็นสถานที่พบปะสังสรรค์สำหรับคนทำงานกลางวัน โดยพบปะสังสรรค์ในเวลากลางคืน ซึ่งได้ตอบสนองให้กับผู้ที่มาเที่ยวยังสถานบริการเหล่านี้ได้อย่างดี โดยให้ความบันเทิงในรูปแบบต่างๆ เช่น มีนักร้อง มีดนตรี เพื่อให้ได้รับความสำราญไปพร้อมๆ กับการจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ อาหารของมีนเมาอื่นๆ ด้วย ซึ่งสามารถจะจำแนกสถานบริการเหล่านี้ ดังนี้

1. คาเฟ่ สถานบริการประเภทนี้ต้อนรับผู้มาเที่ยวได้ตั้งแต่ครอบครัว ประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก ตามความเป็นจริงแล้วเป็นการผิดกฎหมายที่ให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีไปใช้บริการ โดยสถานบริการปัจจุบันได้เน้นทางด้านการใช้รถจักรยานยนต์ ผู้ปกครอง พ่อแม่ต้องการเที่ยวก็เลยต้องพาลูกเข้าไปด้วย เป็นวิธีการหนึ่งที่ทางสถานบริการจะดึงดูดลูกค้าให้เข้าไปใช้บริการ อีกส่วนหนึ่งก็เป็นการโฆษณานักร้องซึ่งแต่งตัวชุดอวดทรวงทรวงให้เห็นสัดส่วนและมีการคล้องพวงมาลัยให้กับนักร้อง โดยแขกที่เป็นลูกค้าชายจะนิยมลักษณะของสถานบริการประเภทคาเฟ่จะเป็นไปในรูปแบบของสถานที่มืดซิด มีมุ่มมิด โดยหน้าร้านจะเน้นความหรูหราของสถานที่ โดยมีแสงไฟเข้าช่วยและอาจมีรูปของนักร้องในคาเฟ่นั้นๆ ติดเอาไว้ให้แขกได้ดูอีกด้วย ประตูทางเข้าจะเป็นกระจกสีทึบ มองไม่เห็นข้างใน

2. อาบอบนวด ลักษณะของอาบอบนวดมีทั้งแผนปัจจุบัน คือ อาบอบนวดธรรมดาทั่วๆ ไป และอาบอบนวดแผนโบราณ หรือการนวดแผนโบราณ ผู้ใช้บริการมีตั้งแต่วัยรุ่นนวัยทำงาน จนถึงผู้มีอายุมาก

3. บาร์ร่าว เป็นสถานที่ให้ความบันเทิงแก่บุคคลทั่วไป โดยการจัดเป็นลานกว้าง มีเวทีอยู่ส่วนหนึ่งของลานกว้างนั้น มีการเปิดเพลงหรือวงดนตรีเล่นสด ผู้ใช้บริการจะต้องมีการซื้อตั๋วร่าวกับพนักงาน จึงจะขึ้นไปร่าวบนเวทีกับพนักงานได้ ส่วนของบาร์ร่าวมีการติดหรือประดับไฟแบบดิสโก มีแสงสีเร้าใจ

4. โรงน้ำชา เป็นสถานบริการให้กับเพศชายโดยเฉพาะ เนื่องจากเป็นที่รู้จักกันว่าจะมีหญิงสาวไว้คอยบริการกับผู้มาเที่ยวเป็นกิจการเก่าแก่มีมานาน มีมากที่เป็นย่านคนจีนอาศัยอยู่ ซึ่งคนจีนจะนิยมดื่มน้ำชาเป็นพิเศษ เป็นสถานบริการราคาถูก ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่มีรายได้น้อย ปัจจุบันก็ยังได้รับความนิยมอยู่

5. คาราโอเกะ เป็นสถานบริการทางด้านการร้องเพลง ซึ่งแบ่งเป็นทั้งห้องรวมและห้องพิเศษ สำหรับการให้บริการเป็นหมู่คณะ ภายในห้องจะมีจอทีวี และมีเครื่องเสียงคาราโอเกะ โดยจะเป็นระบบสเตอริโอก้องกังวานให้ความไพเราะ ซึ่งจะต้องมีไมค์สำหรับให้ผู้ให้บริการได้ร้องเพลง ซึ่งเนื้อเพลงจะขึ้นมาจากจอทีวีพร้อมทั้งเสียงดนตรี แต่จะไม่มีเสียงของนักร้อง โดยจะเป็นเสียงของผู้ที่เข้าไปใช้บริการร้องเพลงแทน เนื่องจากมีเนื้อเพลงและมีตัวหนังสือเคลื่อนไปตามจังหวะทำนองดนตรีของเพลง โดยการเลือกเพลงนั้น ทางสถานบริการจะมีเมนูให้ผู้ใช้บริการเลือกเพลงเอง ผู้เข้าไปใช้บริการมีทั้งชายและหญิงทุกเพศทุกวัย

6. ดิสโกเธค เป็นสถานที่ที่ผู้ให้บริการได้ไปใช้เวลาดื่มกิน และเต้นรำแบบอิสระคือ ไม่มีแบบแผนในการเต้น ภายในสถานบริการดิสโกเธคจะมีการติดแสงสีเร้าใจเพื่อเป็นแรงจูงใจให้คนเข้าไปใช้บริการ ภายในสถานบริการดิสโกเธคจะมีฟลอร์เต้นรำใหญ่อยู่ภายในให้ผู้ต้องการจะเต้นรำเข้าไปเต้นกลางฟลอร์นั้น ดิสโกเธคนี้จะเป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่นต่างๆ อาจจะเป็นเพื่อนชวนกันมาเที่ยว เป็นแหล่งใช้เซฟหรือจำหน่ายยาเสพติดอีกด้วย ผู้เข้าไปใช้บริการส่วนมากมักเข้าไปเสพสุรา เต้นรำ

7. ไนท์คลับ เป็นสถานบริการไว้สำหรับผู้ที่พักผ่อนก่อนเข้าทำงาน โดยนักดนตรี นักร้องต่างๆ ก่อนเข้าทำงานพอสมควร วัยรุ่นมักไม่ค่อยไปเที่ยวนัก ราคาอาหารเครื่องดื่มค่อนข้างสูง

8. ค็อกเทลเลี่ยน หรือคอฟฟี่ช็อป เป็น สถานที่ที่เกี่ยวสำหรับคนกลางคืนในปัจจุบันจะเป็น 2 ลักษณะคือ

8.1 เป็นสถานที่ที่มีนักร้องมีชื่อเสียง เป็นที่เกี่ยวสำหรับคนมีระดับ มีรสนิยมสูง เป็น ที่ฟังเพลงของคนชอบเที่ยวตามโรงแรมต่างๆ ให้บริการด้านเสียงเพลง โดยแต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ห้ามสวมรองเท้าแตะ ผู้ใช้บริการมีทุกระดับอายุ ทั้งระดับหนุ่มสาว วัยรุ่น และผู้มีอายุ

8.2 สถานที่ต่างจากประเภทแรกเกือบจะทั้งหมดมักไม่ค่อยได้อยู่ตามโรงแรมใหญ่ๆ ภายในจะตกแต่งหรูหราเล็กน้อยแล้วแต่ชื่อเสียงของสถานที่นั้น ๆ

9. ผับ เป็นสถานที่กินเหล้า ฟังเพลง เต้นรำ โดยเฉพาะผู้ให้บริการส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่นหรือหนุ่มสาว ผับจะสามารถลุกขึ้นเต้นรำตามจังหวะเพลงได้ตรงโต๊ะที่ตนเองนั่ง และเปิดให้คนเข้าไปเที่ยวได้ตลอด แม้ไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้ให้คนนั่งก็ตาม จะเต้นรำตรงไหนก็ได้ไม่จำกัด เป็นแหล่งรวมของวัยรุ่นในปัจจุบัน มีทั้งสิ่งเสพติดทุกอย่างในนั้น มีระบบแสง สี เสียงที่ทันสมัย บรรยากาศจะเป็นกันเองในหมู่เพื่อนฝูง หรือจะทำความรู้จักกับคนรอบข้างก็ได้ ปัจจุบันกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

10. บาร์ โดยมากเรียกกันว่า บาร์อะโกโก้ มีการโชว์ประเภทนุ่งน้อยห่มน้อย หรือเปลือยกายไปเดินบนเวที ส่วนใหญ่ผู้ให้บริการเป็นชาวต่างประเทศ คนไทยมีบ้างเพียงเล็กน้อย

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นจะพบว่าสถานเริงรมย์มีหลายประเภท แต่ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะศึกษาสถานเริงรมย์ที่วัยรุ่นนิยมไปเที่ยวซึ่งได้แก่ คาราโอเกะ ดิสโกเธค คอฟฟี่ชอป และผับ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

จิราพร เชาวน์ประยูร (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องวัยรุ่นกับดิสโกเธค เจตคติของกลุ่มผู้ปกครอง และกลุ่มวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของกลุ่มผู้ปกครองต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน และสถานบริการดิสโกเธค กลุ่มประชากรส่วนใหญ่มีเจตคติต่อสถานดิสโกเธคว่าเป็นสถานที่ที่ไม่ดี คือ เป็นแหล่งอบายมุข ไม่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ยังต้องต่อการแยกแยะสิ่งดีและสิ่งที่ไม่ดี สถานบริการดิสโกเธคดำรงอยู่ในสังคมไทยได้เป็นเวลานานเพราะเป็นธุรกิจที่ให้ผลประโยชน์แก่ผู้ประกอบการมาก ประกอบกับมาตรการของรัฐในการควบคุมไม่เข้มงวดพอ สำหรับเจตคติในการป้องกันและแก้ไขปัญหา นั้น กลุ่มประชากรเห็นว่า บิดามารดา ผู้ปกครอง ควรจะให้การเอาใจใส่ในความประพฤติของนักเรียน นอกเหนือไปจากให้เด็กทางด้านวิชาการ ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจควรจะปฏิบัติตามหน้าที่อย่างเคร่งครัด ด้านบทบาทของรัฐควรมีมาตรการทางกฎหมายที่เข้มงวดต่อสถานบริการดิสโกเธค และ สื่อมวลชน นอกจากนี้แล้ว รัฐควรให้สวัสดิการแก่ประชาชนในรูปของสถานพักผ่อนหย่อนใจ สนามกีฬา สวนสาธารณะ ฯลฯ อย่างเพียงพอ

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2530 : 1,8) ได้ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามในเรื่องนิติตจุฬาปี 1 กับดิสโกเธค ผลการสำรวจพบว่า นิติตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ 1 เคยไปเที่ยวดิสโกเธคคิดเป็นร้อยละ 57.8 ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะไม่เกิน 5 ครั้งต่อเดือน สำหรับค่าใช้จ่ายในการไปเที่ยวดิสโกเธคแต่ละครั้ง นิติตส่วนมากร้อยละ 42.6 ใช้ครั้งละประมาณ 100 – 200 บาท ร้อยละ 25.2 ใช้ 201 – 300 บาท และอีกร้อยละ 14.7 จ่ายไม่เกิน 100 บาทต่อการเที่ยว 1 ครั้ง นอกจากนี้เสียค่าใช้จ่ายมากกว่า 300 บาทต่อครั้ง ส่วนเหตุผลที่ไปเที่ยวดิสโกเธคนั้นมีด้วยกันหลายอย่างซึ่งกระจายน้ำหนักไปเท่าๆ กันใน 3 อันดับ เหตุผลที่นิติตตอบมากที่สุด คือ ตามเพื่อนไปร้อยละ 35.6 อันดับ 2 คือ ไปเพื่อหาประสบการณ์ ร้อยละ 34.8 และไปเพื่อพักผ่อนร้อยละ 30.4 นอกนั้นตอบว่าไปเพื่อออกกำลังกาย ไปชมรายการพิเศษที่จัดขึ้น และตั้งใจไปเดินราโดยเฉพาะ

ในด้านความคิดเห็นของนิติตต่อความรู้สึของผู้ปกครองนิติตที่ไปเที่ยวดิสโกเธคตอบว่า มีผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ 11.3 ไม่เห็นด้วยร้อยละ 36.5 เฉย ๆ ร้อยละ 52.2 ส่วนผู้ที่ไม่เคยไปเที่ยวพบว่า มีผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ 35.7 ไม่เห็นด้วยร้อยละ 61.9 และเฉย ๆ ร้อยละ 34.5 และหากจะมีการสั่งปิดดิสโกเธค มีนิติตเห็นด้วยร้อยละ 18.3 เพราะว่าการเปิดดิสโกเธคเป็นการส่งเสริมเยาวชนในทางที่ผิด ทำให้ประสาทุ ประสาทตาเสีย ส่วนนิติตที่ไม่เห็นด้วยมีร้อยละ 44.3 โดยให้เหตุผลว่าถึงแม้ว่าจะปิดดิสโกเธคก็สามารถแอบเปิดได้ ทางที่ดี

ควรจะพัฒนาดิสโกเธคให้เป็นสถานที่ผ่อนคลายด้วยการเต้นรำ ำให้สนุกไปกับเสียงเพลง มีการระบายอายุเด็กแน่นอนที่สามารถเข้าไปได้ อีกประการหนึ่งหากปิดดิสโกเธคเพื่อแก้ปัญหาการมั่วสุมของเยาวชนวัยรุ่นเด็กก็ยังสามารถหาแหล่งมั่วสุมได้อีก

น้อยนภา สินธุบดี (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของดิสโกเธคที่มีต่อเยาวชนวัยรุ่น : ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อดิสโกเธค ศึกษาปัจจัยที่ผลักดันให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสนใจหรือใช้บริการของสถานดิสโกเธค ศึกษาผลกระทบของดิสโกเธคที่มีต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ การศึกษาความสัมพันธ์ในครอบครัว ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเคยใช้บริการของสถานดิสโกเธคจำนวนร้อยละ 61.57 และไม่เคยไปใช้บริการของสถานดิสโกเธค จำนวนร้อยละ 38.43 และนักเรียนส่วนมากมีอายุระหว่าง 13-15 ปี

นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า การเข้าไปในสถานดิสโกเธคทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน นับว่าเป็นการหาประสบการณ์ที่แปลกใหม่ ทำให้รู้จักเพื่อนทั้งหญิง ชาย มากขึ้น เป็นสถานที่ที่ทำให้วัยรุ่นได้แสดงออกอย่างอิสระตามความต้องการได้มาก และนอกจากนี้การเข้าไปใช้บริการของดิสโกเธคเป็นการใช้เงินฟุ่มเฟือย หากเข้าไปบ่อยๆ จะทำให้หาเสีย หรือการไต่ยนบกพร่อง ทำให้เกิดปัญหายาเสพติดเพิ่มขึ้น ทั้งยังก่อให้เกิดปัญหาการมั่วสุมและสำส่อนทางเพศ มีแนวโน้มให้เกิดธุรกิจขายตัวทั้งหญิงและชาย นักเรียนที่เข้าไปใช้บริการอาจถูกชักจูงไปในทางมิชอบได้ และการแสดงออกถึงกิจกรรมต่างๆ ในสถานดิสโกเธค เป็นสิ่งที่ขัดศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ

ปัจจัยที่ผลักดันให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสนใจหรือใช้บริการสถานดิสโกเธคพบว่า ได้แก่ ปัจจัยทางด้านครอบครัว กล่าวคือ การที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ มีการทะเลาะกันมากเกินไป มีความขัดแย้งต่อกัน หรือรักลูกไม่เท่ากัน ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของบุตรหลาน เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นหาทางออกไปเที่ยวเตร่นอกบ้าน มีการคบเพื่อนและชักจูงไปเที่ยวสถานดิสโกเธค และนอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางด้านดิสโกเธคได้แก่ ระบบแสง สี เสียง การโฆษณา การจัดกิจกรรมต่างๆ สภาพแวดล้อม ตลอดจนบรรยากาศและการตกแต่งภายในของสถานดิสโกเธค มีส่วนผลักดันให้สนใจหรือใช้บริการ ซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อเยาวชนวัยรุ่นในด้านต่างๆ อาทิ สุขภาพ ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว

มาศวัลย์ สวัสดิบุตร (2530 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ และศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้าน

ประชากร ลักษณะทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ที่มีผลทำให้เกิดทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนัดพบการแตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า

1. เยาวชนมีทัศนคติโดยส่วนรวมไม่เห็นด้วยต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนัดพบการโดยเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 (จากคะแนนสูงสุดเท่ากับ 5 และต่ำสุดเท่ากับ 1)

2. จากการศึกษาพบว่า เยาวชนที่มีลักษณะทางด้านประชากรและเศรษฐกิจ สังคมต่อไปนี้จะแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนัดพบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ประเภทสถานศึกษา ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา รายได้ของเยาวชน ประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้สถานดิสโกเธค และความถี่ในการไปใช้สถานดิสโกเธค และพบว่า เยาวชนที่มีระดับชั้นเรียนอาชีพของบิดามารดา และการรับข่าวสารเกี่ยวกับมลภาวะทางเสียงในสถานดิสโกเธค แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนัดพบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* อารีย์ สัตยกุล (2531 : ก-ค) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธค และปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เคยไปสถานดิสโกเธค ส่วนใหญ่เริ่มไปสถานดิสโกเธค ในปี พ.ศ. 2529 มีอายุเฉลี่ย 15.6 ปี และมีจำนวนครั้งในการไปสถานดิสโกเธคเฉลี่ยเดือนละ 1 ครั้ง กิจกรรมที่ทำมากที่สุดขณะอยู่ในสถานดิสโกเธคคือ การเต้นรำ และสาเหตุที่ทำให้ไปเที่ยวสถานดิสโกเธคครั้งแรกเนื่องจากอยากหาประสบการณ์ รองลงมาคือ เพื่อนชักชวน นักเรียนไปสถานดิสโกเธคครั้งแรกกับเพื่อน และบุคคลที่ชักชวนให้ไปสถานดิสโกเธคก็คือเพื่อนเช่นกัน นักเรียนส่วนใหญ่ไปสถานดิสโกเธคโดยที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองทราบ และไม่ได้แสดงปฏิกิริยาแต่อย่างใด นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยเกิดกรณีวิวาทขณะไปสถานดิสโกเธค นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนมีความรู้สึกอยากไปเที่ยวพักผ่อน และความสบายใจมากกว่าอารมณ์อื่นๆ ทั้งก่อนไปสถานดิสโกเธค ขณะอยู่ในสถานดิสโกเธค และหลังไปสถานดิสโกเธค

สาเหตุที่ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษา มีพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคแตกต่างกันพบว่า สาเหตุอันดับหนึ่งที่ทำให้นักเรียนยังคงไปสถานดิสโกเธคในปัจจุบัน คือไปแล้วเกิดความสุขสนุกสนาน รองลงมาคือ อยากเต้นรำกับเพื่อนฝูง และเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิดยังไปเที่ยวกัน สาเหตุอันดับหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเลิกไปสถานดิสโกเธคคือ มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่ไปอีก รองลงมาคือ ทราบว่าดิสโกเธคเป็นแหล่งที่เป็นโทษต่อสุขภาพ และได้รับคำแนะนำที่ดีจากเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิด ส่วนสาเหตุอันดับหนึ่ง ที่ทำให้นักเรียนไม่เคยไปสถานดิสโกเธค คือ ลินเปลืองค่าใช้จ่าย รองลงมาคือ ผู้ปกครองห้ามและนิสัยไม่ชอบเที่ยว

มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ง-จ) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสนใจของเยาวชนที่มีต่อสถานบันเทิงเริงรมย์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของสถานบันเทิงเริงรมย์ต่างๆ ที่มีต่อเยาวชน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2528 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายหญิงทั้งสองระดับโรงเรียน สนใจการใช้บริการสถานเริงรมย์ประเภทต่างๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่ชอบไปเที่ยวกับเพื่อนเพศเดียวกัน นักเรียนชายส่วนมากชอบไปเที่ยวดิสโกเธคมากที่สุด รองลงมาชอบชมภาพยนตร์ นอกจากนั้นชอบไปเที่ยวสถานที่ที่มีหญิงบริการ ส่วนนักเรียนหญิงชอบไปชมภาพยนตร์มากที่สุด ต่างจากนักเรียนชาย รองลงมาชอบไปเล่นสเก็ต และชอบเที่ยวดิสโกเธคเป็นลำดับถัดไป เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการไปใช้บริการสถานเริงรมย์แต่ละครั้ง นักเรียนอาชีวศึกษาใช้เงินประมาณ 100 บาท ส่วนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะใช้ครั้งละ 550 บาท นักเรียนชายในอาชีวศึกษาจะเก็บเงินไว้เที่ยวเองโดยไม่ต้องขอจากผู้ปกครอง ซึ่งต่างจากนักเรียนหญิงจะขอเงินจากผู้ปกครองไปเที่ยว ส่วนนักเรียนชายและหญิงในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จะขอเงินจากผู้ปกครองไปเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ เหตุผลที่นักเรียนชายและหญิงไปใช้บริการสถานเริงรมย์ส่วนใหญ่คือ เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ รองลงมาเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อต้องการได้ประสบการณ์ใหม่ๆ สถานเริงรมย์ที่นักเรียนชอบไปเที่ยวนั้นมีอิทธิพลต่อนักเรียนทั้งสองเพศปานกลาง อุปสรรคของนักเรียนชายในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์คือ ไม่มีเงิน ผู้ปกครองไม่อนุญาต และไม่มีเพื่อนไปด้วย สำหรับอุปสรรคของนักเรียนหญิงนั้น ส่วนใหญ่คือ ผู้ปกครองไม่อนุญาต รองลงมาคือ ไม่มีเงินและไม่มีเพื่อนไปด้วย ทั้งสองเพศทั้งในโรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความเชื่อว่าการไปเที่ยวยังสถานเริงรมย์เหล่านี้ ให้คุณประโยชน์มากกว่าโทษ ประโยชน์ที่สำคัญคือ ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินและทำให้คลายความเครียดได้ ทั้งยังช่วยให้มีความคิดสร้างสรรค์ เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ และเป็นการพักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ส่วนโทษนั้น นักเรียนให้ความเห็นว่า เป็นการส่งเสริมให้มีนิสัยฟุ่มเฟือยมากที่สุด รองลงมาทำให้เสียสุขภาพและทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียน รวมทั้งยังเป็นบ่อเกิดของปัญหายาเสพติด ปัญหาทางเพศ ตลอดจนทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทและอาชญากรรมต่างๆ ได้ สำหรับการใช้เวลาว่างของนักเรียนนั้น นักเรียนชายส่วนมากใช้เวลาว่างเล่นกีฬามากที่สุด ติดตามด้วยการฟังเพลง ทำการบ้าน และอ่านหนังสือ ส่วนนักเรียนหญิงนั้นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ ฟังเพลง รองลงมาได้แก่ ทำการบ้าน อ่านหนังสือ และดูโทรทัศน์ ตามลำดับ

① อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นในสถานเริงรมย์ ในเขตกรุงเทพมหานคร วิธีการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเข้าไปศึกษาสังเกตในสถานการณ์จริง และใช้ชีวิตในรูปแบบเดียวกับกลุ่มวัยรุ่นที่ศึกษา และมีการสนทนากับกลุ่มเป้าหมายของการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า หญิงวัยรุ่นนั้น

ส่วนใหญ่มีอายุประมาณ 15-16 ปี เป็นผู้ที่รักความสนุก โดยการใช้ชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อ สะดวกสบาย ขาดการคิดถึงอนาคตของตนเอง และไม่ทราบถึงบทบาทและหน้าที่ของตนเองต่อสังคมและประเทศชาติ หญิงวัยรุ่นปัจจุบันมีการกล้าแสดงออกมากขึ้น โดยเฉพาะในด้านการแสดงออก ความพึงพอใจต่อเพศตรงข้าม และการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่ตนเองพึงจะพบหน้าหรือรู้จัก กันในเรด และเดินร่ำด้วยเท่านั้น หญิงวัยรุ่นเหล่านี้ มีทั้งที่เป็นคนกรุงเทพฯ และเป็นคนที่มาจากต่างจังหวัด มีทั้งที่กำลังศึกษาอยู่ และมีงานทำแล้ว มีทั้งที่มีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และจบการศึกษาระดับประถมศึกษา

หญิงวัยรุ่นไม่น้อยที่มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ มีทั้งที่มาจากครอบครัวที่ยากจน และปานกลาง จนถึงร่ำรวยแต่ไม่มีเวลาให้ลูก มาจากครอบครัวที่มีแต่พ่อหรือแม่ มีความขัดแย้ง กับครอบครัว ไม่ชอบใจในวิธีการอบรมเลี้ยงดูตนเองของพ่อแม่ และส่วนใหญ่ที่มาเที่ยวนั้นเป็น เพราะเพื่อนร่วมโรงเรียนหรือเพื่อนร่วมหอพักชักจูง ชวนมาให้เที่ยว และเกิดความพึงพอใจ ติดใจ เที่ยวอีกเป็นประจำ

2. เอกสารและงานวิจัยที่สนับสนุนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกาเที่ยวสถาน เรีงรมย์

ในการศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุกาเที่ยวสถานเรีงรมย์ ของวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่สนับสนุนตัวแปรที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมและสาเหตุกาเที่ยวสถานเรีงรมย์และได้รวบรวมนำมาสรุปไว้ดังนี้

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยว สถานเรีงรมย์

* เพศเป็นตัวแปรที่น่าจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเรีงรมย์ ของบุคคล จากการศึกษางานวิจัยของ อารีย์ สัตยกุล (2531 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมกาใช้สถานดิสโกเธค และปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมกาใช้สถานดิสโกเธค ของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มรวม มีพฤติกรรมกาใช้สถานดิสโกเธคแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าเมื่อศึกษาเฉพาะนักเรียนที่ไปสถานดิสโกเธคใน ปัจจุบัน นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมกาใช้สถานดิสโกเธคแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

* จากการศึกษางานวิจัยของ มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ง) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง อิทธิพลของสถานเรีงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายส่วนมากชอบไปเที่ยวดิสโกเธคมากกว่านักเรียนหญิง

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เพศของวัยรุ่นส่งผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าเพศของวัยรุ่นเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานครหรือไม่

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่น่าจะมีผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น ริงเนสส์ (Ringness, 1968 : 131) กล่าวว่า เด็กที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง ช่วยตนเองได้เมื่อเผชิญกับความตึงเครียด และในที่สุดสามารถปรับตัวได้ และมีสุขภาพจิตดี ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีความวิตกกังวล ท้อถอย และมั่งรายผู้อื่น ซึ่งถ้ามีความวิตกกังวลมากๆ จะทำให้คนนั้นมีสุขภาพจิตไม่ดี และอาจจะนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้

จากการศึกษางานวิจัยของ อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 40) ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นในสถานเริงรมย์ ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นขาดการคำนึงถึงอนาคต เห็นว่าการเรียนหนังสือไม่ใช่สิ่งสำคัญ ไม่ทราบว่าจะเรียนไปเพื่ออะไร เพื่อการทำงาน หรือเพื่อประกาศให้คนอื่นทราบว่าตนได้เรียนหนังสือจึงไม่ใส่ใจกับการเรียน ใช้ชีวิตในการเที่ยวเพื่อความสนุกมากกว่าตั้งใจเรียนหนังสือ จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครหรือไม่

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

รายได้ที่ได้รับเป็นตัวบ่งชี้ถึงสถานะทางเศรษฐกิจ และมีผลต่อการดำรงชีวิตของวัยรุ่น ถ้ามีรายได้มากพอ ทำให้วัยรุ่นนำรายได้ที่ได้รับไปใช้ในทางฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะการนำไปใช้ในทางที่หาประโยชน์ไม่ได้ เหล่านี้ย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับเป็นตัวแปรที่น่าจะมีผลต่อพฤติกรรมและการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จากการศึกษาของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : ก-ข) ได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาจะเก็บเงินไว้เที่ยวเองโดยไม่ต้องขอจากผู้ปกครอง ซึ่งต่างจากนักเรียนหญิงที่จะ

ขอเงินจากผู้ปกครองไปเที่ยว ส่วนนักเรียนชายและหญิงในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะขอเงินจากผู้ปกครองไปเที่ยวเป็นส่วนใหญ่

จากการศึกษางานวิจัยของ มาศวัลย์ สวัสดิบุตร (2530 : ก-ข) ได้ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ศึกษากรณีเยาวชนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า เงินค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถาน เริงรมย์ของวัยรุ่นหรือไม่

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 14) กล่าวว่า เจตคติ คือความคิดเห็น ซึ่งถูกกระตุ้นด้วยอารมณ์ ทำให้บุคคลพร้อมที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด เจตคติอยู่ระหว่างความรู้และการนำไปใช้ในการปฏิบัติ ซึ่งแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกไปในทางบวก ทางลบ และความรู้สึกที่อยู่ระหว่างทางบวกและทางลบ คือความไม่แน่ใจ รู้สึกเฉยๆ ซึ่งอยู่ในระดับที่แตกต่างกันไปของบุคคล ที่มีต่อสิ่งแวดล้อม การกระทำ ความคิด และสถานการณ์นั้นต่างกัน อันเป็นผลมาจากประสบการณ์ ความรู้ ความคิด ความเชื่อ และการเรียนรู้

เจตคติเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์มีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ เจตคติของคนเราจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ที่มีอยู่ ถ้าผู้ใดมีความรู้ดี เจตคติต่อสิ่งนั้นก็จะถูกต้องและดีตามไปด้วย เมื่อเจตคติดีแล้วแนวโน้มที่จะส่งเสริมให้ผู้นั้นแสดงพฤติกรรมไปในทางที่ดีจะมีมากขึ้น จากการศึกษาของมาศวัลย์ สวัสดิบุตร (2530 : ก-ข) ในเรื่องทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนมีเจตคติโดยส่วนรวมไม่เห็นด้วยต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ เพราะเป็นสถานที่ที่ไม่ดี คือเป็นแหล่งอบายมุข ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครหรือไม่

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัวต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

บ้านเป็นสถานที่แห่งแรกที่จะก่อให้เกิดรากฐานที่ดีทางสุขภาพจิต (บัวทอง สว่างโสภาคกุล. 2524 : 118) บิดามารดาควรมีความรักใคร่ปรองดองซึ่งกันและกัน พยายามที่จะไม่แยกกันอยู่หรือหย่าร้างกัน รวมทั้งให้หลักประกันอันมั่นคงแก่ครอบครัว ทั้งในด้านการเงิน การสังคม ประกอบอาชีพที่มีหลักฐานและเป็นตัวอย่างอันดีแก่บุตรธิดา ส่วนสุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2529 : 156-157) ให้ความเห็นว่า เด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวที่ขาดความสมบูรณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากการตาย การหย่าร้าง พ่อแม่แยกกันอยู่ และสภาวะอื่น ๆ ที่ทำให้สูญเสียพ่อแม่ จะทำให้เด็กขาดความรักและความอบอุ่นที่ควรจะได้รับ เป็นคนที่มีปมด้อยในตนเอง

จรรยา สุวรรณทัต (2523 : 30-35) กล่าวไว้ว่า ผลอันเกิดจากการหย่าร้างในครอบครัว จะกระทบกระเทือนต่อทัศนคติ และการมองดูโลกและชีวิตของเด็กเป็นอย่างมาก ในระยะแรกๆ ผลอันนี้คล้ายกับไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด แต่ต่อมาภายหลังอาจเป็นผลเสียต่อพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก และเด็กมักมีปัญหามากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันโดยปกติสุข โดยความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่และส่งผลมาถึงบุตร แบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ ครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน ครอบครัวที่พ่อแม่ทะเลาะวิวาทกัน และครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว ซึ่งสภาพของครอบครัวในลักษณะเหล่านี้ ก่อให้เกิดสภาพปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทำให้ขาดความสุขในครอบครัว ปัญหาบุคลิกภาพและสุขภาพจิต และปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนในครอบครัว โดยเฉพาะบุตรซึ่งยิ่งถ้าคบเพื่อนไม่ดี เด็กอาจร่วมในกิจกรรมที่ทำลายตัวเองได้มาก เช่นออกไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์ หรือใช้ยาเสพติดเป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า สภาพครอบครัวส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของ นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครหรือไม่

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวโดยทั่วไปมักมีการแบ่งระดับคือ ระดับสูง กลาง และต่ำ หรือกล่าวอีกอย่างคือ แบ่งตามระดับฐานะทางการเงินคือ รวย ปานกลาง และจน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

จากสภาพทางเศรษฐกิจปัจจุบันนี้ ผลักดันให้บิดามารดาต้องทำงานนอกบ้านทั้งคู่เป็นส่วนใหญ่ ทำให้มีเวลาในการดูแลบุตรน้อยลง โดยเฉพาะในเขตเมือง ภาระในการดูแลเด็กจึงตกเป็นของปู่ ย่า ตา ยาย และญาติ หรือพี่เลี้ยง คนรับใช้ อันเป็นต้นเหตุนำไปสู่การขาดความอบอุ่นในครอบครัวของเด็ก (คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมและเลี้ยงดูเด็ก. 2535 : 17) หรือแม้แต่สัมพันธภาพในครอบครัวอาจขึ้นกับภาวะของเศรษฐกิจด้วย โดยในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ สามิภรรยาจะห่างเหินกันมาก มีอารมณ์โดดเดี่ยวมากกว่า ระแวงสงสัย

มีการทะเลาะและขัดแย้งมากกว่าสามปีกรรยา ที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะปานกลางและสูง ซึ่งเป็นผลจากการไม่รู้จักยืดหยุ่น ขาดการร่วมมือ ต่างคนต่างอยู่ กิจกรรมต่างๆ จะเป็นไปในลักษณะต่างคนต่างทำ นอกจากนี้สิ่งที่ปรากฏโดยทั่วไปของครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำคือ ครอบครัวนั้นมักจะมีบิดามารดาเพียงคนเดียวคนหนึ่งเท่านั้นที่รับผิดชอบและให้ความอุปถัมภ์ค้ำจุนครอบครัว (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 ; อ้างอิงมาจาก Besner. 1967)

อาจกล่าวได้ว่า ปัญหาทางเศรษฐกิจก่อให้เกิดผลเสียตามมาได้หลายอย่าง โดยเฉพาะครอบครัวที่มีฐานะยากจน บิดามารดาไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนเด็กมากนัก ดังนั้นโอกาสที่เด็กจะประพฤติตัวเสื่อมเสีย คบเพื่อนฝูงที่เกเร มั่วสุมเป็นกลุ่ม ดิตยาเสพติด หรือก่อความไม่สงบต่อส่วนรวม เช่น ลักขโมย ก่อคดีอาชญากรรมต่างๆ นั้นมีมากทีเดียว และในครอบครัวยากจนนั้นเด็กอาจเกิดปัญหาทางด้านจิตใจ เพราะเมื่อครอบครัวประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ สมาชิกในบ้านมักจะไม่มีความสุขเท่าที่ควร เกิดความระหองระแหง เพราะต้องผจญกับปัญหาหนักบรรยากาในครอบครัวมีแต่ความตึงเครียด ส่งผลตามมาก็คือ การทะเลาะเบาะแว้ง ไม่สามัคคีกัน หากพิจารณาในแง่การศึกษาพบว่า เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีมีโอกาสดำเนินการสนับสนุนทางการศึกษาที่ดีกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน (อรพินทร์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ. 2532 : 28-30)

สปริงเกอร์ (Springer. 1938 : 321-328) ได้ค้นพบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็กมีความสัมพันธ์อย่างมากกับฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว กล่าวคือ เด็กที่มาจากบ้านที่ยากจน มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จะเป็นคนที่ปรับตัวไม่ดี และมีอารมณ์ไม่มั่นคง มีปริมาณมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับปานกลาง โดยการปรับตัวนี้มีส่วนที่เกี่ยวข้องในการอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยการประพฤติตนตามแนวทางของสังคม ตลอดจนเข้าใจสถานภาพของตนเอง

จากการศึกษางานวิจัยของอารีย์ สัตยกุล (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธค และปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธค ของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธคของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และจากการศึกษาของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : 105) พบว่า นักเรียนอาชีวะระดับ ปวช. และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งชายและหญิงที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันนั้น ส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการใช้บริการสถานเริงรมย์อยู่ในระดับปานกลาง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ครอบครัวที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ บิดามารดาไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนและใกล้ชิดมาก ดังนั้นโอกาสที่เด็กจะมีปัญหาทางด้านพฤติกรรม และทางด้านจิตใจจึงมีมากกว่าครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่น จะขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวหรือไม่

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของบิดามารดาต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ลักษณะของอาชีพที่แตกต่างกันของบิดาและมารดา มีผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ จากการศึกษาของมาศวัลย์ สวัสดิบุตร์ (2530 : 149) ในเรื่องทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เยาวชนที่บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้างมีทัศนคติในเชิงลบต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการสูงที่สุด รองลงมาคือ อาชีพเกษตรกรรม อาชีพค้าขาย หรือประกอบอาชีพส่วนตัว และอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามลำดับ ส่วนเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพธนาคารหรือบริษัทมีทัศนคติไม่แน่ใจต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการ ข้อค้นพบนี้อาจเนื่องมาจากบิดาและมารดาของเยาวชนที่มีอาชีพรับจ้างไม่ค่อยได้รับข่าวสารต่างๆ มากนัก มีความรู้สึกยอมรับสิ่งใหม่ๆ ของสังคมได้น้อย จึงอาจถ่ายทอดความรู้สึกที่ไม่เห็นด้วยต่อการใช้สถานดิสโกเธคเพื่อการนันทนาการแก่เยาวชนได้ นอกจากนี้ อลิศรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 51) กล่าวว่า วัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน จะมีเวลาในการใกล้ชิดกับลูกไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีฐานะปานกลาง และร่ำรวย ผู้ปกครองทุกคนจะวนเวียนอยู่กับธุรกิจการทำงานที่รับผิดชอบ เพื่อสิ่งตอบแทนอันจะทำตนเองและครอบครัวไปสู่ชีวิตที่สุขสบายกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กจะถูกทอดทิ้งให้เติบโตตามลำพัง ขาดการชี้แนะในทางที่ถูกที่ควร ดังนั้นเมื่อพ่อแม่ไม่มีเวลาให้กับลูก โอกาสที่วัยรุ่นจะถูกชักชวนให้รวมกลุ่ม และมีการกระทำใดๆ เป็นกลุ่ม เป็นพวกที่แตกต่างกัน แปรลกออกไปได้ จากเอกสารและงานวิจัยที่ได้ศึกษามา จะเห็นได้ว่าอาชีพของบิดามารดามีผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าอาชีพของบิดาและมารดาเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครหรือไม่

2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับขนาดของครอบครัวต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ถ้าบิดามารดาที่มีลูกมากจนเกินไปจะเอาใจใส่ดูแลลูกไม่ทั่วถึง ลูกได้รับความรักไม่เท่ากัน เกิดความน้อยใจ และกลายเป็นปมด้อย ส่วนบิดามารดาที่มีลูกคนเดียว เด็กจะรู้สึกว่าเหงา เพราะไม่มีเพื่อน ทำให้ต้องออกไปหาเพื่อนนอกบ้าน (สุพัตรา สุภาพ. 2529 : 5-6) เช่นเดียวกัน อารีย์ สัตยกุล (2531 : 14) กล่าวว่า ในครอบครัวถ้าเป็นครอบครัวใหญ่ และอยู่กันอย่างหนาแน่น มักพบเด็กที่มีปัญหามากกว่าครอบครัวขนาดเล็ก เพราะการเอาใจใส่ส่วนตัวมีน้อย และขาดความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันในครอบครัว ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่อบอุ่น และก่อให้เกิด

เกิดการแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคม และนอกจากนั้นผลการวิจัยของสุพจน์ จักขุทิพย์ (ลาดทองใบ ภูอภิรมย์. 2530 : 33 ; อ้างอิงมาจาก สุพจน์ จักขุทิพย์. 2521) พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่ซึ่งมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวมากทำให้การอบรมเลี้ยงดูและการเอาใจใส่จากบิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่เหมาะสมและทั่วถึง ทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย มีสุขภาพไม่ดี ไม่รู้จักใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสม และเป็นประโยชน์ต่อตนเอง จึงมีปัญหาด้านความประพฤติที่สุด

จากการศึกษาของเฮอร์ชชี (อารีย์ สัตยกุล. 2531 : 94 ; อ้างอิงมาจาก Hirschi. 1969 : 240) ที่พบว่า จำนวนบุตรในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของนักเรียนเคยกระทำผิดกฎหมาย คือนักเรียนที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัวมากจะเคยทำผิดกฎหมายมากกว่านักเรียนที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัวน้อย จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าขนาดของครอบครัว เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครหรือไม่

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในครอบครัวต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

บรรยากาศในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล บรรยากาศที่ดีในครอบครัวเกิดจากบุคคลในครอบครัวแสดงความรักความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประสบปัญหาทุกคนยินดีจะหันหน้าเข้าปรึกษากัน บิดามารดาเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่เด็กรักและเชื่อฟัง ดังนั้นถ้าบิดามารดาได้ใช้เวลาในการสร้างบรรยากาศให้เกิดความรัก ความอบอุ่นอย่างเพียงพอ เด็กจะประพฤติตนในทางที่ดี เป็นสมาชิกใหม่ที่สมบูรณ์ของสังคม ดังที่มีดี (Kando. 1971 : 178 ; citing Mead. 1934) กล่าวว่า บรรยากาศในครอบครัวที่ดีเกิดจากปฏิสัมพันธ์ที่ดีซึ่งกันและกันของบุคคลในครอบครัว เด็กจะเกิดการเรียนรู้ที่จะสวมบทบาทของบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด ขณะเดียวกันก็เรียนรู้บทบาทของตนเองที่บิดามารดากำหนดให้ บรรยากาศในครอบครัวที่ดีจึงมีส่วนทำให้เด็กรู้จักประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับการเป็นสมาชิกที่ดีในสังคม

พาร์สัน (Baldwin. 1968 : 565 ; citing Parsons. 1960) ได้กล่าวว่าบรรยากาศในครอบครัวดีหรือไม่ เกิดจากบิดามารดารวบรวมเอาประสบการณ์ความรู้ที่ถูกต้องมาใช้ควบคุมพฤติกรรมของเด็ก ให้เกิดความเชื่อ ความรู้ และความรู้สึกในสิ่งที่เป็นความจริง ซึ่งเป็นการวางพื้นฐานโครงสร้างของพฤติกรรมและพื้นฐานจากความรักที่แท้จริงของบิดามารดา เพื่อช่วยให้เด็กแสดงพฤติกรรมได้เหมาะสมกับสถานการณ์ บรรยากาศในครอบครัวจึงมีส่วนทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของครอบครัวเป็นไปอย่างถาวร

ลาดทองใบ ภูอภิรมย์ (2530 : 26) กล่าวว่า บิดามารดาเป็นบุคคลแรกที่เป็นต้นแบบของเด็ก โดยเริ่มจากการที่เด็กมีความคิด ความรู้สึก ตลอดทั้งรูปแบบพฤติกรรม ค่านิยม

แรงจูงใจ บุคลิกภาพส่วนตัวโดยการเทียบเคียงบิดามารดา โรเจอร์ ได้ให้ข้อคิดว่า ไม่ว่าบิดามารดาจะใช้องการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบให้ความรัก แบบควบคุม หรือแบบอื่นใดก็ตาม สิ่งหนึ่งที่บิดามารดาควรระวังไว้อยู่เสมอคือ การเป็นแบบอย่างที่ดี ดีกว่าคำสั่งสอนที่มีความหมายในด้านจิตใจต่อเด็กอย่างมาก เพราะฉะนั้นการเป็นแบบอย่างที่ดีของบิดามารดาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด (ลาดทองใบ ภูอภิรมย์. 2530 : 26)

จากการศึกษางานวิจัยของน้อยนภา สิ้นรูปดี (2530 : ก-ข) ได้ทำการศึกษารื่องอิทธิพลของดิสโกเธคที่มีต่อเยาวชนวัยรุ่น ศึกษากรณีนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ผลักดันให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสนใจหรือใช้บริการของสถานดิสโกเธค ได้แก่ ปัจจัยทางด้านครอบครัว กล่าวคือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ มีภาระกิจมากเกินไป มีความขัดแย้งต่อกัน หรือรักลูกไม่เท่ากัน ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของบุตรหลาน เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นหาทางออกไปเที่ยวเตร่นอกบ้าน มีการคบเพื่อนและชักจูงไปเที่ยวสถานดิสโกเธค

3 จากการศึกษางานวิจัยของอลิศา ชูชาติ และคณะ (2538 : 52) เรื่องการศึกษาทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นในสถานเริงรมย์ ในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า จากการที่ได้สนทนากับกลุ่มวัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์ และวัยรุ่นหลายคนได้แสดงความรู้สึกของตนเองต่อครอบครัวคือพ่อแม่ในทางลบ แต่ละคนมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่แตกต่างกันไป บางคนถูกพ่อแม่บังคับในเรื่องศาสนา บางคนถูกบังคับในเรื่องของการเรียน บางคนถูกบังคับในเรื่องของการแต่งกายและการคบเพื่อน บางคนเพียงแต่บอกว่าพ่อแม่เป็นคนดุด และยังมีกล่าวถึงการให้ความรักต่อลูกไม่เท่ากัน วัยรุ่นรู้สึกพ่อแม่มีความลำเอียง ตนเองไม่ได้รับความรักจากพ่อหรือแม่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของหลายครอบครัว พ่อแม่มีความขัดแย้งกัน ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ ให้ความอบอุ่น และจากการศึกษาของน้อยนภา สิ้นรูปดี (2530 : ก-ข) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของดิสโกเธคที่มีเยาวชนวัยรุ่น ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผลกระทบของดิสโกเธคที่มีต่อนักเรียนในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว คือ จะเป็นเหตุให้เกิดความห่างเหินจากสมาชิกในครอบครัว เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้ปกครอง บิดามารดา และนักเรียน ตลอดจนเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่บุคคลในครอบครัว เช่น น้องสาว น้องชาย เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า บรรยากาศในครอบครัว มีผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าบรรยากาศในครอบครัวเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครหรือไม่

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมิสำเนาต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ภูมิสำเนาของวัยรุ่น มีผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ หากวัยรุ่นเข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร และต้องมาพักอาศัยอยู่กับเพื่อน ญาติ เข้าบ้าน หรือเช่าหอพักอยู่ตามลำพัง มีอิสระจากครอบครัว ทำให้ห่างจากการควบคุมดูแลด้วยกฎเกณฑ์ของครอบครัว มีความเป็นอิสระในการปกครองตนเอง และการอยู่ตามลำพังทำให้เกิดความเป็นส่วนตัว อาจส่งผลให้มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ได้ง่าย จากการศึกษาของอลิสรา ชูชาติ และคณะ (2538 : 33) พบว่า วัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์หลายคนแยกตัวมาจากบ้าน จากพ่อแม่ จากครอบครัวเพื่อเข้ามาเรียนหนังสือในกรุงเทพมหานคร มาพักอาศัยอยู่ตามหอพัก หรือมาเช่าห้องพักอยู่ตามหอพักเหล่านี้ไม่มีกฎเกณฑ์ที่เข้มงวด บางแห่งมีการอยู่ร่วมกันระหว่างชายหญิง มีการใช้ชีวิตค่อนข้างอิสระจึงถูกชักชวนจากเพื่อนร่วมหอพัก นำไปสู่การเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างๆ บางคนก็พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องซึ่งมีเวลาดูแลเอาใจใส่น้อย จึงมีอิสระในการคบเพื่อน ต่างชักชวนกันนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ออกเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์ และจากการศึกษาของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : 105) พบว่า นักเรียนที่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ในเวลากลางคืน ไม่ได้ขออนุญาตผู้ปกครอง บางคนพักอาศัยอยู่กับญาติ อยู่หอพัก อยู่กับเพื่อน เนื่องจากเข้ามาเรียนหนังสือในจังหวัดเชียงใหม่ โดยภูมิสำเนาเดิมอยู่จังหวัดอื่น และอยู่ต่างอำเภอ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าภูมิสำเนา มีผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครหรือไม่

โดยสรุปจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลต่อพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นแตกต่างกันได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว และภูมิสำเนา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีดำเนินการออกเป็นขั้นตอนตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. วิธีการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสถานเริงรมย์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2542 ที่มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสถานเริงรมย์ จำนวน 900 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) ตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างของยามานะ ที่มีความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 900 คน (ประคอง กรรณสูตร. 2538 : 356 ; อ้างอิงมาจาก Yamane. 1967)

ขั้นที่ 2 จำแนกประชากรตามสังกัดของโรงเรียน โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

กรรมการการศึกษาเอกชน และนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา

ขั้นที่ 3 สุ่มโรงเรียนในแต่ละสังกัดมาประเภทละ 3 โรงเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (2) ได้รวมทั้งหมด 9 โรงเรียน

ขั้นที่ 4 เลือกนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการศึกษาเกี่ยวสถานเริงรมย์ โดยขอความร่วมมือจากอาจารย์ เพื่อคัดเลือกนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการศึกษาเกี่ยวสถานเริงรมย์จากโรงเรียนทั้ง 9 โรงเรียนในขั้นที่ 3 มาโรงเรียนละ 100 คน รวมทั้งสิ้น 900 คน

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสังกัดของโรงเรียน

สังกัด	จำนวนโรงเรียน	จำนวน
กรมสามัญศึกษา	3	300
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน	3	300
กรมอาชีวศึกษา	3	300
รวม	9	900

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนวัยรุ่นและครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ตอน คือ

1.1 แบบสอบถามพฤติกรรมการศึกษาเกี่ยวสถานเริงรมย์

1.2 แบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ตอนที่ 3 แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเอกสารทางวิชาการ หนังสือ ตำรา และรายงานวิจัย รวมทั้งบทความจากวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์รายวันและรายสัปดาห์ ที่เกี่ยวข้องกับสถานเริงรมย์ พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการสร้างเครื่องมือ

2. สร้างแบบสอบถามและนำเครื่องมือที่สร้างเสร็จแล้วไปให้กรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ตรวจ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปหาคุณภาพเครื่องมือต่อไป

วิธีการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนและครอบครัว

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งจะประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลของตัวนักเรียนวัยรุ่นและครอบครัวได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ สภาพครอบครัว รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา จำนวนสมาชิกในครอบครัว และภูมิสำเนา เป็นแบบสอบถามชนิดให้เติมคำ หรือข้อความลงในช่องว่าง หรือเลือกคำตอบที่กำหนดตัวเลือกไว้ให้

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าคำตอบที่เป็นความจริง หรือเติมคำลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้

1. เพศของนักเรียน คือ

1. () ชาย

2. () หญิง

2. คะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.) ของทุกวิชาในเทอมที่ผ่านมา

1. () ต่ำกว่า 2.00

2. () ตั้งแต่ 2.01 – 2.99

3. () ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป *010.00*

3. เงินค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับต่อสัปดาห์..... บาท

4. สภาพครอบครัวของนักเรียน

1. () พ่อแม่อยู่ด้วยกัน

2. () พ่อแม่แยกกันอยู่

3. () พ่อแม่หย่าร้างกัน

4. () พ่อเสียชีวิต

5. () แม่เสียชีวิต

6. () พ่อแม่เสียชีวิต

5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว รวมทั้งสิ้น บาท

6. อาชีพของบิดาและมารดา

~~บิดา~~

1. () รับจ้าง
2. () ค้าขาย
3. () ประกอบธุรกิจส่วนตัว
4. () พนักงานบริษัทเอกชน
5. () รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
6. () เกษตรกร (ทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย)
7. () อื่นๆ (โปรดระบุ)

~~มารดา~~

1. () รับจ้าง
2. () ค้าขาย
3. () ประกอบธุรกิจส่วนตัว
4. () พนักงานบริษัทเอกชน
5. () รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
6. () เกษตรกร (ทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย)
7. () อื่นๆ (โปรดระบุ)

7. จำนวนสมาชิกในครอบครัว (รวมทั้งตัวนักเรียนด้วย) คน

8. ภูมิลำเนาของนักเรียน

1. () กรุงเทพมหานคร
2. () ต่างจังหวัด

2. แบบสอบถามพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

2. สร้างแบบสอบถามพฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน 20 ข้อ

3. หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถาม ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จัตรสุขกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ตรวจสอบด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้

4. หาค่าอำนาจจำแนก (Item Discrimination) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 16 ข้อไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 100 คน ที่มีพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แล้ววิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t-test) โดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ และพิจารณาข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ทั้งหมด 16 ข้อ

5. นำแบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ที่คัดเลือก มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 132 –133) ได้ค่าความ เชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.66

2.1 แบบสอบถามพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์

ลักษณะแบบสอบถาม

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นในด้านของสถานที่ที่นักเรียนวัยรุ่นไปเที่ยว ช่วงเวลาที่นักเรียนวัยรุ่นไปเที่ยว ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวแต่ละครั้ง สิ่งทีนักเรียนกระทำในขณะที่อยู่ในสถานเริงรมย์ การรับข่าวสารเกี่ยวกับสถานเริงรมย์จากสื่อต่างๆ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนวัยรุ่น

แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดให้เติมคำ ำ หรือข้อความลงในช่องว่าง หรือเลือกคำตอบที่กำหนดตัวเลือกไว้ให้

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าคำตอบที่เป็นความจริง หรือเติมคำลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้

1. สถานที่ใดที่นักเรียนชอบไปมากที่สุด

1. () ดิสโกเธค	2. () คาราโอเกะ
3. () คอฟฟี่ช็อป	4. () ผับ

2. นักเรียนไปเที่ยวสถานที่ดังกล่าวในข้อ 1 จำนวน..... ครั้ง / เดือน

เกณฑ์การพิจารณา

นำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่าร้อยละ และค่าไคสแควร์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยาอากาศของครอบครัว และภูมิสำเนา แล้วนำค่าเหล่านั้นมาเปรียบเทียบกันเพื่อดูพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่น

2.2 แบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ลักษณะแบบสอบถาม

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่น

ลักษณะของแบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นแบบสอบถามชนิด
มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับได้แก่

- จริงมากที่สุด หมายถึง ตรงกับลักษณะของนักเรียนมากที่สุด
- จริงมาก หมายถึง ตรงกับลักษณะของนักเรียนมาก
- จริงปานกลาง หมายถึง ค่อนข้างตรงกับลักษณะของนักเรียนบ้าง
- ค่อนข้างไม่จริง หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรงกับลักษณะของนักเรียน
- ไม่จริง หมายถึง ไม่ตรงกับลักษณะของนักเรียนเลย

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่กำหนดให้ เพียงข้อ
ละเครื่องหมายเดียว แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 5 ระดับดังนี้

- จริงมากที่สุด หมายถึง ตรงกับลักษณะของนักเรียนมากที่สุด
- จริงมาก หมายถึง ตรงกับลักษณะของนักเรียนมาก
- จริงปานกลาง หมายถึง ค่อนข้างตรงกับลักษณะของนักเรียนบ้าง
- ค่อนข้างไม่จริง หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรงกับลักษณะของนักเรียน
- ไม่จริง หมายถึง ไม่ตรงกับลักษณะของนักเรียนเลย

ข้อ	ข้อความ	จริงมาก ที่สุด	จริงมาก	จริงปาน กลาง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง
0	เมื่อพ่อแม่ขัดแย้งกัน นักเรียนมักจะออกไป เที่ยวนอกบ้าน					
00	นักเรียนมักจะไปเที่ยว สถานเริงรมย์ตามคำ แนะนำของเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

- จริงมากที่สุด ให้ 5 คะแนน
- จริงมาก ให้ 4 คะแนน
- จริงปานกลาง ให้ 3 คะแนน
- ค่อนข้างไม่จริง ให้ 2 คะแนน

ไม่จริง ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับ
มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับ
ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับ
น้อย

นำคำตอบของคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่ามาหาค่าร้อยละเป็นรายข้อ และหาค่าไคสแควร์เพื่อเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

3. แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในครอบครัว ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัวให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และศึกษาจากแบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัวของจรรยา เกษศรีสังข์ (2537) จำนวน 25 ข้อ

2. หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จัตุรศุกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ตรวจสอบด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้

3. นำแบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัวที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 23 ข้อไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจได้มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดลงมาถึงคะแนนต่ำสุด นำนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มคะแนนสูง 25 % และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มต่ำ 25 % เพื่อมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายข้อ โดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามทั้งหมด 22 ข้อ

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในข้อ 4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.92

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่

จริงมากที่สุด หมายถึง ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนมากที่สุด
 จริงมาก หมายถึง ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนมาก
 จริงปานกลาง หมายถึง ค่อนข้างตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนบ้าง
 ค่อนข้างไม่จริง หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียน
 ไม่จริง หมายถึง ไม่ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนเลย

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่กำหนดให้ เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 5 ระดับดังนี้

จริงมากที่สุด หมายถึง ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนมากที่สุด
 จริงมาก หมายถึง ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนมาก
 จริงปานกลาง หมายถึง ค่อนข้างตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนบ้าง
 ค่อนข้างไม่จริง หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียน
 ไม่จริง หมายถึง ไม่ตรงกับลักษณะของครอบครัวนักเรียนเลย

ข้อ	ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
0	สมาชิกในครอบครัวต่างช่วยเหลือและสนับสนุนซึ่งกันและกัน					
00	บิดาดูแลเอาใจใส่ทุกข์สุขของท่าน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงมากที่สุด ให้ 5 คะแนน
 จริงมาก ให้ 4 คะแนน
 จริงปานกลาง ให้ 3 คะแนน
 ค่อนข้างไม่จริง ให้ 2 คะแนน
 ไม่จริง ให้ 1 คะแนน ✓

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงมากที่สุด ให้ 1 คะแนน

จริงมาก ให้ 2 คะแนน

จริงปานกลาง ให้ 3 คะแนน

ค่อนข้างไม่จริง ให้ 4 คะแนน

ไม่จริง ให้ 5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง บรรยายภาศในครอบครัวยุติ

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง บรรยายภาศในครอบครัวยุติในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง บรรยายภาศในครอบครัวยุติไม่ดี

4. แบบสอบถามเจตคติต่อการเที่ยวสถานเรืงรมย์

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยและนียมศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเที่ยวสถานเรืงรมย์

2. สร้างแบบสอบถามเจตคติต่อการเที่ยวสถานเรืงรมย์ให้สอดคล้องกับนียมศัพท์เฉพาะ จำนวน 25 ข้อ

3. หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามในข้อ 2 ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ตรวจสอบด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้

4. หาค่าอำนาจจำแนก (Item Discrimination) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 23 ข้อไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนวัยรุ่น จำนวน 100 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แล้ววิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t-test) โดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ และพิจารณาข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 21 ข้อ

5. นำแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 4 มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.90

ลักษณะแบบสอบถาม

แบบสอบถามเจตคติเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเรืงรมย์ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่

จริงมากที่สุด	หมายถึง ตรงกับเจตคติของนักเรียนมากที่สุด
จริงมาก	หมายถึง ตรงกับเจตคติของนักเรียนมาก
จริงปานกลาง	หมายถึง ค่อนข้างตรงกับเจตคติของนักเรียนบ้าง
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรงกับเจตคติของนักเรียน
ไม่จริง	หมายถึง ไม่ตรงกับเจตคติของนักเรียนเลย

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับคิดเห็นทั้งทางบวกและทางลบ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert มี 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
จริงมาก	ให้ 4 คะแนน
จริงปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2 คะแนน
ไม่จริง	ให้ 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้ 1 คะแนน
จริงมาก	ให้ 2 คะแนน
จริงปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 4 คะแนน
ไม่จริง	ให้ 5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินค่าของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับ

ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์อยู่ในระดับไม่ดี

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วพิจารณาว่านักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความนั้นอย่างไร โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
0	สถานศึกษาเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย					
00	ผู้เรียนเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการพบปะสังสรรค์					

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองโดยขอความร่วมมือจากอาจารย์หัวหน้าสาย และอาจารย์ประจำชั้นของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อคัดเลือกนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับสถานเริงรมย์โรงเรียนละ 100 คน ในการตอบแบบสอบถาม
3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ของนักเรียนวัยรุ่นมาตรวจให้คะแนนแล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences) และวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ หาค่าร้อยละ

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการศึกษาสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา โดยใช้สถิติทดสอบไคสแควร์ (Chi – Square test)

3. เปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา โดยวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test และวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปร 3 กลุ่ม โดยวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ
2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อของแบบสอบถามโดยใช้สูตร t-test แบบเทคนิค 25 % ของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่เป็น Rating Scale โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการศึกษาสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา โดยใช้สถิติทดสอบไคสแควร์ (Chi - Square test)

3.2 เปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา โดยวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test และวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปร 3 กลุ่ม โดยวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) และถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นำมาทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้การทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

✓ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
df	แทน Degrees of Freedom
SS	แทน Sum of Square
MS	แทน Mean Square
χ^2	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน χ^2 – distribution
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

✓ การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ได้เสนอเป็นลำดับขั้นดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

✓ ผลการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับสถานเริงรมย์ ดังปรากฏตามตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับสถานเริงรมย์ จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเกี่ยวข้องกับสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	424	47.11
หญิง	476	52.89
รวม	900	100.00
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
ระดับสูง (ผลการเรียนตั้งแต่ 3.00 – 4.00)	141	15.67
ระดับปานกลาง (ผลการเรียน 2.00 – 2.99)	559	62.11
ระดับต่ำ (ผลการเรียนต่ำกว่า 2.00)	200	22.22
รวม	900	100.00
3. เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์		
ระดับมาก (สูงกว่า 600 บาท)	270	30.00
ระดับปานกลาง (401 – 600 บาท)	381	42.33
ระดับมาก (ต่ำกว่า 400 บาท)	249	27.67
รวม	900	100.00
4. เจตคติต่อการเกี่ยวข้องกับสถานเริงรมย์		
ระดับดี	83	9.22
ระดับปานกลาง	559	62.11
ระดับไม่ดี	258	28.67
รวม	900	100.00

✓ ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
5. สภาพครอบครัว		
ปกติ	683	75.89
แตกแยก	136	15.11
บิดาหรือ/และมารดาเสียชีวิต	81	9.00
รวม	900	100.00
6. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว		
ระดับสูง (สูงกว่า 25,000 บาทต่อเดือน)	443	49.22
ระดับปานกลาง(ระหว่าง9,000–25,000บาทต่อเดือน)	360	40.00
ระดับต่ำ (ต่ำกว่า 9,000 บาทต่อเดือน)	97	10.78
รวม	900	100.00
7. อาชีพของบิดา		
รับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ	168	18.67
พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย หรือประกอบธุรกิจ- ส่วนตัว	392	43.56
เกษตรกร	70	7.78
รับจ้าง	204	22.67
อื่นๆ	66	7.33
รวม	900	100.00
8. อาชีพของมารดา		
รับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ	77	8.56
พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย หรือประกอบธุรกิจ- ส่วนตัว	383	42.56
เกษตรกร	71	7.89
รับจ้าง	179	19.89
อื่นๆ (แม่บ้าน, ตกงาน เป็นต้น)	190	21.11
รวม	900	100.00

✓ ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
9. ขนาดของครอบครัว		
ขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 5 คน)	439	48.78
ขนาดกลาง (5 – 7 คน)	411	45.67
ขนาดใหญ่ (มากกว่า 7 คน)	50	5.56
รวม	900	100.00
10. บรรยาการในครอบครัว		
ดี	446	49.56
ปานกลาง	411	45.67
ไม่ดี	43	4.78
รวม	900	100.00
11. ภูมิลำเนา		
ในเมืองหลวง (กรุงเทพมหานคร)	633	70.33
นอกเมือง (ต่างจังหวัด)	267	29.67
รวม	900	100.00

✓ X จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ จำนวน 900 คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยส่วนใหญ่วัยรุ่นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับปานกลาง (ผลการเรียน 2.00 – 2.99) ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ในระดับปานกลาง (401 – 600 บาท) มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ระดับปานกลาง มีสภาพครอบครัวปกติ มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับสูง อาชีพของบิดาและมารดาโดยส่วนใหญ่เป็น พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย และประกอบธุรกิจส่วนตัว ขนาดของครอบครัวมีขนาดเล็ก มีบรรยาการในครอบครัวดี และมีภูมิลำเนาอยู่ในเมืองหลวง X

✓ **ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น**
ตอนที่ 2.1 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น
ผลปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์	จำนวน	ร้อยละ
1.ลักษณะของสถานเริงรมย์		
ดิสโกเธค	189	21.00
คอฟฟี่ช็อป	240	26.67
คาราโอเกะ	189	21.00
ผับ	282	31.33
รวม	900	100.00
2.ช่วงเวลา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
19.00 น. – 21.00 น.	330	36.67
21.01 น. – 23.00 น.	436	48.44
23.01 น. – 01.00 น.	400	44.44
01.01 น. – 02.00 น.	177	19.67
อื่นๆ (ไม่แน่นอน)	52	5.78
3.ความถี่ในการเที่ยวสถานเริงรมย์		
ทุกวัน	3	0.33
2 – 3 วันต่อครั้ง	32	3.56
สัปดาห์ละครั้ง	161	17.89
2 – 3 สัปดาห์ต่อครั้ง	186	20.67
เดือนละครั้ง	397	44.11
อื่นๆ (ไม่แน่นอน)	121	13.44
รวม	900	100.00

✓ ตาราง 3 (ต่อ)

พฤติกรรม การเที่ยวสถานเริงรมย์	จำนวน	ร้อยละ
4.ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละครั้ง		
50 – 100 บาท	82	9.11
101 – 200 บาท	169	18.78
201 – 300 บาท	169	18.78
301 – 400 บาท	105	11.66
401 – 500 บาท	104	11.56
สูงกว่า 500	271	30.11
รวม	900	100.00
5.เวลาที่ใช้ในการเที่ยวแต่ละครั้ง		
น้อยกว่า 2 ชั่วโมง	111	12.33
2 – 4 ชั่วโมง	491	54.56
4 – 6 ชั่วโมง	298	33.11
รวม	900	100.00
6.พฤติกรรมเมื่ออยู่ในสถานเริงรมย์		
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ดื่มเครื่องดื่มประเภทที่มีแอลกอฮอล์	352	39.11
สูบบุหรี่	115	12.78
ฟังเพลง	821	91.22
เต้นรำ	424	47.11
รับประทานอาหาร	598	66.44
พูดคุยกับเพื่อนต่างเพศ	315	35.00
อื่นๆ (พูดคุยกับเพื่อนสนิท, นั่งเฉยๆ)	31	3.44

✓ ตาราง 3 (ต่อ)

พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์	จำนวน	ร้อยละ
7.บุคคลที่วัยรุ่นเลือกเที่ยวสถานเริงรมย์ด้วย		
เพื่อนสนิท	653	72.56
เพื่อนต่างเพศ	73	8.11
พ่อแม่	63	7.00
พี่	86	9.56
น้อง	3	0.33
เที่ยวคนเดียว	10	1.11
อื่นๆ (ญาติ)	12	1.33
รวม	900	100.00
8.วันที่เที่ยวสถานเริงรมย์		
วันจันทร์ – วันศุกร์	80	8.89
วันศุกร์ – วันเสาร์	461	51.22
วันเสาร์ – วันอาทิตย์	342	38.00
อื่นๆ (ไม่แน่นอน)	17	1.89
รวม	900	100.00
9.ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวแต่ละครั้ง		
เงินเดือนประจำที่ได้รับจากผู้ปกครอง	493	54.77
หารายได้เองจากการทำงานพิเศษ	69	7.67
ขอบิดามารดาเป็นกรณีพิเศษ	270	30.00
ขอจากเพื่อน	35	3.89
อื่นๆ (บิดา,มารดา,ญาติที่ไปด้วยเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย)	33	3.67
รวม	900	100.00

ตาราง 3 (ต่อ)

พฤติกรรมกาเกี่ยวข้องสถานเริงรมย์	จำนวน	ร้อยละ
10.แหล่งข้อมูลที่ทำให้รู้จักสถานเริงรมย์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
วิทยุ	236	26.22
โทรทัศน์	303	33.67
หนังสือพิมพ์	145	16.11
ใบปลิว	65	7.22
โปสเตอร์	90	10.00
ป้ายโฆษณา	293	32.56
นิตยสารและวารสาร	188	20.89
จากเพื่อน	775	86.11
อื่นๆ (จากญาติ,รู้จักด้วยตนเอง)	23	2.56

จากตาราง 3 พบว่า วัยรุ่นที่เกี่ยวสถานเริงรมย์ลักษณะผับมากที่สุด (ร้อยละ 31.33) ส่วนลักษณะสถานเริงรมย์ที่วัยรุ่นเกี่ยวน้อยที่สุดคือ ดิสโกเชค และคาราโอเกะ (ร้อยละ 21.00) วัยรุ่นที่เกี่ยวสถานเริงรมย์ในช่วงเวลา 21.01 น. – 23.00 น. มากที่สุด (ร้อยละ 44.44) ส่วนช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องน้อยที่สุดคือ เวลา 21.01 น. – 02.00 น. (ร้อยละ 19.67) ความถี่โดยเฉลี่ยในการเกี่ยวสถานเริงรมย์มากที่สุดคือ เดือนละครั้ง (ร้อยละ 44.11) ส่วนความถี่โดยเฉลี่ยน้อยที่สุดในการเกี่ยวสถานเริงรมย์คือ ทุกวัน (ร้อยละ 0.33) วัยรุ่นเสียค่าใช้จ่ายในการเกี่ยวแต่ละครั้งสูงกว่า 500 บาท (ร้อยละ 30.11) ส่วนค่าใช้จ่ายที่น้อยที่สุดคือ 50 – 100 บาท (ร้อยละ 9.11) วัยรุ่นใช้เวลาในการเกี่ยวสถานเริงรมย์แต่ละครั้ง 2 – 4 ชั่วโมง (ร้อยละ 54.56) และเวลาที่ใช้ในการเกี่ยวแต่ละครั้งที่น้อยที่สุดคือ น้อยกว่า 2 ชั่วโมง (ร้อยละ 12.33) เมื่ออยู่ในสถานเริงรมย์วัยรุ่นจะมีพฤติกรรมกาฟังเพลงมากที่สุด (ร้อยละ 91.22) ส่วนพฤติกรรมกากระทำน้อยที่สุดคือ สูบบุหรี่ (ร้อยละ 12.78) วัยรุ่นเลือกเกี่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อนสนิทมากที่สุด (ร้อยละ 72.56) ส่วนบุคคลที่วัยรุ่นเลือกไปเกี่ยวด้วยน้อยที่สุดคือ น้อง (ร้อยละ 0.33) วัยรุ่นที่เกี่ยวสถานเริงรมย์ในวันศุกร์ – วันเสาร์ มากที่สุด (ร้อยละ 51.22) ส่วนวันที่วัยรุ่นเกี่ยวน้อยที่สุดคือ วันจันทร์ – วันศุกร์ (ร้อยละ 8.89) วัยรุ่นใช้จ่ายในการเกี่ยวแต่ละครั้งจากเงินเดือนประจำ ที่ได้รับจากผู้ปกครอง (ร้อยละ 54.77) วัยรุ่นส่วนน้อยที่เสียค่าใช้จ่ายโดยการขอจากเพื่อน (ร้อยละ 3.89) วัยรุ่นรู้จักสถานเริงรมย์มาจากเพื่อนมากที่สุด (ร้อยละ 86.11) รองลงมาคือ โทรทัศน์ (ร้อยละ 33.67) และป้ายโฆษณา (ร้อยละ 32.56) วัยรุ่นส่วนน้อยรู้จักสถานเริงรมย์มาจากใบปลิว (ร้อยละ 7.22)

ตอนที่ 2.2 แสดงผลการวิเคราะห์สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น
ผลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น โดยจำแนกเป็นสาเหตุ 3
ด้าน ได้แก่ สาเหตุด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล และด้านสิ่งแวดล้อม

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
สาเหตุด้านครอบครัว			
1. บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สนใจความประพฤติของนักเรียน	1.56	.966	น้อย
2. บิดามารดาหรือผู้ปกครองทำงานมากไม่มีเวลาใกล้ชิดนักเรียน	1.88	1.093	น้อย
3. บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีปัญหาขัดแย้งกันทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายการอยู่ในบ้าน	1.73	1.119	น้อย
4. นักเรียนน้อยใจที่บิดามารดารู้สึกไม่เท่ากัน	1.65	1.079	น้อย
5. บิดามารดาหรือผู้ปกครองคอยดูว่าและไม่ตามใจนักเรียน	2.31	1.177	น้อย
6. บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่เข้าใจหรือไม่ยอมรับการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน	2.11	1.138	น้อย
รวม	1.87	.764	น้อย
สาเหตุด้านตัวบุคคล			
1. นักเรียนต้องการหาประสบการณ์ที่แปลกใหม่	3.52	1.093	ปานกลาง
2. นักเรียนคิดว่าการเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้เป็นคนทันสมัยและมีรสนิยมดี	2.32	1.035	น้อย
3. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินเมื่อไปเที่ยวสถานเริงรมย์	3.48	1.084	ปานกลาง
4. เป็นการพักผ่อนเพื่อผ่อนคลายความเครียด	3.64	1.027	ปานกลาง
5. นักเรียนเกิดความรู้สึกอยากไปเที่ยว	3.29	1.136	ปานกลาง
รวม	3.35	.785	ปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
สาเหตุด้านสิ่งแวดล้อม			
1. เพื่อนชักชวนนักเรียนไปเที่ยวสถานเริงรมย์	3.29	1.136	ปานกลาง
2. ระบบแสง สี เสียงของสถานเริงรมย์เป็นสิ่งที่ทำให้น่าสนใจไปเที่ยว	2.99	1.192	ปานกลาง
3. การโฆษณาของสถานเริงรมย์ทางสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร ทำให้อยากไปเที่ยว	2.75	1.161	ปานกลาง
4. การจัดกิจกรรมต่างๆ ของสถานเริงรมย์น่าสนใจ เช่น แจกรางวัล ให้สิทธิพิเศษ	2.52	1.133	ปานกลาง
5. บรรยากาศและสภาพแวดล้อมของสถานเริงรมย์มีส่วนทำให้นักเรียนสนใจ	3.17	1.171	ปานกลาง
รวม	2.92	.836	ปานกลาง

✓ จากตาราง 4 พบว่า สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นที่มีสาเหตุมาจากด้านครอบครัวอยู่ในระดับน้อย ส่วนสาเหตุมาจากด้านตัวบุคคล และด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ส่วนใหญ่ของวัยรุ่นมาจากสาเหตุด้านตัวบุคคล

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

ตอนที่ 3.1 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นดังปรากฏตามตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวสถานреริมย์ของวัยรุ่นตามลักษณะของสถานреริมย์ที่วัยรุ่นไปเที่ยว จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานреริมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

ตัวแปร	ลักษณะของสถานреริมย์				รวม	χ^2
	ดิสโก เรค	คอฟฟี่ ช็อพ	คารา โอเกะ	ผับ		
1. เพศ						28.094*
ชาย	90	83	88	163	424	
หญิง	99	157	101	119	476	
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						4.812
สูง (ผลการเรียนตั้งแต่ 3.00-4.00)	31	42	32	36	141	
ปานกลาง (ผลการเรียน 2.00-2.99)	113	152	118	176	559	
ต่ำ (ผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 ลงมา)	45	46	39	70	200	
3. เงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์						37.336*
มาก (สูงกว่า 600 บาท)	67	46	52	105	270	
ปานกลาง (401 – 600 บาท)	84	98	86	113	381	
น้อย (ต่ำกว่า 400 บาท)	38	96	51	64	249	
4. เจตคติต่อการเที่ยวสถานреริมย์						94.810*
ระดับดี	36	2	11	34	83	
ระดับปานกลาง	123	131	109	196	559	
ระดับไม่ดี	30	107	69	52	258	
5. สภาพครอบครัว						12.031
ครอบครัวปกติ	147	189	149	198	683	
ครอบครัวแตกแยก	30	35	25	46	136	
ครอบครัวที่บิดาและ/หรือมารดาเสียชีวิต	12	16	15	38	81	
6. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว						10.832
ระดับสูง (สูงกว่า 25,000 บาท/เดือน)	78	118	96	151	443	
ระดับปานกลาง (9,000-25,000 บ/ด)	89	97	78	96	360	
ระดับต่ำ (ต่ำกว่า 9,000 บาท/เดือน)	22	25	15	35	97	

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวแปร	ลักษณะของสถานเริงรมย์				รวม	χ^2
	ดิสโก เรค	คอฟฟี่ ชีฟ	คารา โอเกะ	ผับ		
7. อาชีพของบิดา						17.263
รับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ	37	41	39	51	168	
พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย และ ประกอบธุรกิจส่วนตัว	83	111	86	112	392	
เกษตรกร	20	18	13	19	70	
รับจ้าง	39	59	39	67	204	
อื่นๆ	10	11	12	33	66	
8. อาชีพของมารดา						12.142
รับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ	18	14	16	29	77	
พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย และ ประกอบธุรกิจส่วนตัว	86	95	84	118	383	
เกษตรกร	19	18	15	19	71	
รับจ้าง	31	56	31	61	179	
อื่นๆ	35	57	43	55	190	
9. ขนาดของครอบครัว						12.165
ขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 5 คน)	88	104	103	144	439	
ขนาดกลาง (5 – 7 คน)	84	126	77	124	411	
ขนาดใหญ่ (มากกว่า 7 คน)	17	10	9	14	50	
10. บรรยาการในครอบครัว						6.401
ดี	87	124	100	135	446	
ปานกลาง	90	110	81	130	411	
ไม่ดี	12	6	8	17	43	
11. ภูมิลำเนา						.054
ในเมืองหลวง (กรุงเทพมหานคร)	132	169	134	198	633	
นอกเมืองหลวง (ต่างจังหวัด)	57	71	55	84	267	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศ เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อ
การเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน มีพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยายภาคในครอบครัว และภูมิลำเนาต่างกัน มีพฤติกรรมเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3.2 แสดงผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นตามตาราง 6 – 26

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามเพศ

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์	เพศชาย (N=424)		เพศหญิง (N=476)		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
สาเหตุด้านครอบครัว	1.866	.766	1.879	.762	.252
สาเหตุด้านตัวบุคคล	3.372	.704	3.142	.837	4.472*
สาเหตุด้านสิ่งแวดล้อม	3.046	.808	2.805	.844	4.356
รวม	2.762	.554	2.609	.599	3.971*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตาม
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สาเหตุของการเที่ยว สถานเริงรมย์	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	1.253	.626	1.074
	ภายในกลุ่ม	897	523.071	.583	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	2	.948	.474	.769
	ภายในกลุ่ม	897	552.982	.616	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	.090	.045	.065
	ภายในกลุ่ม	897	628.028	.700	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.415	.207	.610
	ภายในกลุ่ม	897	304.666	.340	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

จากตาราง 7 พบว่า วัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามเงิน
ค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์

สาเหตุของการเที่ยว สถานเริงรมย์	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	.340	.170	.291
	ภายในกลุ่ม	897	523.893	.584	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	2	14.401	7.201	11.972*
	ภายในกลุ่ม	897	539.528	.601	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	23.796	11.898	17.661*
	ภายในกลุ่ม	897	604.322	.674	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	7.833	3.942	11.897*
	ภายในกลุ่ม	897	297.197	.331	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่า วัยรุ่นที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์ต่างกันมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวไม่แตกต่างกัน

เพื่อทราบความแตกต่างเป็นรายคู่จึงทำการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์ต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe) ดังตาราง 9 – 11

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลของวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ต่างกันเป็นรายคู่

ค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับ		น้อย	ปานกลาง	มาก
ต่อสัปดาห์ $\bar{X}$		(3.076)	(3.253)	(3.409)
น้อย	(3.076)	-	.178*	.333*
ปานกลาง	(3.253)		-	.156*
มาก	(3.404)			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์น้อย มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลแตกต่างกับวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ปานกลางและวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์มากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ปานกลาง มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลแตกต่างกับวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์มากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ต่างกันเป็นรายคู่

ค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับ		น้อย	ปานกลาง	มาก
ต่อสัปดาห์ $\bar{X}$		(2.676)	(2.950)	(3.099)
น้อย	(2.676)	-	.273*	.423*
ปานกลาง	(2.950)		-	.149
มาก	(3.099)			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์น้อย มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกับวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ปานกลาง และวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์มากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมของวัยรุ่นที่ได้รับเงิน
ค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ต่างกันเป็นรายคู่

ค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับ ต่อสัปดาห์		น้อย	ปานกลาง	มาก
$\bar{X}$		(2.550)	(2.635)	(2.796)
น้อย	(2.550)	-	.135*	.246*
ปานกลาง	(2.685)		-	.111
มาก	(2.796)			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์น้อยมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมแตกต่างกับวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ปานกลาง และวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์มากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามเจตคติ
ต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

สาเหตุของการเที่ยว สถานเริงรมย์	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	18.464	9.232	16.370*
	ภายในกลุ่ม	897	505.859	.564	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	2	149.053	74.527	165.113*
	ภายในกลุ่ม	897	404.876	.451	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	139.896	69.948	128.513*
	ภายในกลุ่ม	897	488.223	.544	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	89.017	44.508	184.779*
	ภายในกลุ่ม	897	216.064	.241	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 พบว่า วิทยาลัยที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานреกรรมต่างกันมีสาเหตุของการเที่ยวสถานреกรรมด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อทราบความแตกต่างเป็นรายคู่จึงทำการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานреกรรมของวิทยาลัยที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานреกรรมต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ดังตาราง 13 – 16

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานреกรรมของวิทยาลัยที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานреกรรมด้านครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่

เจตคติต่อการเที่ยวสถานреกรรม		เจตคติไม่ดี	เจตคติปานกลาง	เจตคติดี
$\bar{X}$		(1.689)	(1.909)	(2.202)
เจตคติไม่ดี	(1.689)	-	.220*	.514*
เจตคติปานกลาง	(1.909)		-	.294*
เจตคติดี	(2.202)			-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่า วิทยาลัยที่มีเจตคติไม่ดีต่อการเที่ยวสถานреกรรม มีสาเหตุของการเที่ยวสถานреกรรมด้านครอบครัวแตกต่างกับวิทยาลัยที่มีเจตคติปานกลางต่อการเที่ยวสถานреกรรม และวิทยาลัยที่มีเจตคติดีต่อการเที่ยวสถานреกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าวิทยาลัยที่มีเจตคติปานกลางต่อการเที่ยวสถานреกรรมมีสาเหตุของการเที่ยวสถานреกรรมด้านครอบครัวแตกต่างกับวิทยาลัยที่มีเจตคติดีต่อการเที่ยวสถานреกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงมย์ของวัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการ
ที่เยาวชนเรีงมย์ด้านตัวบุคคลต่างกันเป็นรายคู่

เจตคติต่อการที่เยาวชนเรีงมย์		เจตคติไม่ดี	เจตคติปานกลาง	เจตคติดี
$\bar{X}$		(2.705)	(3.372)	(4.128)
เจตคติไม่ดี	(2.705)	-	.668*	1.423*
เจตคติปานกลาง	(3.372)		-	.755*
เจตคติดี	(4.128)			-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติไม่ดีต่อการที่เยาวชนเรีงมย์ มีสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงมย์ด้านตัวบุคคลแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีเจตคติปานกลางต่อการที่เยาวชนเรีงมย์ และวัยรุ่นที่มีเจตคติดีต่อการที่เยาวชนเรีงมย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าวัยรุ่นที่มีเจตคติปานกลางต่อการที่เยาวชนเรีงมย์มีสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงมย์ด้านตัวบุคคลแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีเจตคติดีต่อการที่เยาวชนเรีงมย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงมย์ของวัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการ
ที่เยาวชนเรีงมย์ด้านสิ่งแวดล้อมต่างกันเป็นรายคู่

เจตคติต่อการที่เยาวชนเรีงมย์		เจตคติไม่ดี	เจตคติปานกลาง	เจตคติดี
$\bar{X}$		(2.371)	(3.054)	(3.711)
เจตคติไม่ดี	(2.371)	-	.684*	1.340*
เจตคติปานกลาง	(3.054)		-	.656*
เจตคติดี	(3.711)			-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 15 พบว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติไม่ดีต่อการที่เยาวชนเรีงมย์ มีสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงมย์ด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีเจตคติปานกลางต่อการที่เยาวชนเรีงมย์ และวัยรุ่นที่มีเจตคติดีต่อการที่เยาวชนเรีงมย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการ
ที่เยาวชนเรีงรมย์โดยรวมต่างกันเป็นรายคู่

เจตคติต่อการเที่ยว สถานเรีงรมย์ $\bar{X}$		เจตคติไม่ดี (2.255)	เจตคติปานกลาง (2.779)	เจตคติดี (3.347)
เจตคติไม่ดี	(2.255)	-	.524*	1.092*
เจตคติปานกลาง	(2.779)		-	.568*
เจตคติดี	(3.347)			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 พบว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติไม่ดีต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์ มีสาเหตุของการ
ที่เยาวชนเรีงรมย์โดยรวมแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีเจตคติปานกลางต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์ และ
วัยรุ่นที่มีเจตคติดีต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า
วัยรุ่นที่มีเจตคติปานกลางต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์มีสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์โดยรวม
แตกต่างกับวัยรุ่นที่มีเจตคติดีต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามสภาพครอบครัว

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	3.211	1.605	2.763
	ภายในกลุ่ม	897	521.112	.581	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	2	.017	.009	.014
	ภายในกลุ่ม	897	553.912	.618	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	.301	.151	.215
	ภายในกลุ่ม	897	627.818	.700	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.507	.253	.746
	ภายในกลุ่ม	897	304.574	.340	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

จากตาราง 17 พบว่า วัยรุ่นที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตาม
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

สาเหตุของการเที่ยว สถานเริงรมย์	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	.645	.322	.552
	ภายในกลุ่ม	897	523.648	.584	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	2	.938	.469	.761
	ภายในกลุ่ม	897	552.992	.616	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	.591	.295	.422
	ภายในกลุ่ม	897	627.528	.700	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.131	.066	.193
	ภายในกลุ่ม	897	304.949	.340	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

จากตาราง 18 พบว่า วัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุของ
การเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่าง
กัน

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามอาชีพของบิดา

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	4	1.163	.291	.497
	ภายในกลุ่ม	895	523.160	.585	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	4	.862	.215	.349
	ภายในกลุ่ม	895	553.068	.618	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	4	2.291	.573	.819
	ภายในกลุ่ม	895	625.828	.699	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	.334	.084	.245
	ภายในกลุ่ม	895	304.746	.340	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

จากตาราง 19 พบว่า วัยรุ่นที่บิดามีอาชีพต่างกันมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามอาชีพของมารดา

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	4	2.462	.615	1.055
	ภายในกลุ่ม	895	521.862	.583	
	รวมทั้งหมด	899	524.322		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	4	4.611	1.153	1.878
	ภายในกลุ่ม	895	549.318	.614	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	4	3.093	.773	1.107
	ภายในกลุ่ม	895	625.026	.698	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	.648	.162	.476
	ภายในกลุ่ม	895	304.433	.340	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

จากตาราง 20 พบว่า วัยรุ่นที่มารดามีอาชีพต่างกันมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามขนาดของครอบครัว

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	1.642	.821	1.409
	ภายในกลุ่ม	897	522.681	.583	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	2	1.015	.508	.824
	ภายในกลุ่ม	897	552.914	.616	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	.229	.114	.163
	ภายในกลุ่ม	897	627.890	.700	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.747	.373	1.101
	ภายในกลุ่ม	897	304.334	.339	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

จากตาราง 21 พบว่า วัยรุ่นที่มีขนาดของครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตาม
บรรยากาศในครอบครัว

สาเหตุของการเที่ยว สถานเริงรมย์	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	92.690	46.345	96.313*
	ภายในกลุ่ม	897	431.633	.481	
	รวมทั้งหมด	899	524.323		
ด้านตัวบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	2	2.030	1.015	1.650
	ภายในกลุ่ม	897	551.900	.615	
	รวมทั้งหมด	899	553.930		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	4.225	2.112	3.037*
	ภายในกลุ่ม	897	623.894	.696	
	รวมทั้งหมด	899	628.119		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	14.115	7.058	21.758*
	ภายในกลุ่ม	897	290.965	.324	
	รวมทั้งหมด	899	305.080		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 พบว่า วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลไม่แตกต่างกัน

เพื่อทราบความแตกต่างเป็นรายคู่จึงทำการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ดังตาราง 23 - 25

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวของวัยรุ่นที่มี
บรรยากาศในครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่

บรรยากาศในครอบครัว		ดี	ปานกลาง	ไม่ดี
$\bar{X}$		(1.602)	(2.060)	(2.903)
ดี	(1.602)	-	.458*	1.301*
ปานกลาง	(2.060)		-	.843*
ไม่ดี	(2.903)			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 พบว่า วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดี มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวปานกลาง และวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวปานกลาง มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่นที่มี
บรรยากาศในครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่

บรรยากาศในครอบครัว		ไม่ดี	ดี	ปานกลาง
$\bar{X}$		(2.791)	(2.864)	(2.992)
ไม่ดี	(2.791)	-	.073	.201*
ดี	(2.864)		-	.128
ปานกลาง	(2.992)			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 พบว่า วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวไม่ดี มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมของวัยรุ่นที่มี
บรรยากาศในครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่

บรรยากาศในครอบครัว		ดี	ปานกลาง	ไม่ดี
$\bar{X}$		(2.560)	(2.784)	(2.952)
ดี	(2.560)	-	.224*	.392*
ปานกลาง	(2.784)		-	.168
ไม่ดี	(2.952)			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 25 พบว่า วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดี มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยรวมแตกต่างกับวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวปานกลาง และวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตาม
ภูมิสำเนา

สาเหตุของการเที่ยว สถานเริงรมย์	ภูมิสำเนา				t
	ในเมืองหลวง		นอกเมืองหลวง		
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ด้านครอบครัว	1.887	.758	1.841	.778	.825
ด้านตัวบุคคล	3.235	.813	3.288	.713	.968
ด้านสิ่งแวดล้อม	2.933	.855	2.886	.789	.781
รวม	2.685	.591	2.671	.563	.321

จากตาราง 26 พบว่า วัยรุ่นที่มีภูมิสำเนาต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่างกัน

๘๐

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น และสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นแตกต่างกันตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา
2. สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นแตกต่างกันตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

๖ < วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 - 3 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่า ใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของ บิดาและมารดา ขนาดของครอบครัว และภูมิสำเนา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ตอน

1. แบบสอบถามพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์

2. แบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ตอนที่ 3 แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยัง

ผู้อำนวยการ และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ และขอวัน เวลา ที่จะนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการเที่ยว สถานเริงรมย์ ในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ในช่วงเดือนสิงหาคม 2542 เป็นเวลา ประมาณ 1 เดือน โดยได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ในโรงเรียนในการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ โดยโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 9 โรงเรียน นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนละ 100 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 900 คน

1.3 ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจพิจารณา แล้วนำมา วิเคราะห์ทางสถิติต่อไป ได้แบบสอบถามสมบูรณ์จำนวน 900 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนและร้อยละของวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาด ของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

ตอนที่ 2 วิเคราะห์พฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น แบ่ง เป็น

ตอนที่ 2.1 วิเคราะห์พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

ตอนที่ 2.2 วิเคราะห์สาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่นโดยจำแนกเป็นสาเหตุ 3 ด้าน ได้แก่ สาเหตุด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล และด้านสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมและสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่นแบ่งเป็น

ตอนที่ 3.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่น ตามลักษณะของสถานเรีงรมย์ที่วัยรุ่นเที่ยว จำแนกตามตัวแปร เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

ตอนที่ 3.2 เปรียบเทียบสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่นจำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการที่เยาวชนเรีงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

เมื่อศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

1.1 เมื่อศึกษาพฤติกรรมการที่เยาวชนเรีงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

1.1.1 วัยรุ่นส่วนใหญ่นิยมเที่ยวสถานเรีงรมย์ประเภทผับมากที่สุด รองลงมาคือ คอฟฟี่ช็อป ดิสโกเธค กับคาราโอเกะ ตามลำดับ

1.1.2 วัยรุ่นส่วนใหญ่เที่ยวสถานเรีงรมย์ในช่วงเวลา 21.01 น. – 23.00 น. มากที่สุด รองลงมาคือช่วงเวลา 23.01 น. – 01.00 น. ส่วนช่วงเวลาที่เที่ยวน้อยที่สุดคือช่วงเวลา 01.01 น. – 02.00 น.

1.1.3 วัยรุ่นส่วนใหญ่เที่ยวสถานเรีงรมย์ ความถี่โดยเฉลี่ยเดือนละครั้งมากที่สุด รองลงมา 2 – 3 สัปดาห์ต่อครั้ง ส่วนความถี่โดยเฉลี่ยในการเที่ยวน้อยที่สุดคือทุกวัน

1.1.4 วัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้จ่ายในการเที่ยวสถานเรีงรมย์โดยเฉลี่ยต่อครั้งสูงกว่า 500 บาท มากที่สุด รองลงมาคือ 101 – 300 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายที่น้อยที่สุดที่วัยรุ่นใช้ในการเที่ยวแต่ละครั้งคือ 50 – 100 บาท

1.1.5 วัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้เวลาในการเที่ยวสถานเรีงรมย์แต่ละครั้ง 2 – 4 ชั่วโมงมากที่สุด รองลงมาคือ 4 – 6 ชั่วโมง ส่วนเวลาที่ใช้ในการเที่ยวแต่ละครั้งที่น้อยที่สุดคือ น้อยกว่า 2 ชั่วโมง

1.1.6 วัยรุ่นส่วนใหญ่เมื่ออยู่ในสถานเรีงรมย์จะมีพฤติกรรมในการฟังเพลงมากที่สุด รองลงมาคือ รับประทานอาหาร ดื่มเครื่องดื่มประเภทที่มีแอลกอฮอล์ ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมที่กระทำน้อยที่สุดเมื่ออยู่ในสถานเรีงรมย์คือสูบบุหรี่

1.1.7 วัยรุ่นส่วนใหญ่เลือกเที่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อนสนิทมากที่สุด รองลงมา คือ พี่ ส่วนบุคคลที่วัยรุ่นเลือกเที่ยวด้วยน้อยที่สุดคือน้อง

1.1.8 วัยรุ่นส่วนใหญ่เที่ยวสถานเริงรมย์ในวันศุกร์ – เสาร์ มากที่สุด รองลงมา คือ วันเสาร์ – อาทิตย์ ส่วนวันที่วัยรุ่นเที่ยวสถานเริงรมย์น้อยที่สุดคือ วันจันทร์ - วันศุกร์

1.1.9 วัยรุ่นส่วนใหญ่เสียเงินค่าใช้จ่ายในการเที่ยวจากเงินเดือนประจำที่ได้รับจากผู้ปกครองมากที่สุด รองลงมาคือ ขอบิตามารดาเป็นกรณีพิเศษ

1.1.10 วัยรุ่นส่วนใหญ่รู้จักสถานเริงรมย์จากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ โทรทัศน์ ป้ายโฆษณา ตามลำดับ

2 1.2 เมื่อศึกษาสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นพบว่า

วัยรุ่นมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ที่มาจากสาเหตุด้านครอบครัวอยู่ในระดับน้อย มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ที่มาจากสาเหตุด้านตัวบุคคล และสาเหตุด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 สาเหตุแล้วพบว่า สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยส่วนใหญ่ของวัยรุ่นมาจากสาเหตุด้านตัวบุคคล และสาเหตุด้านสิ่งแวดล้อม

2. เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม และสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นตามลักษณะของสถานเริงรมย์ที่วัยรุ่นเที่ยว จำแนกตามตัวแปร เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิลำเนา พบว่า

3. 1.2.1 เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น ตามลักษณะของสถานเริงรมย์ พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศ เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิลำเนาต่างกัน มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะไม่แตกต่างกัน

2.2 เมื่อเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

2.2.1 วัยรุ่นชาย และวัยรุ่นหญิงมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมไม่แตกต่างกัน

2.2.2 วัยรุ่นที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์ต่างกันมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัวไม่แตกต่างกัน

2.2.3 วัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.4 วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลไม่แตกต่างกัน

2.2.5 วัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว และภูมิสำเนาต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. เมื่อศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

1.1 จากการศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

วัยรุ่นส่วนใหญ่นิยมไปเที่ยวสถานเริงรมย์ประเภทผับมากที่สุด รองลงมาคือ คอฟฟี่ช็อป ดิสโกเธค กับคาราโอเกะ ตามลำดับ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นในสังคมปัจจุบันรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามากขึ้น การเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นแฟชั่นที่วัยรุ่นกำลังนิยม ผับเป็นสถานเริงรมย์ที่ได้รับการต้อนรับจากวัยรุ่นอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เพราะผับเป็นสถานเริงรมย์ที่สร้างขึ้นโดยมีกลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ดังที่สมพงษ์ จิตระดับ (2539 : 21) กล่าวว่า ผับเป็นจุดรวมความบันเทิงของวัยรุ่น เป็นแฟชั่นและค่านิยมแบบตะวันตกของวัยรุ่นที่ชอบแสง สี เสียง นอกจากนี้ กฤษณ์ ทองเลิศ (2539 : 88) ได้กล่าวว่า ผับเป็นสถานบันเทิงยามราตรีที่เป็นที่นิยมของวัยรุ่นทั้งหลาย โดยภาพลักษณ์ของสถานเริงรมย์ประเภทผับเป็นเสมือนแหล่งรวมความบันเทิงของกลุ่มวัยรุ่นโดยเฉพาะ

ผลการศึกษครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่เที่ยวสถานเริงรมย์ในช่วงเวลา 21.00 น. – 23.00 น. อาจเนื่องมาจากเวลาดังกล่าวเป็นเวลาที่เป็นที่นิยมมากในกรุงเทพมหานคร และไม่ติดมากนัก และเป็นช่วงเวลาที่สถานเริงรมย์เริ่มเปิดให้บริการ และพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์โดยเฉลี่ยเดือนละครั้งทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ต้องไปในเวลากลางคืน ทำให้ไม่สะดวกที่จะไปบ่อยๆ และต้องเสียค่าใช้จ่ายในแต่ละครั้งค่อนข้างสูง และวัยรุ่นส่วนใหญ่เสียค่าใช้จ่ายในการเที่ยวแต่ละครั้งโดยเฉลี่ย สูงกว่า 500 บาท อาจเนื่องมาจากเมื่อเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์แล้วต้องเสียค่าบริการจากราคาเครื่องดื่ม และอาหารที่มีราคาแพง ซึ่งสอดคล้องกับสมพงษ์ จิตระดับ (2539 : 21) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นจำเป็นต้องเปิดแหล่งต่างประเทศที่มีราคาแพงมาก เนื่องจากทางสถานเริงรมย์กำหนดเงื่อนไขก่อนให้เข้าไปใช้บริการได้

ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้เวลาในการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ ละครั้ง 2 – 4 ชั่วโมง รองลงมาคือ 4 – 6 ชั่วโมง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นยังต้องให้ความสำคัญกับการเรียนและอาจเนื่องมาจากทางบ้านของวัยรุ่นได้กำหนดเวลาให้กลับบ้านได้ไม่ตึกมากนัก และ การศึกษาครั้งนี้ยังพบว่าเมื่ออยู่ในสถานเริงรมย์วัยรุ่นจะมีพฤติกรรมในการฟังเพลงมากที่สุด รองลงมาคือ รับประทานอาหาร และดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นมีอารมณ์สุนทรีย์ทางด้านดนตรี โดยอารมณ์นี้มักจะแสดงออกมาหรือเปิดเผยเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน หรือบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกัน

ซึ่งเป็นไปตามที่สมพงษ์ จิตระดับ (2539 : 21) ได้สรุปไว้จากการสังเกตการณ์ว่า ในสถานเริงรมย์มีแสง สีวาววับ เปิดเสียงดนตรีอย่างเร้าร้อนด้วยเพลงสไตส์ตะวันตก วัยรุ่นนั่ง ฟังเพลง และดื่มเหล้าควบคู่กับน้ำอัดลม และกับแอลกอฮอล์ที่มีราคาแพง มีการสูบบุหรี่ และวัยรุ่น จำนวนมากก็มีอาการเมา และเดินร่ากันอย่างสนุกสนาน

ผลการศึกษายังพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่เลือกไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อนสนิทมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน และวัยรุ่นเป็นวัยที่กระทำ พฤติกรรมตามอย่างเพื่อน เพื่อนมีความสำคัญมากที่สุดสำหรับวัยรุ่น และพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ ไปใช้บริการสถานเริงรมย์ในวันศุกร์ – วันเสาร์ เนื่องจากเป็นวันหยุด และวัยรุ่นส่วนใหญ่ได้รับ ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวมาจากเงินเดือนประจำที่ได้รับจากผู้ปกครอง ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะวัยรุ่น ยังไม่มีงานทำ เพราะยังอยู่ในวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียน

ผลการศึกษายังพบว่า วัยรุ่นโดยส่วนใหญ่รู้จักสถานเริงรมย์มาจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือรู้จักจากโทรทัศน์ และป้ายโฆษณา ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นยึดค่านิยม และ แนวคิดของกลุ่มเพื่อนเป็นสำคัญ วัยรุ่นเป็นวัยที่ทำอะไรตามเพื่อน ไม่ชอบที่จะทำตัวแตกต่าง จากเพื่อน อาจเป็นเพราะสังคมปัจจุบันนี้วัยรุ่นจะใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนมากกว่าครอบครัว ทำให้ วัยรุ่นมีโอกาสรู้เกี่ยวกับโลกภายนอกมากขึ้น มีอิสระในการใช้ชีวิต ขาดคนควบคุมเพราะ พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เด็กวัยรุ่นจึงต้องเรียนรู้ในการดูแลตัวเองมากขึ้น และเรียนรู้จากสื่อมวลชนต่างๆ ทำให้อยากรู้อยากทดลองในสิ่งต่างๆ บางครั้งจึงหันไปสู่อ่านนิยาย และความประพฤติกี่แปลกออกไป ซึ่งสอดคล้องกับ โคลแมน (Kandel. 1974 : 107 – 135 ; citing Coleman. 1961) ที่กล่าวว่า วัยรุ่นใช้เวลาส่วนมากอยู่กับเพื่อนวัยเดียวกัน จึงมีโอกาสร่วมกันคิด และสร้างวัฒนธรรมย่อยในกลุ่มของตนเองขึ้น ฉะนั้นการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นจึงเป็น ไปตามครรลองที่สังคมวัยรุ่นเป็นผู้จัดระเบียบแบบแผนตามสังคมที่เป็นอยู่ขณะนั้น ด้วยเหตุนี้ การดำเนินชีวิตของวัยรุ่นจึงมักตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของเพื่อน

1.2 จากการศึกษาสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นพบว่า

วัยรุ่นโดยส่วนใหญ่มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ที่มาจากสาเหตุด้านตัวบุคคล และด้านสิ่งแวดล้อม โดยสาเหตุที่มาจากสาเหตุด้านตัวบุคคลกล่าวคือ วัยรุ่นต้องการหา ประสบการณ์ที่แปลกใหม่ คิดว่าการเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้เป็นคนทันสมัย และมีสนิมคติ

รู้สึกสนุกสนานเมื่อไปเที่ยวสถานเริงรมย์ คิดว่าเป็นการพักผ่อนเพื่อผ่อนคลายความเครียด ทำให้เกิดความรู้สึกว่าอยากไปเที่ยว ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า เมื่อมีอะไรที่เป็นสิ่งใหม่ๆ เข้ามาสู่สังคมปัจจุบัน กลุ่มวัยรุ่นซึ่งอยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็นและอยากทดลองต้องการที่จะทดลองและท้าทายในสิ่งที่ถูกห้ามจากครอบครัวและโรงเรียน เนื่องจากวัยรุ่นบางคนเห็นว่าการเที่ยวเตร่หาความสนุกสนานตามสถานบันเทิงต่างๆ เป็นสิ่งที่โก้หรู แสดงว่าตนเป็นคนทันสมัย มีรสนิยมสูง

สอดคล้องกับน้อยนภา สีนุสบดี (2530 : 190) อลิสร่า ชูชาติ และคนอื่นๆ (2538 : 37) และสมพงษ์ จิตระดับ (2539: 21) ที่กล่าวว่า วัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละคน แต่งกายแบบวัฒนธรรมตะวันตก ใส่เสื้อผ้าและเครื่องประดับที่มีราคาแพง ทุกคนสนุกสนาน ได้ปลดปล่อยกันอย่างเต็มที่ เนื่องจากวัยรุ่นขาดโอกาสในการเรียนรู้ในเรื่องราวต่างๆ อย่างพอเพียง ทำให้ขาดการไตร่ตรองหาเหตุผลและมีการลอกเลียนแบบสิ่งต่างๆ ภายในสังคมโดยไม่มีการพิจารณาแยกส่วนดี ส่วนเสียออกจากกัน จึงหาความสนุกสนานจากการเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์ และคิดว่าการเที่ยวสถานเริงรมย์ทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียด เป็นการหาประสบการณ์ที่แปลกใหม่ และได้แสดงออกอย่างอิสระ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอารีย์ สัตยกุล (2531 : 88) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานดิสโกเธค และปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเที่ยวสถานดิสโกเธคของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาไปเที่ยวสถานดิสโกเธคครั้งแรกเนื่องจากหาประสบการณ์ นักเรียนอยากไปเที่ยวพักผ่อนเพื่อความสบายใจ และสอดคล้องกับงานวิจัยของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : 106) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า สาเหตุที่เยาวชนไปเที่ยวสถานเริงรมย์นั้น เพื่อต้องการคลายความตึงเครียดเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อต้องการได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ

ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นที่มาจากสาเหตุด้านสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ จากการชักชวนของกลุ่มเพื่อนสภาพแวดล้อม บรรยากาศภายในและภายนอกของสถานเริงรมย์ และการโฆษณาทางสื่อมวลชนของสถานเริงรมย์ทำให้เกิดความรู้สึกอยากไปเที่ยว ทั้งนี้อาจเนื่องจากเมื่อเพื่อนชักชวนวัยรุ่นไปเที่ยวสถานเริงรมย์ วัยรุ่นที่เข้าร่วมกลุ่ม หรือเป็นสมาชิกของกลุ่มถ้าถูกชักชวนให้ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ก็ไม่อาจปฏิเสธจากกลุ่มอย่างแน่นอน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะวัยรุ่นนั้นต้องการการยอมรับจากผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับไรส์แมน (สุพัตรา สุภาพ. 2529 : 69; อ้างอิงมาจาก Riesman. 1977 : 81) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับวัยรุ่น โดยเฉพาะสังคมปัจจุบันวัยรุ่นมักจะยึดเอาแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติ และกระทำการพฤติกรรมตามอย่างกลุ่มเพื่อน เมื่อเพื่อนชักชวนหรือโน้มน้าว มักจะไม่ปฏิเสธ เนื่องจากวัยรุ่นนั้นไม่ชอบที่จะทำตัวแตกต่างจากกลุ่ม ดังนั้นเมื่อเพื่อนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ก็มักจะร่วมไปด้วย และสอดคล้องกับอลิสร่า ชูชาติ และคนอื่นๆ (2538: 30) กล่าวว่า สาเหตุเบื้องต้นในการเที่ยว

สถานเริงรมย์คือเพื่อนชวน เมื่อเพื่อนชวนจึงไม่ขัด ดังนั้นเมื่อเพื่อนไปเที่ยวก็ร่วมไปด้วย นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากระบบแสง สี เสียงของสถานเริงรมย์เป็นสิ่งที่ทำให้วัยรุ่นสนใจไปเที่ยว ในยามค่ำคืนที่มีแสง สี เสียงวูบวาบ เสียงดนตรีที่มาจากเครื่องเสียงขนาดใหญ่ ราคาแพง การจัดร้านโดดเด่น มีจุดขายชัดเจน การตกแต่งบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมของสถานเริงรมย์ให้น่าสนใจ เป็นการมอมเมาและดึงดูดให้เยาวชนสนใจที่จะไปเที่ยว รวมทั้งการโฆษณาของสถานเริงรมย์ทางสื่อมวลชน และการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น การเปิดตัวสถานเริงรมย์โดยใช้ดารานักร้องเป็นสื่อ ทำให้วัยรุ่นต้องการมาพบเห็นดาราคอนโปรต ซึ่งสอดคล้องกับอารีย์ สัตยกุล (2531: 96) ที่กล่าวว่า ในปัจจุบันพบว่าการประชาสัมพันธ์ของสถานเริงรมย์ต่างๆ ผ่านสื่อมวลชนต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ตลอดเวลา ดังนั้นการประชาสัมพันธ์สถานบริการต่างๆ ผ่านสื่อมวลชนจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นได้รับข้อมูลและข่าวสารเกี่ยวกับสถานเริงรมย์ และมีผลชักจูงให้วัยรุ่นเหล่านี้อยากไปเที่ยวสถานเริงรมย์

ผลการศึกษายังพบว่า สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นที่มาจากสาเหตุด้านครอบครัวนั้น จากผลการศึกษาครั้งนี้เป็นสาเหตุโดยส่วนน้อยกล่าวคือ บิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่สนใจความประพฤติของวัยรุ่น ทำงานมากไม่มีเวลาใกล้ชิด มีปัญหาการขัดแย้งกัน ทำให้วัยรุ่นเบื่อหน่ายการอยู่ในบ้าน บิดามารดารู้สึกไม่เท่ากัน คอยดูว่าและไม่ตามใจ ไม่ยอมรับการแสดงความคิดเห็นของลูก จึงทำให้วัยรุ่นบางคนมีพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ ซึ่งสอดคล้องกับสมพงษ์ จิตระดับ (2539 : 21) ที่กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นที่มาเที่ยวสถานเริงรมย์บางคนไม่มีเวลาใกล้ชิดกับพ่อแม่มากนัก เพราะพ่อแม่ต้องออกไปทำงานหารายได้นอกบ้าน บางครั้งพ่อแม่มีความเข้าใจในตัวลูกน้อย และบ่นจู้จี้จุกจิกทำให้วัยรุ่นต้องออกจากบ้านมาหาความสนุกสนานจากการเที่ยวสถานเริงรมย์ และสอดคล้องกับผลจากการเสวนาเรื่อง “เรคหรือแหล่งพักอารมณ์ของคนเมือง” (อลิสรา ชูชาติ และคณะ. 2538 : 16 ; อ้างอิงจากมูลนิธิโกมล คีมทอง. 2530) ที่พบว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นไปเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นเพราะเพื่อเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่ และไม่ยอมฟังเสียงพ่อแม่ทะเลาะกัน หรือพ่อแม่ดูต่ำตนเอง

2. เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

2.1 จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น ตามลักษณะของสถานเริงรมย์จำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว ภูมิสำเนา พบว่า

2.1.1 วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ไปเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ลักษณะผับ ส่วนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ลักษณะคอฟฟี่ช็อป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสถาน

เจริญมีลักษณะผิวยังดีจำนวนวัยรุ่นยิ่งเพิ่มมากขึ้น วัยรุ่นชายอาจจะสะดวกและปลอดภัยในการไปเที่ยวมากกว่าวัยรุ่นหญิง ส่วนวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเจริญมีลักษณะคอฟฟี่ช็อปมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากสถานเจริญมีลักษณะนี้เปิดบริการเร็วกว่าลักษณะอื่นๆ วัยรุ่นที่เข้ามาใช้บริการส่วนมากจะมานั่งรับประทานอาหารและฟังเพลง ไม่มีการมั่วสุมของกลุ่มวัยรุ่นมากนัก โดยวัยรุ่นหญิงนั้นสังคมและครอบครัวยังมองว่าเกิดอันตรายจากการดำเนินชีวิตได้ง่ายกว่าวัยรุ่นชาย ดังนั้นจึงได้รับการห่วงใยและต้องกลับบ้านเร็ว ถ้าจะต้องไปเที่ยวเตร่ในเวลามืดค่ำหรือตีกลางคืน จะต้องขออนุญาตจากผู้ปกครองเป็นพิเศษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2534 : 105) ที่พบว่านักเรียนชายในจังหวัดเชียงใหม่ส่วนมากชอบไปเที่ยวสถานเจริญประเภทดิสโกเธคมากกว่านักเรียนหญิง เนื่องจากปลอดภัยในการไปเที่ยวมากกว่านักเรียนหญิง และขออนุญาตผู้ปกครองได้ง่ายกว่า

2.1.2 วัยรุ่นที่ได้รับค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ต่างกัน ไปเที่ยวสถานเจริญแต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์มาก และวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ปานกลางไปเที่ยวสถานเจริญมีลักษณะผิวยังดีมากที่สุด ส่วนวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์น้อย ไปเที่ยวสถานเจริญมีลักษณะคอฟฟี่ช็อปมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการเที่ยวสถานเจริญมีลักษณะผิวยังดีจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าการเที่ยวสถานเจริญมีลักษณะคอฟฟี่ช็อป เด็กวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายส่วนตัวเป็นจำนวนมาก ก็ย่อมมีกำลังเงินที่จะเที่ยวสถานเจริญซึ่งต้องใช้เงินค่อนข้างสูงได้มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์น้อย เพราะการมีเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์มากย่อมมีโอกาสใช้จ่ายฟุ่มเฟือยได้ทุกอย่างตามที่ตัวเองต้องการ ในขณะที่วัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์น้อยมีเงินค่าใช้จ่ายในวงจำกัด อาจจะเที่ยวได้น้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับสมพงษ์ จิตระดับ (2539: 21) ที่กล่าวว่า เด็กที่มาเที่ยวสถานเจริญส่วนใหญ่มีความพร้อมทางด้านรายได้ คือ ผู้ปกครองมีเงินให้ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย แต่ไม่มีเวลาให้ใกล้ชิดและเอาใจใส่ต่อลูกมากนัก

2.1.3 วัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเจริญต่างกัน ไปเที่ยวสถานเจริญแต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเจริญ เที่ยวสถานเจริญมีลักษณะดิสโกเธคมากที่สุด วัยรุ่นที่มีเจตคติปานกลางต่อการเที่ยวสถานเจริญ ไปเที่ยวสถานเจริญมีลักษณะผิวยังดีมากที่สุด วัยรุ่นที่มีเจตคติไม่ดีต่อการเที่ยวสถานเจริญ เที่ยวสถานเจริญมีลักษณะคอฟฟี่ช็อปมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเมื่อวัยรุ่นมีเจตคติที่ดีต่อการเที่ยวสถานเจริญ ทำให้มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเจริญที่มีลักษณะเป็นที่นิยมของกลุ่มวัยรุ่น และเปิดบริการในเวลาดี ๆ เพราะวัยรุ่นคิดว่าการเที่ยวสถานเจริญได้แสดงถึงความเป็นคนมีรสนิยม และเป็นคนสมัยใหม่ มีโอกาสได้แสดงออกอย่างเต็มที่ ได้ทดลองและท้าทายในสิ่งที่ยังไม่เคยทำได้กระทำพฤติกรรมที่เป็นสิ่งที่ถูกห้ามจากครอบครัวและโรงเรียน ดังนั้นแม้ว่าการเที่ยวสถาน

เรียมัยจะเป็นสิ่งที่ไม่ดี และไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย แต่วัยรุ่นก็ต้องการที่จะไปเที่ยว แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นมีเจตคติที่ดีต่อการเที่ยวสถานเรียมัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอารีย์ สัตยกุล (2531 : 96) ที่พบว่า นักเรียนที่มี ทศนคติต่อเรื่องติสโกเชคทางบวก มีแนวโน้มที่จะมี พฤติกรรมการไปใช้สถานติสโกเชค

2.1.4 วัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพ ของบิดา อาชีพของมารดา บรรยากาศในครอบครัว และภูมิลำเนาต่างกัน เที่ยวสถานเรียมัย แต่ละลักษณะไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าตัวแปรที่ต่างกันเหล่านี้ ไม่มีผลทำให้การเที่ยวสถานเรียมัยของวัยรุ่นในแต่ละลักษณะแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นไปเที่ยว สถานเรียมัยแต่ละลักษณะใกล้เคียงกัน ทั้งติสโกเชค คอฟฟี่ช็อป คาราโอเกะ และผับ ทั้งนี้อาจ เป็นเพราะว่า วัยรุ่นอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีสถานเรียมัยลักษณะเหมือนๆ กัน เป็นที่นิยมและ รู้จักของวัยรุ่นโดยทั่วไปจึงอาจจะทำให้วัยรุ่นเกิดความรู้สึกสนใจและอยากไปเที่ยว

2.2 จากการเปรียบเทียบสาเหตุของการเที่ยวสถานเรียมัยของวัยรุ่น จำแนกตาม ตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการ เที่ยวสถานเรียมัย สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพ ของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิลำเนา พบว่า

2.2.1 วัยรุ่นชาย และวัยรุ่นหญิงมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเรียมัยด้าน ตัวบุคคล และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการ เที่ยวสถานเรียมัยด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ ตั้งไว้ ผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีสาเหตุของการเที่ยวสถานเรียมัย มาจากสาเหตุด้านตัวบุคคลต่างกัน กล่าวคือ วัยรุ่นต้องการหาประสบการณ์ที่แปลกใหม่ ต้องการเป็นคนทันสมัย รู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินเมื่อไปเที่ยว ไปเที่ยวเพื่อพักผ่อนและเพื่อ คลายความเครียด มีความรู้สึกอยากไปเที่ยว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะของสังคม และ วัฒนธรรมไทย ซึ่งสังคมไทยนั้นจะยอมรับพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเรียมัย การมีอิสระในการ ใช้ชีวิตในวัยรุ่นชายมากกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นชายอาจจะมีโอกาสไปเที่ยวสถานเรียมัย มากกว่าวัยรุ่นหญิง เนื่องจากรู้สึกปลอดภัยและสะดวกในการเดินทาง ไม่ต้องระมัดระวังตนเอง เหมือนวัยรุ่นหญิง สอดคล้องกับผลการสำรวจปัญหาของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร (ไทยรัฐ. 2539 : 15) ที่พบว่าปัญหาของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครคือ การหลบหนีการเรียน ไป เที่ยวเตร่ตามสถานเรียมัย จะเกิดในกลุ่มนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง เพราะมีโอกาสง่าย กว่าในการไปเที่ยว โดยส่วนมากพบว่าเป็นเด็กวัยรุ่นอายุระหว่าง 13 – 17 ปี

2.2.2 วัยรุ่นที่มีเงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์ต่างกันมีสาเหตุของการเที่ยว สถานเรียมัยด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการเที่ยวสถานเรียมัยด้านครอบครัวไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์มาก มี

สาเหตุทำให้เที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์น้อย ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายมาก มีโอกาสสูงที่จะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยจากการเที่ยว ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเที่ยวเตร่ ซึ่งกลายเป็นวัฒนธรรมย่อยของวัยรุ่นในสังคมเมืองหลวง ที่มีเงินใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย สอดคล้องกับผลการศึกษาของอารีย์ สัตยกุล (2531 : 88) ที่พบว่านักเรียนโดยส่วนใหญ่ ไม่ประสบปัญหาด้านค่าใช้จ่ายหลังจากไปสถานดิสโกเธค มีนักเรียนส่วนน้อยที่ประสบปัญหาด้านค่าใช้จ่าย และแก้ปัญหาโดยการขอจากผู้ปกครองเพิ่ม

2.2.3 วัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่าวัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ มีสาเหตุทำให้เที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีเจตคติไม่ดีต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ ทั้งนี้อาจเนื่องจากวัยรุ่นที่มีเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์จะเห็นว่าสถานเริงรมย์จะเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้น ไร้อาไร ได้แสดงออกอย่างเต็มที่ สนองความต้องการของวัยรุ่น จึงทำให้วัยรุ่นต้องการที่จะใช้บริการของสถานเริงรมย์ในการหาประสบการณ์ การผ่อนคลายความเครียดจากการเรียน และเป็นการสร้างสังคมกับกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน สาเหตุเหล่านี้จึงมีผลทำให้วัยรุ่นมีการไปเที่ยวสถานเริงรมย์และยังคงไปอย่างต่อเนื่องในปัจจุบัน อาจเพราะขาดการดูแลเอาใจใส่ หรือผู้ที่ช่วยชี้แนะ สอดคล้องกับผลการศึกษาของอารีย์ สัตยกุล (2531 : 96) ที่พบว่าเจตคติต่อเรื่องดิสโกเธคเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการไปสถานดิสโกเธคของนักเรียน กล่าวคือ การไปสถานดิสโกเธคทำให้สนุกสนาน และได้หาประสบการณ์ใหม่ๆ จึงทำให้การไปสถานดิสโกเธคของ นักเรียนเพิ่มมากขึ้น

2.2.4 วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านตัวบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวไม่ดี มีสาเหตุทำให้เที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดี ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ต้องการความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจจากบุคคลในครอบครัว บางครั้งเกิดความคับข้องใจเกี่ยวกับสภาพอันไม่สงบสุขของครอบครัวเช่น การทะเลาะหรือการขัดแย้งของบิดามารดา การเคร่งครัดต่อระเบียบวินัยของคนในครอบครัวมากเกินไป ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หนีไปเที่ยวเตร่กับกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับผลการศึกษาของน้อยนภา สิ้นรูปดี (2530 : ก-ข) พบว่าปัจจัยที่ผลักดันให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสนใจหรือใช้บริการของสถานดิสโกเธค ได้แก่ สาเหตุด้านครอบครัว กล่าวคือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ขาดความเอาใจใส่ มีการกีดกันมากเกินไป มีความขัดแย้งต่อกัน รักลูกไม่เท่ากัน ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของบุตรหลาน เป็น

เหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นหาทางออกไปเที่ยวเตร่นอกบ้าน มีการคบเพื่อน และชักจูงไปเที่ยวสถานดิสโกเธค

2.2.5 วัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว และภูมิลำเนาต่างกัน มีสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ด้านครอบครัว ด้านตัวบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่าตัวแปรที่ต่างกันเหล่านี้ไม่มีผลทำให้สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในแต่ละด้านแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากอาจจะมีตัวแปรอื่นๆ ที่มีผลทำให้สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นต่างกัน เช่น อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน อิทธิพลของตัวแบบ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. บิดามารดา และผู้ปกครองควรเอาใจใส่วัยรุ่น มีความเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น โดยเฉพาะเกี่ยวกับการแสดงออก การคบเพื่อน การเลียนแบบพฤติกรรม และความต้องการมีอิสระภาพในเรื่องต่างๆ ควรให้ความสำคัญต่อวัยรุ่นและส่งเสริมให้วัยรุ่นได้แสดงออก และได้ทำกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย
2. โรงเรียนควรจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ และเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน และจัดให้มีสถานที่สำหรับการนัดพบเพื่อนเพื่อให้นักเรียนได้มีสถานที่ทำกิจกรรมและแสดงออกอย่างเพียงพอ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมสำหรับการผ่อนคลายความตึงเครียด และเป็นการส่งเสริมในการใช้เวลาให้เหมาะสม
3. ควรส่งเสริมให้มีแหล่งนัดพบเพื่อนที่เหมาะสมและมีเป็นประโยชน์ต่อวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นได้ใช้เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจแทนสถานเริงรมย์

ข้อเสนอแนะทางการวิจัย

1. ควรจะศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือนักศึกษาในระดับวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย หรือกลุ่มตัวอย่างนอกเขตกรุงเทพมหานคร
2. ควรจะศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นจากสถานศึกษาของรัฐบาล กับสถานศึกษาเอกชน หรือนักเรียนวัยรุ่นที่ศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษากับนักเรียนวัยรุ่นที่ศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษา หรืออาจจะศึกษาเปรียบเทียบกับนักเรียนวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในสังกัด หรือหน่วยงานอื่นๆ
3. ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น อิทธิพลของตัวแบบ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

4. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง เพื่อสร้างรูปแบบกิจกรรมในการพัฒนากลุ่มวัยรุ่นในเรื่องของการแสดงออกที่เหมาะสมกับวัย
5. ควรศึกษาความต้องการของวัยรุ่นในด้านอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กนกกร. "รอบรู้สถาบัน," สยามโพสต์ 11 มีนาคม 2539. หน้า 11.

กรมวิชาการ. คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ :

กระทรวงศึกษาธิการ, 2534.

กฤษณ์ ทองเลิศ. สื่อมวลชนการเมืองและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, 2539.

"กิจกรรมในสังคม ทางเลือกที่ดีกว่าในสายตาของเด็กไทย," มติชน. 15 เมษายน 2530.

หน้า 13.

คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมเลี้ยงดูเด็ก. เพื่อการเป็นผู้ใหญ่ที่ดี. กรุงเทพฯ : อักษรไทย, 2535.

คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาสังคมเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540 - 2544. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, 2540.

ครุฑน้อย. (นามแฝง). "กระทรวงศึกษาธิการเท่านั้นหรือ ที่ต้องคอยดูแลเด็กๆ ไม่ให้เสียคน," วารสารมติครู. 1 (7) : กรกฎาคม 2537.

คหเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย, สมาคม. ตำราพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : วิบูลย์กิจ, 2525.

จงจิตต์ โสภณภณารณ์. วารสารคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : แชนพอร์พรินติ้ง, 2540.

จรรยา สุวรรณทัต. "ครอบครัวสัมพันธ์," ใน คุรุปริทัศน์. 6 : 52-57 ; มิถุนายน 2523.

จรรยา เกษศรีสังข์. วิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ. ปรินิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537.อัดสำเนา.

จิราพร เชาวนัประยูร. วัยรุ่นกับดิสโกเธค : ทัศนคติของกลุ่มผู้ปกครองและกลุ่มวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง. วิทยานิพนธ์ สค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.อัดสำเนา.

จำเนียร ช่วงโชติ และคณะ. จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.

ฉลองรัฐ อินทรีย์ และคณะ. ปัญหาและความต้องการของวัยรุ่นไทย. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.

ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. พัฒนาวัยรุ่นและบทบาทครู. กรุงเทพฯ : มิตรนราการพิมพ์, 2527.

✓ดวงเดือน พันธมนาวิน และคณะ. การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

“เดือนเด็กใจแตกกลับใจ ทำตัวเหลวไหลจะเสียอนาคต,” ไทยรัฐ, 25 พฤศจิกายน 2539. หน้า

8.

ทวีสิทธิ์ สิทธิกร. เอกสารประกอบการสอนสุขศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสุขศึกษา

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

น้อยนภา สินธุปดี. อิทธิพลของดิสโกเธคที่มีต่อเยาวชนวัยรุ่น : ศึกษากรณีนักเรียนชั้นมัธยม

ศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา เขต

กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.

อัดสำเนา.

นิภา นิธยาน. การปรับตัวและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สารศึกษาศึกษาการพิมพ์, 2530.

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. นิสิตจุฬา ปี 1 กับดิสโกเธค. รายงานการ

สำรวจ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

บัวทอง สว่างโสภาคกุล. สุขภาพจิต. ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์, 2524.

ประคอง กรรณสูตร. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

✓ ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พีระพรีนา, 2526.

“เปิดโลกมัธยมศึกษา,” เดลินิวส์. 21 กุมภาพันธ์ 2541. หน้า 10.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ตำราอุดมศึกษา โครงการส่งเสริม

การแต่งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.

พนม พงษ์ไพบูลย์. “ไม่เชื่อเด็กมัธยมหนีเที่ยว อาร์ ซี เอ,” ไทยรัฐ. 24 มกราคม 2539.

หน้า 21.

✓ พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนัก

ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,

2538.

✓ พรพิมล จันทร์พลับ. พัฒนาการวัยรุ่น. พระนครศรีอยุธยา : โรงพิมพ์วัฒนาพร, 2538.

พระมหาสมัย จินตโฆสโก. “สถานเริงรมย์ กิจการที่ขัดหลักศาสนา,” มติชน. 25 มกราคม 2539.

หน้า 20.

“พฤติกรรมนักเรียนวัยรุ่น ผลพวงจากพฤติกรรมของผู้ใหญ่,” มติชน. 5 กรกฎาคม 2536.

หน้า 10.

พลศักดิ์ แก้วสัมฤทธิ์. การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนกลุ่มต่างๆ ต่อนโยบายเปิดสถาน

บริการกลางคืนถึงเวลา 03.00นาฬิกา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยเกริก, 2538. อัดสำเนา.

✓ พิตยา หาญเกษม. "สภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีผลต่อเด็กไทย," สาส์นสัมพันธ์. 2 เมษายน 2530. หน้า 12.

ไพบุลย์ เหวร์กษ. จิตวิทยาการศึกษาพฤติกรรมภายในและภายนอก. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

มนต์ชัย นินนาทนนท์. อิทธิพลของสถาบันเชิงเรีงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่ : ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2534.

มาศวัลย์ สวัสดิบุตร. ทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการใช้สถานติสโกเชคเพื่อการนันทนาการศึกษากรณีเยาวชนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ สด.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530. อัดสำเนา.

"มีอย่างไหน ปล่อยให้ตะบ้นมอมเมาเยาวชน ไม่คิดถึงผลเสีย," ไทยรัฐ. 20 มกราคม 2539. หน้า 15.

ยุติธรรม, กระทรวง. รายงานสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ประจำปี 2540. กรุงเทพฯ : ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง กระทรวงยุติธรรม, 2540.

ยวดี เทียรฆประสิทธิ์. เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, 2536.

ลาดทองใบ ภูภิรมย์. บทบาทของครอบครัวในการป้องกันการติดยาเสพติด. รายงานการวิจัยฉบับที่ 37. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

✓ วิเชียร เกตุสิงห์. "คำเฉลี่ยกับการแปลความหมาย เรื่องง่ายที่บางครั้งก็พลาดได้," ข่าวสารการศึกษา. 18(3) : 9 กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2538.

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม. โปรแกรมการเรียนจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : เซ็นทรัล เอ็กเพรสศึกษาการพิมพ์, 2519.

✓ ศรีเรือน แก้วก้วาล. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. การจำแนกประเภทอาชีพ. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, 2534.

✓ สมจิตต์ สุพรรณทัศน์. "พฤติกรรมและการเปลี่ยนแปลง," เอกสารการสอนชุดวิชาสุขศึกษา หน่วยที่ 3, 6 หน้า 274 - 280. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2527.

สมชาย ธัญชนกุล. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนต, 2526.

✓ สมพงษ์ จิตระดับ. "อาร์ ซี เอ : ถนนค้ายาวที่สุดในโลก," มติชน. 28 มีนาคม 2539. หน้า 21.

วิเชียร เกตุสิงห์, (2538, กุมภาพันธ์-มีนาคม)
คำเฉลี่ยกับการแปลความหมาย... ภาควิชา ; 18(3) 19

สิทธิโชค วรรณสันติกุล. จิตวิทยาการจัดการพฤติกรรมมนุษย์. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2529.

สุขวิทยาจิต, ศูนย์. การเตรียมตัวเข้าสู่วัยรุ่น. กรุงเทพฯ : นิเวศธรรมดาการพิมพ์, 2523.

สุชา จิตพิทักษ์. พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สารมวลชน, 2525.

สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2527.

_____. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา, 2529.

สุชาดา มะโนทัย. การศึกษาพฤติกรรมและการบริโภคอาหารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539. อัดสำเนา.

สุชาดา สุธรรมรักษ์. เอกสารประกอบการสอน จด. 101 จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, 2531.

สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2531.

สุโท เจริญสุข. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2520.

สุพัตรา สุภาพ. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.

_____. สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2534.

เสถียร วิชัยลักษณ์ และสืบวงศ์ วิชัยลักษณ์. พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 พร้อมด้วยกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัตินี้. กรุงเทพฯ : นิติเวช, 2534.

อมร วาณิชวิวัฒน์. "อาร์ ซี เอ ในมุมมองนักอาชญาวิทยา," สยามโพสต์. 18 เมษายน 2539. หน้า 12.

อรพินทร ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการปรับตัวของนักเรียนวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : สถาบันการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

อรัญ ศิริผล. "นักเรียน – นักเลง เด็กมีปัญหาหรือสังคมมีปัญหา?" สยามรัฐฉบับวิจารณ์. 14 – 16 ; 1 – 7 สิงหาคม 2536.

อลิศรา ชูชาติ. "อิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของบุคคล," สุขศึกษา. 13 (50 – 51) : 10 – 12 ; เมษายน – กันยายน 2533.

อลิศรา ชูชาติ และคณะ. การศึกษาทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นในสถานเริงรมย์ ในเขตกรุงเทพมหานคร. ม.ป.ท., 2538.

✓อารีย์ สัตยกุล. การศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานติสโกเชคและปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สถานติสโกเชคของนักเรียนอาชีวศึกษา ใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531. อัดสำเนา.

เอื้อมพร ทองกระจาย. พฤติกรรมอนามัยกับโรคอูจจาระร่วง. กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

Baldwin, A.L. "Socialization and the Child Relationship," Child Development. 19 : 127 – 136 ;1968.

Blair and Jones. Psychology of Adolescence for Teacher. New York : Mc Millin Company, 1964.

Crow, Lester Donald. Education in The Secondary School. New York : America, 1961.

Erikson, Erik H. Identity Youth and Crisis. New York : W.W. Norton & Company, 1968

Goldenson, Robert M. Longman Dictionary of Psychology and Psychiatry. New York : Longman Inc., 1984.

Hall. Psychology of Adolescence. New York : Holt, Rinchit and Winston, 1964.

Hurlock, E.B. Adolescence Development. New York : Mc Graw – Hill Kogakuka Company, 1973.

Kandel, D. "Inter and Intragenerational Influences on Adolescent Marijauna use," Journal of Social Issues. 30 : 107 – 135 ;1974.

Kando, Thomas M. Social Interaction. The C.V. Mosley Company, St. Louis, 1971.

Ringness, Thomas A. Mental Health in the School. New York : Random House, 1968.

Springer, N.N. "The Influence of General Social Status on the Emotional Stability of Children," Pedagóg Sem. 4 : 321 – 328; May, 1938.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามประกอบด้วย 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน และครอบครัว

ตอนที่ 2 ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ตอน ได้แก่

2.1 แบบสอบถามพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์

2.2 แบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ตอนที่ 3 แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเจตคติเกี่ยวกับการเที่ยวสถานเริงรมย์

ขอบเขตของการศึกษา

สถานเริงรมย์ในงานวิจัยนี้ ศึกษาเฉพาะดิสโกเธค คาราโอเกะ คอฟฟี่ช็อป และผับ ซึ่งเปิดบริการในเวลากลางคืน ตั้งแต่ 20.00 น. – 02.00 น.

ดิสโกเธค หมายถึง สถานบริการที่ผู้ใช้บริการได้ไปใช้เวลาดื่มกิน และเต้นรำแบบอิสระ คือไม่มีแบบแผนในการเต้น ภายนอกของสถานดิสโกเธคจะมีการติดแสงสี เพื่อเป็นการจูงใจ ภายในสถานบริการดิสโกเธคมีฟลอร์เต้นรำ บางคืนมีการแสดงดนตรีของนักร้องที่กำลังได้รับความนิยมจากวัยรุ่น หรือมีการจัดแสดงคอนเสิร์ต

คาราโอเกะ หมายถึง สถานบริการทางด้านการร้องเพลง ภายในห้องจะมีจอโทรทัศน์ และมีเครื่องเสียงคาราโอเกะ โดยจะเป็นระบบสเตอริโอ ซึ่งต้องมีไมโครโฟนสำหรับให้ผู้ใช้บริการได้ร้องเพลง โดยจะมีเสียงดนตรีแต่จะไม่มีเสียงของนักร้อง เพื่อให้ผู้ใช้บริการร้องเพลงตามตัวหนังสือที่เป็นเนื้อร้องบนจอโทรทัศน์

คอฟฟี่ช็อป หมายถึง สถานที่ที่มีการจำหน่ายเครื่องดื่มทุกชนิด รวมทั้งไอศกรีม ตลอดจนบริการขายอาหาร มีการเล่นดนตรีหรือเปิดเพลงให้ฟัง

ผับ หมายถึง สถานที่ดื่มเหล้า ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด ฟังเพลง เต้นรำ และสามารถลุกขึ้นเต้นรำตามจังหวะเพลงได้ตรงโต๊ะที่ตนเองนั่ง และเปิดให้คนเข้าไปเที่ยวได้ตลอด แม้ไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้ให้นั่งก็ตาม จะเต้นรำตรงไหนก็ได้ไม่จำกัด

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวและครอบครัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน อ่านข้อความแล้วโปรดกาเครื่องหมายถูก (✓) หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนดไว้ให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน

1. เพศ

() ชาย () หญิง

2. คะแนนเฉลี่ยสะสม

() ต่ำกว่า 2.00 () ตั้งแต่ 2.01 – 2.99 () ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

3. เงินค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับต่อสัปดาห์.....บาท

4. สภาพครอบครัวของนักเรียน

() พ่อแม่อยู่ด้วยกัน () แม่เสียชีวิต
() พ่อแม่หย่าร้าง () พ่อเสียชีวิต
() พ่อแม่แยกกันอยู่ () พ่อแม่เสียชีวิต

5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวรวมทั้งสิ้น.....บาท

6. อาชีพของบิดามารดา

6.1 บิดา

() รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
() พนักงานบริษัทเอกชน / ค้าขาย / ประกอบธุรกิจส่วนตัว
() เกษตรกร (ทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย)
() รับจ้าง
() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6.2 มารดา

() รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
() พนักงานบริษัทเอกชน / ค้าขาย / ประกอบธุรกิจส่วนตัว
() เกษตรกร (ทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย)
() รับจ้าง
() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7. จำนวนสมาชิกในครอบครัว (รวมทั้งตัวนักเรียนด้วย).....คน

8. ภูมิลำเนาของนักเรียน

() กรุงเทพมหานคร () ต่างจังหวัด

ตอนที่ 2 ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 2.1 แบบสอบถามพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่าง หรือเลือกคำตอบที่กำหนดให้ตัวเลือกให้ไว้ โดยทำเครื่องหมายถูก (✓) หน้าคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน

- สถานเริงรมย์ใดที่นักเรียนชอบไปเที่ยวมากที่สุด
 () ดิสโกเธค () คาราโอเกะ
 () คอฟฟี่ช็อป () ผับ
- ช่วงเวลาใดที่นักเรียนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ดังกล่าวในข้อ 1 (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 () 19.00 น. – 21.00 น. () 21.01 น. – 23.00 น.
 () 23.01 น. – 01.00 น. () 01.01 น. – 02.00 น.
 () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- ความถี่โดยเฉลี่ยในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียน
 () ทุกวัน () 2 – 3 วันต่อครั้ง () สัปดาห์ละครั้ง
 () 2 – 3 สัปดาห์ต่อครั้ง () เดือนละครั้ง
 () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- ค่าใช้จ่ายในการเข้าไปใช้บริการสถานเริงรมย์ของนักเรียนโดยเฉลี่ยต่อครั้ง
 () 50 – 100 บาท () 101 – 200 บาท () 201 – 300 บาท
 () 301 – 400 บาท () 401 – 500 บาท () สูงกว่า 500 บาท
- นักเรียนใช้เวลาในการเที่ยวแต่ละครั้งนานเท่าใด
 () น้อยกว่า 2 ชั่วโมง () 2 – 4 ชั่วโมง () 4 – 6 ชั่วโมง
- นักเรียนกระทำการสิ่งใดบ้างเมื่ออยู่ในสถานเริงรมย์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 () ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ () สูบบุหรี่ () ฟังเพลง
 () เดินร่ำ () รับประทานอาหาร
 () พุดคุยกับเพื่อนต่างเพศ () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- นักเรียนมักจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับใคร
 () เพื่อนสนิท () เพื่อนต่างเพศ () พ่อแม่
 () พี่ () น้อง () เที่ยวคนเดียว
 () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- นักเรียนใช้บริการของสถานเริงรมย์วันใดมากที่สุด
 () วันจันทร์ – วันศุกร์ () วันศุกร์ – วันเสาร์
 () วันเสาร์ – วันอาทิตย์ () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

9. ในการเที่ยวแต่ละครั้ง นักเรียนได้รับค่าใช้จ่ายมาจากไหน
- () เงินเดือนประจำที่ได้รับจากผู้ปกครอง () หารายได้เองจากการทำงานพิเศษ
- () ขอบิดามารดาเป็นกรณีพิเศษ () ขอจากเพื่อน
- () อื่นๆ(โปรดระบุ).....
10. นักเรียนรู้จักสถานเริงรมย์จากแหล่งใด
- () วิทยุ () โทรทัศน์ () หนังสือพิมพ์
- () ใบปลิว () โปสเตอร์ () ป้ายโฆษณา
- () นิตยสารและวารสาร () จากเพื่อน () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2.2 แบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วพิจารณาว่าข้อความใดที่เป็นสาเหตุของการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียน แล้วทำเครื่องหมายถูก (✓) ในช่องที่ตรงกับเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
1. บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สนใจความประพฤติของนักเรียน.....					
2. บิดามารดาหรือผู้ปกครองทำงานมาก ไม่มีเวลาใกล้ชิดนักเรียน.....					
3. บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีปัญหาขัดแย้งกัน ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายการอยู่ในบ้าน.....					
4. นักเรียนน้อยใจที่บิดามารดารักลูกไม่เท่ากัน.....					
5. บิดามารดาหรือผู้ปกครองคอยดูว่าและไม่ตามใจนักเรียน.....					
6. บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่เข้าใจหรือไม่ยอมรับการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน.....					
7. นักเรียนต้องการหาประสบการณ์แปลกใหม่.....					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
8. นักเรียนคิดว่าการเที่ยวสถาน เจริญทำให้เป็นคนทันสมัยและ รสนิยมดี.....					
9. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน เมื่อไปเที่ยวสถานเจริญ.....					
10. เป็นการพักผ่อนเพื่อผ่อนคลาย ความเครียด.....					
11. นักเรียนเกิดความรู้สึกอยากไปเที่ยว.....					
12. เพื่อนชักชวนนักเรียนไปเที่ยวสถาน เจริญ.....					
13. ระบบแสง สี เสียงของสถานเจริญ เป็นสิ่งที่ทำให้น่าสนใจไปเที่ยว.....					
14. การโฆษณาของสถานเจริญทาง สื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสารทำให้อยาก ไปเที่ยว.....					
15. การจัดกิจกรรมต่างๆ ของสถาน เจริญน่าสนใจ เช่น แจกรางวัล ให้ สิทธิพิเศษ.....					
16. บรรยากาศและสภาพแวดล้อมของ สถานเจริญมีส่วนทำให้นักเรียน สนใจ.....					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมายถูก (✓) ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
1. สมาชิกในครอบครัวของนักเรียนช่วยเหลือและสนับสนุนซึ่งกันและกัน.....					
2. สมาชิกในครอบครัวของนักเรียนสนใจเอาใจใส่ทุกข์สุขของกันและกัน....					
3. เมื่อถึงวันหยุดทุกๆ คนในครอบครัวจะปรึกษาหารือกันว่าควรจะทำอะไร.....					
4. สมาชิกในครอบครัวของนักเรียนทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ.....					
5. ในครอบครัวของนักเรียนไม่มีใครสนใจกันและกัน.....					
6. บิดามารดาเอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของนักเรียน.....					
7. บิดามารดาให้คำแนะนำปรึกษาแก่นักเรียนด้วยเหตุผล.....					
8. บิดามารดาสับสนุนนักเรียนให้ตัดสินใจในเรื่องส่วนตัวของนักเรียนเอง.....					
9. นักเรียนรู้สึกที่บิดามารดาไม่เข้าใจนักเรียน.....					
10. เมื่อนักเรียนทำผิด บิดามารดาจะดุด่าโดยไม่ถามเหตุผล.....					
11. สมาชิกในครอบครัวของนักเรียนช่วยกันกำหนดกฎระเบียบเพื่อให้สมาชิกในครอบครัวปฏิบัติตาม.....					
12. ครอบครัวของนักเรียนแบ่งหน้าที่ให้สมาชิกมีความรับผิดชอบ.....					
13. นักเรียนต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของครอบครัว.....					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
14. ทุกๆ คนในครอบครัวของนักเรียนต่างรับผิดชอบหน้าที่ของตน.....					
15. บิดามารดาให้นักเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการทำงานบ้าน.....					
16. นักเรียนแสดงความไม่พอใจทันทีเมื่อบิดามารดาว่ากล่าวตักเตือน.....					
17. เวลาสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนมีปัญหา ทุกๆ คนในครอบครัวจะช่วยกันหาทางแก้ไข....					
18. สมาชิกทุกคนในครอบครัวมีสิทธิที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว.....					
19. เมื่อมีความขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัว ทุกๆ คนในครอบครัวพยายามหันหน้าเข้าหากัน.....					
20. บิดามารดาต้องการให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ของครอบครัว.....					
21. เมื่อสมาชิกในครอบครัวทะเลาะกัน ทุกคนจะหันหน้ามาทำความเข้าใจกัน.....					
22. เมื่อครอบครัวมีปัญหา ทุกคนในครอบครัวจะช่วยเหลือกันในการแก้ปัญหา.....					

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมายถูก (✓) ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
1. สถานะโรงเรียนเป็นสถานที่เหมาะสำหรับการพบปะสังสรรค์.....					
2. สถานะโรงเรียนเป็นสถานที่ออกกำลังกายที่ดี.....					
3. สถานะโรงเรียนเป็นแหล่งส่งเสริมให้มีการมีส่วนร่วมทางเพศของวัยรุ่น.....					
4. การจัดตั้งสถานะโรงเรียนแสดงถึงความเจริญและทันสมัยของบ้านเมือง.....					
5. สถานะโรงเรียนเป็นแหล่งแพร่ยาเสพติดในกลุ่มวัยรุ่น.....					
6. การไปสถานะโรงเรียนเป็นสาเหตุของการใช้เงินฟุ่มเฟือย.....					
7. บุคคลที่ไปสถานะโรงเรียนเป็นคนทันสมัย.....					
8. การไปเที่ยวสถานะโรงเรียนไม่ทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียน.....					
9. เสียงดนตรีในสถานะโรงเรียนยิ่งดังยิ่งเร้าใจให้เกิดความสนุกสนาน.....					
10. นักเรียนอยากให้มีสถานะโรงเรียนมากขึ้น.....					
11. บรรยากาศในสถานะโรงเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน.....					
12. สถานะโรงเรียนช่วยลดความทุกข์ใจของนักเรียนได้.....					
13. สถานะโรงเรียนช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของนักเรียนได้.....					
14. นักเรียนชอบไปพักผ่อนในสถานะโรงเรียน.....					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
15. การไปสถานเริงรมย์สามารถชดเชยความสุขที่ไม่ได้รับจากบ้าน.....					
16. สถานเริงรมย์เป็นสถานที่ที่นักเรียนได้แสดงออกอย่างอิสระตามความต้องการ.....					
17. นักเรียนมักจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ถึงแม้ว่าจะอยู่ห่างจากที่พักของนักเรียนมาก.....					
18. เมื่อนักเรียนเห็นโฆษณาเกี่ยวกับสถานเริงรมย์ในนิตยสาร นักเรียนสนใจที่จะไปเที่ยว.....					
19. เมื่อนักเรียนได้ยินเพื่อนพูดคุยกันเกี่ยวกับสถานเริงรมย์ นักเรียนจะชวนเพื่อนไปเที่ยว.....					
20. เมื่อเพื่อนชวนไปเที่ยวสถานเริงรมย์ นักเรียนยินดีที่จะไปเที่ยวกับเพื่อน..					
21. นักเรียนจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์เมื่อรู้สึกไม่สบายใจ.....					

ภาคผนวก ข
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 27 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	6.44
2.	6.41
3.	7.78
4.	8.41
5.	8.88
6.	7.83
7.	8.67
8.	6.96
9.	9.44
10.	11.72
11.	9.58
12.	6.22
13.	8.87
14.	9.37
15.	7.46
16.	7.89

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.66

ตาราง 28 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	6.36
2.	8.86
3.	6.96
4.	6.85
5.	7.74
6.	7.48
7.	11.53
8.	3.68
9.	4.96
10.	5.86
11.	8.09
12.	7.22
13.	3.90
14.	3.93
15.	2.53
16.	4.83
17.	10.82
18.	6.68
19.	11.17
20.	9.89
21.	8.80
22.	13.00

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.92

ตาราง 29 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	6.22
2.	4.95
3.	4.22
4.	5.67
5.	4.24
6.	3.70
7.	5.36
8.	4.67
9.	7.98
10.	10.51
11.	8.05
12.	16.23
13.	12.01
14.	12.51
15.	12.35
16.	8.52
17.	11.01
18.	13.94
19.	14.68
20.	13.42
21.	7.36

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.90

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวนันทยา คงประพันธ์
ที่อยู่	541/174 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 37 แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700
ประวัติการศึกษา	
2534	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร
2538	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอกจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
2542	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
นันทยา คงประพันธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
มีนาคม 2543

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 – 3 โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2542 จำนวน 900 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ แบบสอบถามบรรยากาศในครอบครัว และแบบสอบถามเจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ, สถิติทดสอบที (t-test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) และสถิติทดสอบไคสแควร์ (Chi - Square test)

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปดังนี้

1. ศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

1.1 ศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

วัยรุ่นส่วนใหญ่นิยมเที่ยวสถานเริงรมย์ประเภทผับมากที่สุด โดยเที่ยวในช่วงเวลา 21.01 น. – 23.00 น. ไปเที่ยวโดยเฉลี่ยเดือนละครั้ง ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวสถานเริงรมย์โดยเฉลี่ยต่อครั้งสูงกว่า 500 บาท ใช้เวลาในการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละครั้ง 2 – 4 ชั่วโมง เมื่ออยู่ในสถานเริงรมย์วัยรุ่นมีพฤติกรรมในการฟังเพลงมากที่สุด วัยรุ่นเลือกเที่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อนสนิทมากที่สุด โดยเที่ยวสถานเริงรมย์ในวันศุกร์ – วันเสาร์ ส่วนใหญ่ใช้เงินในการเที่ยวมาจากเงินเดือนประจำที่ได้รับจากผู้ปกครอง และวัยรุ่นรู้จักสถานเริงรมย์จากเพื่อนมากที่สุด

1.2 ศึกษาสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า

สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นที่มีสาเหตุมาจากด้านครอบครัวอยู่ในระดับน้อย ส่วนสาเหตุที่มาจากด้านตัวบุคคล และด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น จำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และภูมิสำเนา พบว่า

2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ตามลักษณะของสถานเริงรมย์ พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศ เงินค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์แต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของ

ครอบครัวยุโรป อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัวยุโรป บรรยาภาคนอกครอบครัวยุโรป มีผลต่อการเรียนรู้อย่างแตกต่างกันหรือไม่แตกต่างกัน

2.2 เปรียบเทียบสาเหตุของการเรียนรู้อย่างแตกต่างกันของวัยเรียน พบว่า วัยเรียนที่มีเพศต่างกัน เงินค่าใช้จ่ายที่วัยเรียนได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเรียนรู้อย่างแตกต่างกัน บรรยาภาคนอกครอบครัวยุโรป มีสาเหตุของการเรียนรู้อย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวัยเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัวยุโรป ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวยุโรป อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ขนาดของครอบครัวยุโรป และบรรยาภาคนอกครอบครัวยุโรป มีสาเหตุของการเรียนรู้อย่างแตกต่างกัน

A STUDY OF BEHAVIOR AND CAUSE OF ENTERTAINING PLACES
PARTICIPATING OF ADOLESCENCE IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
NUNTAYA KONGPRAPUN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
March 2000

This study aimed to investigate and compare behavior and cause of entertaining places participating of adolescent according to sex, academic achievement, weekly expenditure, attitude, family, family economic, parents occupation, family size, family environment, and background. The subjects comprised 900 adolescents studying in lower secondary schools and certificate vocational education schools in Bangkok. The instruments used for collecting data were questionnaire concerning behavior and cause of entertaining places participating, family environment and attitude toward entertaining places participating. Then data were analyzed by percentage, t – test, One – way ANOVA, and chi – square test.

The results were as follows :

1. A study of behavior of entertaining places participating revealed that ;

1.1 Most adolescents went to pub during 9.01 – 11.00 p.m. once a month, by average, they spent more than 500 bahts and stayed 2 – 4 hours. They preferred listening to the music and usually went with close friends on Friday and Saturday. The cost for entertaining places participating was cut from weekly expenditure given by their parent and they knew the places from their friends.

1.2 A study of adolescent behavior revealed that cause of entertaining places participating due to family was at a low level, whereas those due to personal factor and environment was at a moderate level. However, most caused with personal factor.

2. When compared those of opinion according to sex, weekly expenditure, attitude, family, family economic, parent occupation, family size, family environment, and background, it was found that ;

2.1 When compared behavior of entertaining places participating according to entertaining places type, there was a significant difference at .05 level among those with different sex, weekly expenditure and attitude, whereas there was no significant difference among those with different academic achievement, family, family economic, father occupation, mother occupation, family size, family environment, and background.

2.2 When compared cause of entertaining places participating, there was a significant difference at .05 level among those with different sex, weekly expenditure, attitude and family environment, whereas there was no significant difference among those with different academic achievement, family, family economic, father occupation, mother occupation, family size and background.